

Forklaring til denne uautoriserede danske oversættelse af en ganske så ukendt gammel, vis bog.

I min spirituelle søgen opdagede jeg, at der findes nogle gamle visdomsbøger, der er værd at studere, især nogle gamle på tysk. (f.eks. [Denne](#) fra samme ophav er oversat til norsk) Dette er på trods af, at jeg også fandt Impulsen til den [Nye Åndelige Verdensimpuls](#) (dk) for længe siden (-79). Da jeg ikke er særlig fortrolig med det tyske sprog, forsøgte jeg af nysgerrighed at oversætte den tyske udgave til engelsk ved hjælp af Google Translate. Men da den kopierede tekst ikke var 100% korrekturlæst, kan der være opstået fejl. For stadig at give et overblik har jeg forsøgt en oversættelse her ved hjælp af Google Translate, da jeg ikke kunne finde en komplet engelsk oversættelse online. Der kan også være fodnoter, der ikke er markeret som sådan eller er blevet fjernet, men på anden måde delvis kan være blevet integreret i teksten, hvilket kan føre til forvirring nogle steder.

Sidetallene fra onlinebogen er delvist bevaret.

Grunden til, at jeg har valgt at oversætte til dansk her, er, at jeg har en lydbogsgenerator på dansk, og jeg er selv vant til den danske måde at skrive på efter et livslangt studium af Martinus' kosmologi på dansk.

Rune Øverby, Sørbråten, Espa, Norge, januar 2026.

(Oversigt over onlinebøger- mest på tysk, jeg fandt om Adelma, vinter 2026 er på [link](#) her og helt til slut her under.) dansk lydbog af denne:

Andre sprog af denne:

[link](#) på tysk original (feb.2026) og en kopi av samme [her](#)

Dette er taget ned medialt via mediet, i året 1887, men absolut tidløs visdom er dette.

Adelma Baroness von Vay, født grevinde Wurmbrand.

Til gavn for fattige børn.

Diverse refleksioner og formaninger,

Kunde købes den gang for 150år siden, hos

R. Lochners boghandel i Wien.

Pris (indbundet): var dengang 4 mark. (4 tyske mark (Goldmark) fra 1890 tilsvarede omtrent 250 til 350 norske kroner i dagens, 2025- pengeverdi, avhengig av om man måler i konsumprisindeks eller historisk gullverdi. Et grovt estimat basert på inflasjon over 130+ år gjør at 4 mark (ca. 1,43 gram gull) har betydelig høyere kjøpekraft nå- dette svar jf.googleøk i 2026.)

under-titel: Diverse refleksioner og formaninger,

Adelma Baroness von Vay,

født grevinde Wurmbrand.

Til minde om min kære, uforglemmelige svigermor, Baroness Catharina Bay, dedikerer jeg denne bog – til hende, som var min lærer, vejleder og ven i studiet af spiritualisme – til hende, som satte et godt eksempel for os. For hun vidste, hvordan hun skulle trøste de uheldige, lede syndere tilbage til den rette vej, helbrede de syge og hjælpe de fattige.

Du, o elskede Moder, ser og hører mig, så intimt ét i livet – er vi nu endnu mere; til dig, som tog så dyb del i mine åndelige gerninger, dedikerer jeg denne bog, vel vidende at din forvandlede ånd også var mig nær og hjalp mig i denne bestræbelse.

Din taknemmelige.

Adelma.

Redaktørens forord.

Denne bog er delvist talt i en dyb søvn, *delvist skrevet i en åndelig tilstand*. Bønnerne blev alle talt gennem mig i en dyb søvn, og min søster Elisabeths ånd talte dem faktisk **gennem mig**. Elisabeth kan i sandhed kaldes en Guds engel – hun døde seksten måneder gammel og var et usædvanligt sødt og begavet barn. *Jeg så dagens lys fire måneder efter hendes død.*

Refleksionerne er markeret med en stjerne, og *Sætningerne, blev også talt i en dyb søvn af en ånd, der kalder sig Hera*. De resterende refleksioner er alle skrevet i median. Da jeg havde skrevet dedikationen af denne bog til min svigermor, i ånden, bad jeg hende om at give bogen et navn, at døbe den; Hun skrev: "Kald bogen: 'Æoner.'"

Jeg må nu til min skam indrømme, at jeg ikke vidste, hvad "Æoner" egentlig betød - så jeg slog det op i ordbogen og fandt denne pragtfulde, præcise forklaring: "**Blandt gnostikerne betyder 'Æoner': - guddommelige kræfter - der er udgået fra Gud siden tidernes morgen, og som uafhængige ånder (de førstefødte i ånd, kraft og materie), hersker de over de forskellige tidsaldre og verdensordener.**"

Jeg var ret tilfreds med bogens titel, for jeg havde aldrig fået navnet på den skrivende ånd i forbindelse med refleksionerne; den underskrev sig blot: "Aeons" og: "Man genkender ånden på dens sprog."

Overensstemmelsen af betydningen af ordet "Æoner" med de første værker i "Ånd, Kraft, Materie" syntes for mig at være en bekræftelse på, at sådanne ånder faktisk havde skrevet refleksionerne - da jeg var nået frem til navnet "Æoner" på en så ejendommelig måde, et ord der bestemt ikke stammer fra mit eget sind.

Adelina Vay-Wurmbrand.

Gonobitz, slutningen af 1887.

Adelma Vays grav i St. Annas kirkegård af [Slovenske Konjice](#) og gammelt billede av «byens hovedgade»> kanskje frir tiden da Adelma og mannen boede her

Forklaring til billedet, som er en billedidé af rune ø. Vi ser, at kun Adelma har farve i ansigtet, hvilket symboliserer, at kun Hun af disse mennesker her, har direkte kontakt med disse højere åndelige niveauer.' Og så ser vi en linje over til dimensionslagene omkring jorden, der symboliserer denne samme kontakt. Og de andre mennesker her bidrager med energier, men kun Hun har den direkte kontakt og trækker viden ned via visioner og automatisk skrift fra den gule planet, som er symboliseret med den højere del af menneske-riget og visdommenriget i [Martinus' forklaringer](#). Se også [dette symbol](#) med forklaring.

Bemerk at dette billedet IKKE var i den oprindelige bog, men laget av rune i forb.med bearb.af bogen.

Afhængighed.

Intet er så svært for menneskeheden at bære som afhængighed! Alle ønsker at være frie, og ingen er det. Alle er født til at tjene hinanden, fra den højeste til den lave, og fra den lave til den højeste. De, der drømmer om frihed, jagter en vrangforestilling, og det, de kalder frihed, er blot en anden form for trældom. Absolut uafhængighed findes ikke på denne jord; og selvom du lever som en eremit, uafhængig af andre, er du stadig afhængig af omstændighederne, af dig selv, af dit helbred, af alt omkring dig. Klag dig ikke over afhængighed; accepter den, og du vil være tilfreds. Afhængighed udvikler sig gradvist, som leddene i en kæde, der er så tæt sammenflettet; den, der ryster den, begår en ødelæggende handling. At lindre de trængendes situation er en pligt for dem, der er i magtpositioner. Men jeg siger dig: loyalitet og en pligtfølelse i afhængighed er store dyder, og sandheden ligger i dem.

Ansvar for dem, der er beregnet til at lede og vejlede deres pårørende, er det største af alt.

Alderdom.

For mennesker fremstår alderdom så trist og uduelig. De opfatter kroppens forfald for materielt – ånden ældes trods alt ikke; den skal vokse i evner og gode egenskaber og blive stadig mere perfekt, efterhånden som en person bliver ældre. Derfor fremstår alderdom for det åndelige øje langt smukkere end ungdom. Den kortsynede person forbinder altid døden med alderdom og aldrig med ungdom, mens døden ikke skåner alderdom, og alle mulige ting kan komme. Hver dag, o menneske, skal du være klar til at forlade, for du kender hverken dagen eller timen for din kaldelse fra denne jord.

—Hvorfor sørger du så, kære ven, når dit hår bliver gråt, og når din krop ikke længere er i ungdommens blomstring? Er disse ikke ydre anliggender? Kun det, der hører graven til, det, du ikke kan tage med dig, det, der er flygtigt, visner væk. Men det, der varer evigt, din ånd, hæver sig over alt – udødelig, uforglemmelig! Sørg ikke over alderdommen; den skal helbrede dig for al ungdommens forfængelighed og forfængelighed; den skal vise dig, hvordan al ydre charme falmer, og kun åndens indre skønhed består. Overgivet til Gud, tålmodig, skal alderdommen finde dig, mere perfekt end i ungdommen; således vil alderdommen for dig være den gyldne port, hvorigennem du træder ind i Guds rige.

Arbejde.

Arbejde er åndens og kroppens brød; arbejde betyder: skabelse. Enhver, der arbejder, skaber. Gud er den største og første arbejder. Han hviler aldrig! Han er aldrig doven. Rastløse er også naturens kræfter, drevet af Gud. Utrættelig jorden i sin frugtbarhed, havet i sin bevægelse! Planter og dyr er rastløse i deres vækst, blomstring og udvikling. Alt i naturen gør, hvad livet, naturens love, befaler det at gøre. Kun mennesker kan være dovne, fordi de besidder fri vilje, som fører dem til det gode og opfyldelse, men også på afveje. Mennesker bør arbejde med sind, intellekt og fornuft; de bør tænke. Dovne og lette ben er dyr underlegne, fordi de ikke bruger deres evner og lader dem dvale. Arbejde giver de fattige deres daglige brød, for arbejde bør være intellektuelt brød for de rige - de bør arbejde utrætteligt, utrætteligt, for andre. At bruge penge til lediggang er en stor uretfærdighed. Mange, der har gjort dette, vil efter deres død ønske, at de havde været en fattig daglejer, for årene tilbragt i lediggang vil tynde deres samvittighed og ånd.

—Arbejde er sindets og kroppens sundhed. O mennesker, hvile ikke. Arbejd:
—for jer selv og for jer selv - men frem for alt, arbejd for andre med glæde og entusiasme!

Fattigdom

Folk anser fattigdom for den største ulykke, men det er ofte vejen til evig frelse. Fattigdom er den sikreste og bedste bod for ånden. Og hvis de fattige vidste, at de gennem sult og modgang sonede for synderne fra et tidligere liv og opnåede befrielse og frelse for deres ånd, ville de bære deres vanskelige lod mere tålmodigt. Der er dem, der ønsker at udrydde fattigdom med det samme ved at omstyrte de sociale forhold. De er ikke så meget drevet af ønsket om at hjælpe de fattige; snarere er de styret af ambition, overdreven selvtillid og ønsket om at være leder af et reform- og revolutionært parti. De handler imod Guds befalinger, og disse kan ikke omstyrtes. Har en social revolution nogensinde hjulpet de fattige? Har den ikke altid bragt mord, ødelæggelse, modgang og elendighed?

Da fattigdom findes på jorden, må dens moralske og åndelige formål være i et helt andet lys end materialistens eller socialistens. En fattig ånd eller en fattig, god kristen vil aldrig klage over deres fattigdom, for begge vil underkaste sig Guds orden, vel vidende at der må være en grund til det. Folk anser fattigdom for en skændsel; de skammer sig over fattige slægtninge, og alligevel var Kristus, Herren, fattig! Han ejede intet i denne vide verden, og alle hans apostle og disciple var fattige, og der var heller ikke en rig person iblandt dem. Talte Kristus nogensinde imod fattigdom, som nutidens selvudråbte verdensforbedrere gør? Tværtimod havde Kristus medlidenhed med de rige, fordi frelse er sværere for dem at opnå end for de fattige. Fattigdom er en vej til himlen. Den lærer bøn og er en mester i tålmodighed og tillid til Gud. Og når fortvivlelse griber de fattiges hjerte, tro mig - Gud er nær - Han hører de fattiges stemme. Kristus - ja, Han var de fattiges ven! Han, den Højeste, elskede de fattige. Mørker det ikke din sorg? Mennesker, også I bør elske de fattige, være deres venner, hjælpe dem i den bod, de skal udholde; skam jer ikke over de fattige; de er jeres brødre; giv dem dette fysiske brød. Menneskelig hjælp - de vil gengælde jer med åndeligt brød, med bøn og en dag med åndelig hjælp.

Opstandelse.

Herren er opstanden! I dette råb af glæde og henrykkelse finder du din egen opstandelse. Det er det, den kristne tro fokuserer på. Jesus er opstanden! Derfor skal også du opstå. Der er ingen død, men der er en opstandelse. Det forgængelige legeme vil forgå, et uforgængeligt vil opstå. Sådan forstår Ånden opstandelsen, ikke i betydningen af opstandelsen af det kød og de knogler, vi har lagt til side her. Kristus har aldrig udtrykt sig i den forstand noget sted. Det legeme, vi lægger ned her, er af jorden, det tilhører jorden; men ånden er af Gud – den er Guds – den dør ikke og opstår efter den fysiske død. Der er ingen død; Kristus tilintetgjorde gennem sin tilsynekomst efter døden al død. Du vil sige: Kristus opstod med sin krop, kroppen var forsvundet fra graven. Ja – for Kristus kom og blev født på jorden under helt andre omstændigheder end mennesker. Han havde kraften til selvinkorporering, så han havde også kraften til selvtransformation eller opløsning af denne krop; dette ligger i Kirsti kraft og er guddommelig kraft. For dig betyder opstandelse udødelighed, og skulle du blive født hundrede gange på jorden, vil du opstå fra døden hver gang, indtil du har nået den grad af fortræffelighed, der overskrider disse transformationer, så er der ikke mere død, ikke mere opstandelse, så er der – evigt liv!

Offer.

Mange mennesker kalder selv den enkleste kærlighedshandling et offer; men sandt offer er meget mere end det. Når du gør noget kærligt og godt for din næste på bekostning af dit eget ego, på bekostning af din komfort, med risiko for at skade dig selv – det er sandt offer! Når du gør noget, glemmer fuldstændigt dig selv, sætter dig selv sidst og kun tænker på andre. Mange barmhjertighedsgerninger og pligtopfyldende næstekærlighed kaldes allerede ofre og er simpelthen kærlighedsgerninger til ens næste og kristen pligt. Hvis du for eksempel fodrer en elg, mens du selv er mæt, er dette ikke et offer; det er en simpel venlighedshandling. Offer sætter ens liv på spil; det er en ekstremt sjælden egenskab. Hvor ofte kalder stolthed og ambition sig selv ofre? Skinnet bedrager. Hvis du vil se sandt og ægte offer, så se på Jesus. Her finder du selvopofrelse i sin højeste perfektion. Lær af Jesus, følg ham.

Oprigtighed.

Oprigtighed er født med en person; det er en medfødt egenskab. Nogle ånder besidder den; den kan være svær at dyrke. Den er ofte en velsignelse, ofte en forbandelse. Under alle omstændigheder er oprigtighed et spejlbillede af et trofast, godt hjerte. Den oprigtige person vil have både venner og bitre fjender. Hvis alle mennesker var oprigtige, ville verden være et bedre og lykkeligere sted. Den oprigtige person er som en solsikke, der frygtløst vender sit fulde ansigt mod lyset, frit og åbent. Den oprigtige person er Guds ven; velsignet er den, hvis sjæl er fri for falske fremtoninger og illusioner. Selvom verden forfølger dem, er de et Guds barn.

Barmhjertighed.

Vær barmhjertig, ligesom jeres Fader i himlen er barmhjertig. Fortjener den, der er hård og uretfærdig mod sine brødre, virkelig barmhjertighed? Hvis Gud var mod jer, som I ofte er mod jeres næste, hvem kunne så holde stand? Ak, kære venner, I kan ikke være nådesløse nok. Guds barmhjertighed åbner himmelens porte for jer; – luk ikke jeres dør for den trætte rejsende. Guds barmhjertighed forfrisker jer dagligt og velsigner jer med tusind ufortjente gaver – åh, så forfriskende sultne og syge, og giv af overfloden af et godt, barmhjertigt hjerte. Den barmhjertige samaritaner, som Jesus taler om, vær dit eksempel; handl som han gjorde. Men vær barmhjertig uden at forvente noget til gengæld, for den, der gør godt med beregning, gør det kun halvvejs.

Kald.

Enhver person i denne verden modtager et kald ved sin inkarnation, dvs.. han er kaldet til at udrette og gøre noget specifikt. Gud sender ånder til Jordan med et bestemt kald og formål. At blive født er ikke et spørgsmål om tilfældigheder, som mange siger; det er en særlig lov for hvert individ. At forstå ens kald er en vanskelig sag; det kræver først og fremmest selverkendelse. Kan jeg fortælle dig

Gør du det eller det? Har jeg evnerne og styrken til det? At overvurdere dig selv vil aldrig føre dig til at opdage dit sande kald.

Følg dit hjertes stemme, dine inderste følelser, bed Gud om oplysning, og du vil finde vejen til dit kald. Et forkert valgt erhverv har ofte ødelagt hele liv og været en spildt tilværelse – åh, triste ord! Fornuft og intellekt alene kan ikke vælge et erhverv, for hjertet ønsker også sine stræben i dette liv.

Ve den, der tier sit hjerte og kun lader ambitionen tale. Hans liv er ikke længere et liv; det er en grådighed efter at nå et mål, der er sat for højt. Hvis du har børn, så observer dem nøje, studér dem, lad dem tale frit og åbent, og stræb efter at finde ud af det erhverv, der passer bedst til dem. Alt dannes bedst i den tidlige barndom; senere øver eksterne faktorer stor indflydelse på den voksende ungdom. Mennesker er ofte for hensynsløse i valget af deres erhverv. Mange tvinger sig selv ind i et liv, der er deres moralske død; de fleste er ikke tilfredse med den position, Gud har givet dem, og længes efter noget mere. Bed inderligt til Gud om indsigt i dit livs kald, så du kan opfylde den opgave, Gud har givet dig.

Ydmyghed.

"Få egenskaber gør en person så elsket som beskedenhed, for den er fuld af charme, mildhed og venlighed; den er ikke arrogant, den anser sig ikke for stor. Beskedenhed gør én stor gennem netop denne egenskab. I beskedenhed er der intet pompøst, ingen stolthed, ingen overvurdering af sig selv; den vinder folks hjerter, den er kun rodfæstet i ædle naturer. Nogle hævder, at beskedenhed skader en persons fremskridt, at den er en hindring. Dette er en misforståelse; ubeskedenhed gør én upopulær og vil skade dig på alle måder. I beskedenhed ligger indre dyd, ydmyghed, menneskehedens smukkeste pryde. Beskedenhed gør dig til varme venner, men ubeskedenhed skaber fjender, er arrogant og uædel. De, der ikke forstår den indre værdi af beskedenhed, er blinde for en af de smukkeste blomster i dydernes krans.

Forbedring.

«Forbedring er mulig for alle!» Kristus gav dig lignelsen om den fortabte søn; læs den omhyggeligt; den er rørende og bevægende i sin enkelhed og dybde. Hvor kærligt byder faderen den fortabte søn velkommen tilbage. Alle hans synder er tilgivet og glemt på grund af hans angrende omvendelse - faderen tilgiver! Hvor meget mere vil Gud, al godheds Fader, tilgive dine synder, hvis du beder Ham om tilgivelse i fuld omvendelse. Jeg appellerer til alle mødres hjerter; lad dem sige, hvis der ingen tilgivelse er. Jeg kender mange mødre, hvis hjerte truede med at knuses på grund af vildfarne børn, hvis hoved tidligt blev gråt af sorg over sit barns utaknemmelighed; og se, så snart barnet faldt i nød og elendighed, i sygdom - var moderen der, tilgivende, glemte! Bedre er det store, forsonende element, syndens udslettelse, omvendelsen af alt ondt til godt. Til den værste synder råber vi derfor: Menneske, stop! Omvend dig, fortvivl ikke; forbedring er mulig; det kommer aldrig for sent. Kald på Jesus. Han kom for alle syndere! Du vil finde nåde i Forløseren! Der vil du finde trøst og styrke til din omvendelse. Ingen synd er for stor til, at Gud kan tilgive dig, hvis du omvender dig. — Kristus kom for jer alle; — se hen til Ham, Forløseren fra al synd.

Bed.

Det var nat. Alt var stille; jeg havde lige bedt og spekulerede på, om den kære Gud, blandt de mange bønner, der blev bedt til Ham, havde hørt mine. Hvad er jeg, et stakkels lille menneske, blandt billionerne af levende og tænkende væsener i universet? Hører Gud alle? — Så udvidede mit svage syn sig, en velsignet følelse kom over mig, en engel nærmede sig mig, lagde sin skinnende hånd på min pande, og et herligt billede udfoldede sig for mit indre øje!

"Kom," sagde englen, der kaldte sig Hera, "kom, barn, og se!"

Vi befandt os i et hav af verdener. Vejledt af Hera svævede jeg i æteren. Vi var allerede højt over jorden, omgivet af skyer og stjerner.

"Nu," sagde Hera, "skal du se, føle og høre jordens bønner."

Først opfattede jeg en kaotisk støj, et virvar af stemmer, bønner, råb, raseri, hulken, lovsang og taksigelse. "Skal den kære Herre lytte konstant?" spurgte jeg Hera. "Ja," svarede englen; "til den allestedsnærværende er der åbenbaret meget mere, som ingen ser eller hører undtagen Han, den Højeste! Kun Gud kan forstå det! Det er kun jordens stemmer, som du hører - men Han, Gud, kan høre det hele."

"Han hører universets stemmer!"

Ud af verdens kaos opstod små gyldne skyer, storslåede at se. Fra dem genlød en vidunderlig harmoni; ak, kun få sådanne gyldne skyer dukkede op fra det hele; de syntes mig som sjældne, dyrebare ædelstene. Fra dem kom søde stemmer, der sang: "Herre, din vilje ske! Som du vil, o Gud! Gud er vores kærlighed, vores tro, vores håb!" Tunge tårer af resignation, suk, dyb sorg lå i den gyldne sky - alt sammen båret i Gud.

"Se, dette er den reneste og bedste bøn," sagde Hera; "de beder om intet andet end opfyldelsen af Guds vilje; de klager ikke, de er resignerede, tålmodige; dette er troens, kærlighedens bøn. Som pile gennemborer den æterens hav - hurtigt - denne bøn er hos Gud i det øjeblik, den udtales." - Væk var de strålende gyldne skyer; deres vidunderlige harmoni gav genlyd i min sjæl. - Nu kom alle mulige små sølvskyer; de flød så let og var så friske og dejlige; Som et pust af forår kom de imod mig, funklende af duft; en vidunderlig sød klokke lød fra dem.

"Dette er børns bønner," sagde Hera; "Gud elsker dem. Hør hvor fromme og trofaste de lyder! Hvor fulde af overbevisning om, at Gud hører dem. Her ringer bønnen fra fattige børn i nød og elendighed, den er den stærkeste af alle; dér er døds klokken for englenerne, der forlader jorden. Også denne sølvsky brager i hurtig flugt, ringer, synger, båret på englevinger, op til Gud!"

Nu blev skyerne mørkere og mørkere; mit blik faldt på nogle lysegrå skyer, som var ret smukke at se på; kun lydene, der udgik fra dem, var disharmoniske; Det var ubehageligt; de gjorde heller ingen fremskridt; de lå blyholdige i æteren.

... "Se," sagde Hera, "disse skyer, så smukke, men fulde af dissonans, er hyklernes, bedragernes og farisæernes bønner. Det er tomme ord, en strøm af ord, der kun bevæger sig langsomt og ikke kan finde vej til Gud! Hvordan disse skyer blev gennemboret af omvendelseens bønner; de skød op til Gud som lyn, som ildgnister, der flyver til himlen. Det var store synderes bønner, omvendelse bar dem højt! De døendes bønner kom, opstigende fra engle. Men se! Hvad strækker sig op til himlen som ildtunger? "Det er bønnen og gråden fra dem, der er i dødsfare og elendighed," sagde Hera trist, "klageskrig fra dem, der først lærer at bede i sidste øjeblik; denne bøn er i hast; se her fortvivlelsens bøn, hvordan den strækker sig ud fra alle de andre!" "Nu har vi kun det sidste at se," sagde Hera. Desuden,

"Her i de sorte, kaotiske skyer, der som et uigennemtrængeligt rod konstant drejer sig om sig selv, ikke har nogen kraft til at nå Gud og forbliver fastlåst på jorden - dette er jordiske bønner. Anmodninger om guld og pragt, meningsløse overtrosbønner, udtalt uden tro på den store Gud, kan ikke nå Gud, da de ikke indeholder noget guddommeligt, intet åndeligt. — Ved du nu, hvordan du skal bede?" spurgte Hera mig. "Ja," sagde jeg, "Gud, din vilje ske!" Amen, Amen!"

Ondskab.

"Vi er sendt til jorden for at overvinde ondskab. Hvor kommer ondskab fra, da Gud er selve godheden, og alt kommer fra Ham? Ondskab kommer fra åndernes fald. (Fodnote* =fodnote). Hvor kommer åndernes fald fra? Fra stolthed. Men hvordan kunne velskabte ånder blive stolte?*

Fodnote: Dybest set, udspringer det af mættelsen af lys, harmoni og kærlighed **i de højeste kosmiske sfærer. Med denne mætning søger væsenet kontrast, eftersom det har nået «toppen» og ikke «kan komme højere» og som derefter manifesterer sig som en længsel efter modsatsen - altså mørke og slik "programmeres" individet med et selvopholdelsesinstinkt, så snart en ny kosmisk cyklus («spiral»)begynder.

* Dette forklares logisk i Martinus' kosmologi.

Gud gav dem fri vilje og fornuft; han placerede kærlighed i deres sind - de skulle nu lære og udvikle sig, de var børn, beregnet til at vokse i godhed. - Nå, så opstod nogle outsiders - degenererede børn - og heraf kom ondskab. Guds børn, ånderne, var ikke beregnet til at være slaver, men frie, selvtænkende, selvhandlede væsener; men nogle brød loven, og således kom det modsatte af synd, ondskab, smerte, elendighed, inkarnation, død! Ondskab skal overvindes, de degenererede børn skal omvendes - men hvordan? Gennem kærlighed, venlighed og tålmodighed. Kun Guds langmodighed kan opnå det. Forhastet raseri og raseri mod ondskab bringer kun bitterhed. Intolerance har altid kun skadet, aldrig hjulpet eller endda omvendt. Vær streng og hård kun mod dig selv; start med dig selv og kvæl ethvert frø af ondskab, men imod

Vær blid over for andre. Alt ondt må vige for kærlighedens kraft. Begreberne om ondt og godt er meget forskellige. Da disciplene kaldte Kristus "Gode Mester", sagde Herren: "Hvem er god? - Kun Gud er god." Han ville have formanet disciplene på samme måde, hvis de havde kaldt nogen "ond". Gud alene ser ind i menneskers hjerter; overlad dommen til Gud. Jesus fordømte ingen, så fordømt heller ingen. Den, der er en fjende af ondskab, kan ikke skades af det; den, der er god, behøver ikke at frygte ondskab. Se fjenden i ansigtet og overvind ham, Gud er med dig.

Åndens og kroppens brød.

Derfor vil vi fortælle dig et par ting om fordelingen af dine åndelige og fysiske pligter, om nydelsen af åndeligt og fysisk brød. Enhver overdrivelse af det ene eller det andet er skadelig for enten ånden eller kroppen. Gudskelov, at du har fysisk arbejde ved siden af dine intellektuelle sysler, at du skal arbejde for dit liv; for arbejde holder sindet friskt, smidigt og energisk. Se på de dovne, på dem, der lever i komfort, synker ned i sindets søvn. De tænker på kroppen og dens komfort og nydelse; deres timer sniger sig langsomt og sløvt afsted; gabende og med blege ansigter møder du dem på dine forretningsrejser, på gader og promenader, ofte misundende dem i dit inderste hjerte. Åh, hvis du vidste, hvilken tomhed der bor indeni, ville du ikke bytte plads med dem. De kører, rider, aflægger besøg, taler om bagateller, og trætte af at gøre ingenting, lægger sig sløvt ned for at begynde og afslutte den nye dag på samme måde.

De griber efter stimulanser, skadelige for kroppen og ødelæggende for sindet, for at slå den kedelige tid ihjel. Midt i et sådant sløvt liv, mister deres sind al elasticitet, al evne til dyb tankevirksomhed. Døden nærmer sig, og hvad får de ud af deres rigdom? En frygtelig, besværlig rivning væk fra jorden. For de træder ind i en verden, der er fuldstændig fremmed og ukendt for dem; de kender intet til ånde verdenen. Deres opvågning i den åndelige verden vil være langsom og angstelig. Ja, selv da vil de forfølge deres tidligere behov; selv da vil de have lyst til at rejse, spise, drikke og spille, for deres sind har vænnet sig til dem. Ja, menneskelige fejl hjemsøger sindet selv ind i

efterlivet! Derfor, jo mere I gør jer fortrolige med det åndelige liv, jo lettere vil jeres død være, jo hurtigere vil I finde jer hjemme i åndernes verden.

Her har vi beskrevet det ekstreme inden for fysisk næring for jer. Det ekstreme inden for åndelig næring ville være, hvis en ånd, der besidder åndelig lære, fuldstændigt forsømmer sine jordiske anliggender og arbejde, udelukkende stoler på ånder for deres fremskridt og ikke gør andet end at hengive sig til åndelige sysler, og opgiver alle menneskelige og professionelle forpligtelser. Det, der burde være rekreation, ville da blive til overflod; det ville være en afvigelse fra den foreskrevne arbejdsvej. Overdreven hengivenhed til åndelige anliggender er også skadelig; I ville hurtigt blive trætte af det, miste modet over for såkaldte ånders bedrag, som I tilskriver guddommelig kraft, og i sidste ende ville vantro ødelægge alt tidligere opnået arbejde.

Den tankevækkende forsker i det åndelige rige vil finde den rette balance. De vil udføre deres daglige arbejde med glæde og glæde og bære den åndelige skat i sig. Ånden vil tænke for sig selv: Jeg vil arbejde flittigt og trofast, for dette er iboende i min frivillige indlemmelse i min jordiske mission; da jeg frivilligt påtog mig opgaven med at sørge for mit daglige brød, vil jeg arbejde med glæde og entusiasme; de høje, gode ånder omgiver mig altid, selv midt i mit arbejde; de giver mig glæde og styrke. Hvor velsignet er jeg, at jeg i dagens slid bærer bevidstheden om deres eksistens og tilstedeværelse i mig. Dette er en dyrebar skat, som de rigeste, hvis de ikke er ånder eller tror på Ånden, ikke besidder.

Når du har udført nok arbejde, og hviletimerne kommer, som du ellers brugte på verdslig snak eller spil, hvor du ødte din indtjening, så gør disse timer til en sand hvile; træk dig tilbage; hav om muligt samvær med dine gode ånder, bed - tal med Gud og modtag dit daglige åndelige brød. Ja, i disse sande hviletimer vil du finde den helbredende assimilation med de rene kræfter, der trækker dig op til Gud. I disse timer med åndelig kontemplation forvandler de velvillige ånder hver en sveddråbe fra din pande til dyrebare perler af åndelig viden, kombineret med opfyldelsen af din pligt – og Guds kærlighed og velsignelse er med dig.

Broderskab.

Der tales meget om broderskab på jorden, men det praktiseres ikke i sandhed. Gør ikke mod andre, hvad du ikke ønsker gjort mod dig selv! Deri ligger sand broderkærlighed. Vær mod andre, som du selv ønsker at blive behandlet. De såkaldte socialister er dem, der hævder at repræsentere broderskabets idéer på jorden, og alligevel gør de dem selv til en vederstyggelighed for verden og gør mod andre præcis det, de ikke ønsker gjort mod dem; de forstår ikke broderskab i Jesu forstand og tager ikke Jesus, som var den bedste broder for sine medmennesker, som deres eksempel. Fornærmede Jesus nogensinde myndighederne? Førte han krig? Da de arresterede ham, hånedes han og råbte til ham: "Sæt dig nu fri!" - svarede han ikke; men til sine disciple sagde han: "Jeg kunne godt bede Faderen om at sende legioner af engle for at befri mig; men jeg er kommet for at opfylde loven." Så meget underkastede han sig, den første, Guds foreskrevne lov af stor kærlighed til menneskeheden, af broderkærlighed. Ville Jesus nogensinde tage de riges rettigheder fra dem? Brugte han nogensinde magt eller hånedes han nogen?

Han havde ondt af de rige, fordi det var vanskeligt for dem at opnå Himmeriget, og han viste dem vejen til Gud og sagde til dem: "Giv jeres rigdom til de fattige." Jesus bragte kærlighed og fred gennem sit broderskab. Husk dette og efterlign Kristi eksempel.

Elsk mennesker, som jeres brødre gør godt, og vær ikke arrogante; lad enhver opfylde broderskabets pligt så meget og så godt han kan, for vi er alle børn af én Gud, uden rang eller storhed, uden status eller adel; det, der er af jorden, er kastet til side, det er kun lånt ejendom - kun dyd forbliver for Gud.

Omvendelse.

Hvis I ønsker at forbedre jer selv, så omvend jer. Omvendelse er kuren mod alle synder. Jorden er en stjerne, en verden af omvendelse. Hvor mange søner for deres synder og forbrydelser her! Sande bodfærdige liv kan I se på jorden. Derfor, knurr ikke, I, der forfølges af ulykke, af lidelse og veer; Pris Gud, I søner jeres synder. I er på jorden: I er ikke klar over dette; I spørger jer selv: "Hvorfor skal al denne lidelse ramme mig?" Vær stille og underkast jer Gud; selv døden vil gøre alt klart for jer, og I vil takke Gud for frelsende omvendelse. Derfor, kære venner, lad jeres omvendelse på jorden være af største betydning for jer; søg trøst i bevidstheden om, at I ikke lider uden grund, og at alt samvirker til gode for dem, der elsker Gud. Omvendelse er skridtet til fuldkommenhed; uden den er der ingen forløsning fra synd.

Kristus.

Kundskabens hjørnesteen er sandhed og klarhed. I, som ånder, vil vide, hvordan I står i spørgsmålet om Kristus? Næsten alle dem, der beskæftiger sig med spiritisme, og som stadig er bundet af dogmer, undgår spørgsmålet om Kristus. Vi taler i overensstemmelse med vores ånders klare forståelse og fortæller jer: Han har aldrig talt sandt, som ikke anerkender Kristus som Guds søn. Ånderne modsiger hinanden i deres udtalelser, fordi kun få besidder perfekt sandhed, ren viden. Mange er kaldede, få er udvalgte! Sandheden er som en guldklump, svær at finde, men når den findes, er den det mest værdifulde af alle.

— Andetsteds har vi allerede forklaret, at Kristus, Guds søn, hans førstefødte, er af en anden essens og oprindelse end de ånder, der blev skabt efter faldet. Dette er guddommelig sandhed. I begyndelsen, da Gud skabte sin førstefødte, kom Kristus også; Han blev født af Gud Fader fra begyndelsen; af kærlighed til Faderen, for at forløse jorden fra synd, blev Han menneske – for at fuldende Guds lære – for at forløse menneskeheden – for at opfylde profeternes profetier.

— Israelitterne ventede på Guds søn som Messias, som Han virkelig kom i sin essens. Nogle af dem genkendte Ham og blev Hans tilhængere – "kristne". At mange kristne nu, netop i opfyldelsen af Kristi ord, i åbenbaringernes tid, benægter Jesu messianske embede, Hans guddommelighed, mens israelitterne kommer til kundskab om og tro på Kristus, er et tegn i tiden. Vi baserer vores ord på profeterne og på Jesus; der er ingen vej udenom. Den, der søger kraften i denne sandhed, vil åbenbare den for, for den, der søger sandheden, søger Gud – og Gud hører deres røst, der råber.

Kristendom.

Elsk Gud over alt andet, og din næste som dig selv. Dette er essensen af al kristendom. Tro på Gud Fader, følg Jesu eksempel, elsk menneskeheden, gør godt. En rig ung mand spurgte Jesus: "Herre, hvad skal jeg gøre for at følge dig?"

Svaret var: "Hold budene, og hvis du vil være perfekt, så sælg dine ejendele og giv til de fattige."

— Den unge mand blev ked af det, og det var mesteren sandsynligvis også, for han vidste, hvor vanskeligt et sådant discipelskab er.

Deri ligger kristendommen: i barmhjertighedsgerninger, i kærlighed og venlighed. Sand kristendom kender hverken sværd eller krig – den fordømmer ikke – den ødelægger ikke – den er barmhjertig, fredelig, fattig – stærk i sin enkelhed, stærk i sin kærlighed til Gud og næsten. Men der er få sande kristne, få sande Jesu efterfølgere. Se på apostlene og disciplene; de var trofaste efterfølgere af Herren; selvom de var fejlbehæftede, stræbte de stadig efter at blive som Ham.

I næste kapitel vil vi betragte kristendommen og buddhismen, disse to største religioner på jorden: kristendommen, under hvilken den sande åndelige og intellektuelle troende placerer sig selv, og buddhismen, Indiens teosoffers religion.

Sand kristendom kender hverken sværd eller krig – den fordømmer ikke – den ødelægger ikke – den er barmhjertig, fredelig, fattig – stærk i sin enkelhed, stærk i sin kærlighed til Gud og næsten.

Kristendom og buddhisme.

Når man sammenligner kristendom og buddhisme, Kristus og Buddha, er førstnævnte klart overlegen, fordi en civiliserende kraft hersker. Det er altid beklageligt, når studiet af mystik leder folk væk fra kristendommen.

Kristendommen repræsenterer enorme fremskridt mod moral og civilisation. Kristendommen har haft en forløsende, befriende og åndeliggørende effekt; den har brudt kastesystemets barrierer og fordomme, for den forkynder, at alle mennesker er lige for Gud, at dyd og moral sejrer over alt andet.

Kristendommen har forvandlet slaven til en kvinde og etablerer kvinden som ligeværdig med manden; hun er blevet en ven og ledsager gennem indførelsen af kristent ægteskab. Ved at tale til kvinder – til Martha, Maria og Magdalene – forløste Kristus alle kvinder fra trældommens og slaveriets trældom. Kristus gav sin lære til hele verden og menneskeheden – frit og åbent, uden hemmeligholdelse. Han omgik de fattigste syndere, rige og fattige, lærde og ulærde. Kristendommen etablerede ingen kaster, ingen brahminer som de eneste indehavere af guddommelige hemmeligheder, ingen pariaer. Kristus bragte hele menneskeheden tættere på Gud, uanset social klasse.

Han forkyndte den positive Gud og prædikede om Faderen og Skaberen, som elsker alle sine børn lige meget, og som vi bør elske til gengæld. Kristi lære er uden al sofisme, uden hykleri. "Fødderne skal se Gud," "I dag skal du være med mig i paradiset" - det er klare ord; der er ingen ubestemt Gud, ingen opløsning, ingen udslettelse; dette er forløsning. Jesus døde for syndere; Han forløser menneskeheden; syndere går ikke fortabt.

-Men buddhister tillader syndere at gå fortabt i en langsom opløsning. Buddha er ikke Messias, der kom for at forløse syndere! - Kristi forsonende princip, denne altomfattende kærlighed, er så vidunderlig. En primær grund til, at kristendommen sejrer over buddhismen, er Kristi opstandelse, hans tilsynkomst efter døden.

— Lad verden tvivle på denne opstandelse, lad de lærde benægte den – den er ikke desto mindre virkelig, og på denne er kristendommen og troen på udødelighed primært grundlagt. Hvis Kristus ikke var opstået, ville han ikke have været Forløseren, den guddommelige Messias, og hans lære ville ikke have fundet så hengivne tilhængere. Alligevel er denne sejr over al død, denne herlige opstandelse, som han selv profeterede om, det, der giver kristendommen dens guddommelige

åndedrag, dens åndelige kraft. Buddha, selvom han er en stor profet, en hellig mand, er ikke en forløser, der overvandt døden gennem opstandelse – han var ikke Guds førstefødte, som Jesus er.

"Buddha forvandlede ikke menneskeheden til én stor nation. Gennem alle årtusinder forblev religion i Indien præsternes og de riges ejendom, hemmelighed; de fattige havde kun overtro – afgudsdyrkelse, ingen forløsende, opløftende, åndeliggørende kraft. Kristendommen blev derimod straks folkets religion; den ødelægger alle afguder og fører til Gud alene. Derfor er kristendommen verdens og alle nationers religion; Ingen religion er så udbredt over hele jorden, omfavner alle nationer så fuldstændigt og gør dem til brødre og søstre som kristendommen. Kristendommen, forstået i den sande Kristus-lignende forstand, prædiken som apostlene gjorde, i betydningen kærlighed, forløsning og broderskab, er den højeste lykke for alle folkeslag. Se på den lille gruppe kristne; de modstod det store Romerrige, kejserne og præsterne.

Trods forfølgelser af enhver art er den blevet verdens religion. Hvem gav de kristne dette mod? Tro på Gud - Kristi frelse. Hvorfor skulle indianerne have

Denne mangel på mod, da fremmede invaderede deres land, er grunden til, at buddhisterne ikke kunne omvende de kristne? Fordi buddhismen ikke er en folkelig religion - fordi den mangler Forløseren, de kristnes Gud. O kristne, hold fast ved Jesus, hold fast ved jeres positive Gud, alle væseners Fader, hold fast ved ubetinget udødelighed og følg Kristi eksempel på kærlighed.

O, måtte menneskeheden genvinde den enkle, ligefremme kristendom; spiritualisme er kaldet til at genoprette Kristi lære i dens sandhed; det er derfor, den fordømmes så hårdt af menneskelige konstruktioner, de ortodokse kirker, fordi den, ved at aflægge det menneskelige, kun søger den guddommelige stjerne. Kristen spiritualisme er fremtidens religion, som skal opfylde Kristi ord og vil forene alle mennesker i én tro, i én kærlighed.

Buddhisme kan aldrig blive verdens religion på grund af dens tvetydighed omkring Gud, efterlivet og udødelighed. Magi og teosofi, som hævder blot at være videnskab, formår heller ikke at føre til sand tro; de søger at skabe; Ligesom materialismen tror de på sig selv, på deres egen vilje, på deres skabninger, ikke på en skabers almægtige vilje. Ren tro på Gud og ydmyg kristen kærlighed udfører imidlertid mirakler, der er fremmede for magi.

Kristus fremstod ikke som en magiker, men snarere som en forløser. Al magt blev givet til Ham. Livets formål er at komme tættere på Gud, at forædle sig selv, at gøre godt - og da Jesu lære viser os vejen så tydeligt - hvorfor så søge andre veje? O ånder, hold hænder og sig: Jesus er vores lærer, lad os følge Ham. Sandelig, den troende kristnes kraft er større end nogen anden, for Gud er i Ham.

Taknemmelighed.

Folk beder og klager ofte til Gud, men de takker Ham sjældent, og alligevel har ethvert menneske utallige muligheder og grunde til at gøre det hver dag. At takke, prise og herliggøre Gud. Taknemmelighed er en så smuk egenskab; den udspringer af det gode hjerte, det ædle sind hos følsomme mennesker. Se, selv dyr er taknemmelige og værdsætter et venligt ord. Hvor mange mennesker kunne lære taknemmelighed fra dyr! Har du takket Gud for at have øjne, der tillader dig at se Guds skønhed vidt og bredt? Har du takket Ham for sundhed, fornuft og forståelse? For hver sund time i livet bør du takke Gud. Se, hvor mange der ligger på sygesenge i smerte og lidelse? Takker du Gud, når Han giver dig mulighed for at lære, forstå og opfatte dette eller hint? Har du takket Ham for den lidelse og smerte, der bringer frelse til din ånd? Sandelig siger jeg dig, du bør

takke Gud hundrede gange om dagen. Knurr ikke, klag ikke, og hvis nogen lidelse rammer dig, så se på den solrige side af dette liv og tak Gud. Ingen er i evigt mørke. Alle har noget at takke Gud for - øjeblikke af lys i livet, som de bør prise Gud for. Vær taknemmelig ikke kun for Gud, men også for andre for hvert venligt ord - taknemmelighed forædler. Utaknemmelighed er dog en sort plet på sjælen, der er svær at slette.

Ydmyghed.

Ydmyghed er i manges øjne nonsens, en trældom, en dyd for tåber, og alligevel er det grundlaget for enhver dyd, for uden ydmyghed er der ingen perfektion. "Lær af mig - jeg er ydmyg," siger Kristus. Det er ydmyghed, der giver den lærde ære, storhed til den dydige. Uden ydmyghed fortæres lærdom af selvhøjtidelighed; uden ydmyghed er der ingen dyd. Lær af Kristus: se, hvor ydmyg Han er, som holdt Guds kraft i sin hånd. Priser Han sig selv? Ophøjer Han sin viden, sin magt, sin dyd? Eller er Han ikke snarere ydmygheden selv? Se Ham, den Højeste, når Han vasker sine disciples fødder ved den sidste nadver for at give et eksempel på ydmyghed. Er de irettesættelser, Han giver andre, ikke altid fulde af mild kærlighed?

- O mine venner, dyrk ydmyghed; det gør jer store og stærke for Gud og mennesker. I ydmyghed ligger kraften i den stille styrende kærlighed.

Humor opnår en dybere, bedre viden end arrogant selvophøjelse. Den, der er ydmyg, ser med åndelige øjne, genkender sig selv, og de guddommelige mysterier åbenbarer sig for dem.

Egoisme.

Kærlighed til sit eget "selv" er ødelæggeren af de bedste egenskaber. Egoisme er som en orm, der gnaver alt, hvad der er godt og ædelt i en person; den dræber følelse og hjerte, gør én grusom og nådesløs og fører én ind i en øde vildmark, hvor man snart er alene og overladt til sig selv. Hvor let den sniger sig ind

Kærlighed til sig selv i menneskeheden hjerter! Ja, næsten alle elsker sig selv for meget! Der er sjældent nogen, der er helt fri for egoisme.

— Åh min ven, våg og bed! Lad ikke dette afskyelige monster komme ind i dit hjerte, for hvor selvkærlighed hersker, er al anden kærlighed død. Gud sendte dig til denne jord, så du kan leve for andre, give kærlighed til andre. Kristus gav sig selv for menneskeheden. Må han skinne for dig som det mest sublime eksempel på den største kærlighed og uselvishhed. Han elskede dig mere end sig selv – følg ham, elsk andre mere end jer selv.

Ægteskab.

Ægteskabet skal være den intime forening af to elskende, opfyldelsen af deres dybeste længsel, trofast, ren kærlighed, lyksalighed, paradys på jorden. Og hvad er hverdagsægteskabet udartet til? En forretningstransaktion, en kontrakt, som parterne sjældent holder trofast. I verdens øjne er ægteskabets ukrænkelighed blevet til grin. Det er desværre blevet skik i nogle såkaldte verdensbyer, at en kvinde ignorerer sin mand offentligt; Fra det øjeblik ægteskabet binder dem, er han ikke længere hendes "elskede". Den gifte kvinde er uafhængig i verdslige anliggender. Verdslige mennesker, dem der lever for nydelse, har frataget ægteskabet, denne hellige forening mellem to elskere, al dets indvielse og poesi. Ægtepar, der åbent demonstrerer deres trofaste forening, betragtes af nogle som smagløse. Men når verden opdager en ulovlig kærlighedsaffære, finder den

den yderst interessant! Ægteskabelig troskab mødes alt for ofte med medlidende smil af verdslige mennesker; intetsteds finder de kærligheden mindre interessant end i ægteskabet.

— Kvinder og mænd, I er selv skyld i, at al den poetiske aura er forsvundet fra ægteskabet. I lader jeres blomster blive trampet ned i mudderet, I tillader skamløst at kærlighedens hellige skat bliver stjålet fra jer; I er selv charlatanerne, der forråder det helligste; I tillader ondskab at trænge ind og er for svage til at leve idealet om jeres kærlighed, til at dø ædelt for denne kærlighed. Ægteskabet bør være den mest sublime alliance, det mest hellige løfte om evig troskab mellem to elskere. "Lad derfor den, der binder sig for evigt, overveje, om hjertet finder hjerte!" Hvis ægteskabet så er velsignet med børn, synes det næsten umuligt, at troskab og lykke kan forsvinde fra det.

Pigens hjerte, som uskyldigt og rent giver sig selv til den elskede i fuldkommen kærlighed, vil vide, hvordan det skal bevare idealet om denne kærlighed indtil slutningen af sit liv, hvis hun, idet hun følger den ædle kærligheds kurs, sætter værdighed og tillid til det. Det er op til manden at bevare en sådan kærlighed i sin kone: en kvindes hjerte er trofast mod den, hun elsker, taknemmelig for den, der giver hende kærlighed. Det afhænger ofte af bagateller, mand - og du ville besidde denne kvindes trofaste hjerte for evigt; bagateller binder evigt, ligesom de ofte knuser alt.

Besiddelse af sin elskede i ægteskabet, i stedet for konstant at bringe hende glæde, forvandler ofte manden til den mest lunefulde ægteemand og tyran, nærig med kærlighedsudfoldelser, for han anser sig selv for sikker, for hun er hans. Dette ejerskabsbegreb bringer slaveri ind i ægteskabet; ejerskabet slutter, hvor kærligheden begynder - den besidder.

En kvinde føler sig aldrig så tryk i sin mands besiddelse; hun ryster ofte, og i sin vilje til at gøre alt for at behage ham, gør hun ofte for meget. Det er også vane, der berøver ægteskabet dets poesi. Hvordan kan kærlighed blive til vane? For mænd er det trangen til komfort og ro, der driver dem - kvinder søger altid efter friske knopper, blomstrende idealer om kærlighed.

Kvinden elsker ham, sit ideal - manden elsker sit ideal i kvinden. Der er intet mere ophøjet end foreningen af to elskende gennem ægteskab, intet værre end et ægteskab uden kærlighed. Den, der indgår ægteskab uden kærlighed, ligesom en forretningstransaktion, begår en trefoldig uret - over for Gud, over for sig selv og over for det væsen, han forener sig med. Ægteskabets uopløselighed bør motivere os til aldrig at indgå det uden kærlighed og omhyggelig overvejelse.

—*Lyt til, hvor strengt Jesus taler om ægteskab. [Markus 10](#). "Og de sagde: 'Moses tillod en mand at skrive en skilsmisseattest og at skille sig fra sin hustru.' Jesus svarede: 'På grund af jeres forhærdelse af hjerter skrev han dette bud: 'Men fra skabelsens begyndelse skabte Gud mand og kvinde. Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjjet, må intet menneske adskille.' Og Matthæus 19: "Jeg siger jer: Den, der skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, begår hor. Og den, der gifter sig med en fraskilt kvinde, begår hor."*

Desuden, [Efeserbrevet kapitel 5](#). — Overalt i Det Nye Testamente, hvor ægteskabet nævnes, bekræftes dets uopløselighed, og ægtefæller opfordres til streng disciplin og kærlighed. I [Markus 10:6](#) henviser Kristus til skabelsen af de duale ånder.

Den, der bærer troen, konceptet om det duale, i sig, vil vide, at der er et åndeligt, førjordisk, evigt varigt ægteskab, der binder ånderne: de vil ikke indgå ægteskab let på jorden; de vil bede Gud om at hjælpe dem med at vælge en livspartner; de vil søge deres duale, indtil de finder den. Kærlighed i

ægteskabet skal være komplementær, en dual kærlighed. Gud "skaber ånderne parvis, mand og kvinde - og de skal være to i én ånd og kød."

Ære.

Folk bruger ofte ordet "ære"; De taler i hvert øjeblik om deres æresord, som forbyder dem dette eller hint; de sværger ved deres ære, at det er sådan eller sådan; ja, de står foran hinanden med mordvåben i hånd for at forsvare deres ære; Alligevel forbliver begrebet om, hvad folk i verden kalder "ære", et rent menneskeligt anliggende: dette begreb er sammensat af stolthed og vrangforestillinger. Det er en ære for en person, når en person af høj status taler til dem, træder ind i deres hus - en skændsel, hvis det er en fattig, ubetydelig person; moralsk godhed tages ikke i betragtning.

De rige æres, de fattige foragtes. Velhavende slægtninge omtales altid, fattige slægtninge uden navn eller position ignoreres. Ære bør være indbegrebet af retfærdighed og broderskab. Der må ikke være nogen løgn, intet bedrag eller list, ingen stolthed i den. Ære skal være ren og perfekt. Hvor mange af dem, der, som de kalder det, bestrider enhver hæderlig konkurrence eller duel og roligt skyder deres modstander, er vanærelige i ting, verden ikke kan se. Ære skal være for Gud, ikke for verden; det er sand ære. Vær trofast og ærlig for Gud, og du vil være det for mennesker; vær trofast for din samvittighed, ransag dit hjerte; lad ingen mørk plet hænge ved din sjæl, først da vil du have sand ære. Giv Gud ære, ikke mennesker - al ære tilhører Ham. Æresduellen har ikke vasket pletten væk. Menneskeblod vasker ikke synd væk, men føjer kun forbrydelse til den. Lad forsoning sejre; det hverken retter det skæve ud eller udvisker synd.

Ambition.

Ligesom alt i denne verden har ambitioner også to sider, en god og en dårlig. God ambitioner er det, der stræber efter alt, hvad der er ædelt og åndeligt, kun forfølger ophøjede, gode mål og søger at opnå den højeste dyd. Ond ambitioner, som fordærver mennesker, er fulde af stolthed og stræber efter verdslige, menneskelige ting; de ønsker at være store i andres øjne og skyr ingen midler, uanset hvor onde de er, for at opnå det ønskede mål. Mange, ofte ret begavede, mennesker bliver ofre for denne ambitioner, og få kan opretholde de svimlende højder, de har påtvunget sig selv. De forfængelige ambitioners værker styrter sammen som et korthus, mens de ædle ambitioners gerninger varer evigt.

Jalouisi.

Jeg ville kalde jalouisi en sygdom. Under alle omstændigheder er den, der er ramt af den, mere at have medlidenhed med end dem, der lider af den. Ofte lider de bedste mennesker af denne pine og er blinde for deres egne fejl. Jalouisi blinder dig og stiller andre i et dårligt, falsk lys. De, der lider af denne fejl, stræber efter at bekæmpe jalouisi af al deres kraft. Det siges, at der ikke er nogen kærlighed uden jalouisi. Dette gælder ikke for dig - tværtimod sårer og ødelægger jalouisi sand kærlighed, fordi det er tvivl om kærlighed. Sensuel kærlighed vil kæmpe med jalouisi, men ikke ren åndelig kærlighed! Kærligheden der stoler på og tror - kun dette er perfekt. Jalouisi er den bitre dråbe i kærligheden hos så mange! Den er kilden til pine, til strid blandt mange. Åh, udrydd den, denne onde jalouisi, denne ballademager, denne plageånd af jer selv. Tro og stol på, lad ingen mistillid forstyrre kærlighedens søde fred.

BESKEDENHED

Kærlighed, der stoler på og tror - kun dette er perfekt. Jalousi er den bitre dråbe i kærligheden hos så mange! Den er kilden til pine, til strid blandt mange. Åh, udrydd den, denne onde jalousi, denne ballademager, denne plageånd af jer selv. Tro og stol på, lad ingen mistillid forstyrre kærlighedens søde fred.

En Enkelthed som er latterliggjort og hånet af verden, er en gave fra Gud, en ejendom for rene hjerter og fredelige mennesker; den er medfødt, iboende i ånden og kan ikke skabes kunstigt. Uddannelse og kunst søger ofte at udrydde enkelthed, da den forekommer tåbelig for verden, i stedet for at lade den være den smukkeste pryde for menneskeheden. Enkelthed er klog uden at vide det; det er uskyldens visdom, den sande og ærlige følelse af et rent hjerte. Kærlighed til Gud og til menneskeheden bor i de enfoldiges hjerte. Mången en enfoldig person har talt et stort ord, der ville forbløffe selv de viseste.

Stiller børn ikke i deres enfoldighed ofte spørgsmål, som selv de mest lærde ikke kan besvare? Står menneskers intellekt ikke da målløst foran barnets enfoldighed? Sød enfoldighed, du er som blomsternes duft. Storm, regn, intet kan skjule den. Verdens pres, hjertesorg, smerte, det enkle hjerte vil altid finde trøst og overgivelse til Gud, en visdom, der ofte mangler hos de mest lærde. Derfor er enkeltheden, som den foragter, i sandhed misundelsesværdig, idet den bor i dets hjerte.

Ensomhed.

Skal mennesket søge ensomhed? Er det godt at trække sig tilbage fra verden og leve et kontemplativt liv? At give afkald på alt, lyder den store vending, at leve for Gud alene, for kontemplation, for bøn. Men betyder det også: at leve for Gud? Sendte Gud mennesket til verden for at leve alene? Det kontemplative liv har intet velgørende formål, kun et egoistisk. Du ønsker at finde frelse i ensomhed, at være alene med Gud, og du foragter verden. Det er bestemt lettere at leve uden synd på denne måde end på den anden, nemlig når man lever blandt mennesker, omgås dem og må bære deres svagheder, glemme sig selv, mens man tjener dem, forblive standhaftig midt i alle slags fristelser.

— Nej, mennesket blev ikke skabt til et kontemplativt liv. Eremittens liv er som en stiv, gold klippe, der kun ser mod himlen, hverken hjælper menneskeheden eller gør noget godt. Langt overlegent i forhold til et sådant liv er den gode familiemands liv, der forsørger sig selv og sin familie og opdrager flittige børn.

— Midt i verdens uro, skab en eremitage i dit hjerte; byg der dit alter for Gud, bed midt i arbejdet – det er godt og ret. Søg himlen midt i al menneskelig lidelse, midt i jordens kampe og trængsler. Kæmp dig igennem alle fristelser for at vinde Guds kærlighed; gør dig selv nyttig; du blev født til at leve og kæmpe blandt mennesker, til at kæmpe for Guds evige rige. Isoler dig ikke fra andre. Bøn giver dig styrke og hvile – men ikke et helt liv i ensomhed. "Det er ikke godt for mennesket at være alene!" sagde Gud og skabte Eva som Adams ledsager. Eller ville du søge din egen frelse alene og lade dine brødre sygne hen? Det ville være forkert. En for alle – alle for én, det er det store ord! Viribus unitis.

Forfængelighed.

Lad enhver se ind i sit eget hjerte og spørge sig selv, om de er forfængelige; næsten alle bliver nødt til at svare bekræftende. Forfængelighed er en meget udbredt fejl. Oftest er mennesker forfængelige med hensyn til ting, der ikke er deres egen fortjeneste, ting, der er gaver fra Gud, medfødte egenskaber, såsom skønhed eller talenter. Man bør være taknemmelig for sådanne ufortjente gaver fra himlen, men ikke forfængelighed. Forfængelighed forskønner eller forbedrer ikke; den berøver enhver kvalitet dens charme og gør en person ubehagelig, ofte latterlig. Som sagt er mennesker langt mindre forfængelige med hensyn til det, de har erhvervet sig, end med hensyn til det, der er blevet givet dem. De er forfængelige med hensyn til penge, med hensyn til ting, de kan miste hver dag – med hensyn til fødsel og stilling, som ikke er deres egne fortjenester, ting, der ofte er blevet givet dem for at teste dem. Forfængelighed kaster en skygge over selv de skarpeste mænds sind; ja, den tilslører intellektuelle gaver og talenter, den gør dem partiske og ensidige. O, kast jeres forfængelighed af; de er hindringer på vejen til dyd og åndelig fremgang. Under indflydelse af forfængelighed visner mange gode hjerter, mange begavede sind; udrydd den derfor.

Forældre.

Ær jeres far og mor! Dette bud bør vi indskrive i vores hjerter med gyldne, uudslettelige bogstaver. I har kun én far, én mor i dette liv. Enhver anden kærlighed er erstattelig, men forældrekærlighed er det ikke.

I Det Gamle og Nye Testamente, i østlige filosofers skrifter, i indernes Vedaer, i enhver religion står kærlighed til sine forældre som den første lov. O kære venner, I som er så heldige stadig at have forældre - elsk dem, ær dem. I kan aldrig gengælde jeres forældre for al den omsorg og opmærksomhed, de gav jer i jeres barndom. Hvor savner forældreløse børn deres forældres kærlighed og omsorg, hvor alene og forladte de føler sig: i deres hjerter er der et tomrum, det sted, hvor kærligheden til forældre bor. Utaknemmelighed mod forældre er en alvorlig synd. Den, der kan få sig selv til at sige et hårdt ord til sine forældre, ville være bedre stillet aldrig at være blevet født. Forældres tårer og smerte over et vildfarent barn er en brændende kolik på hovedet af den, der forårsagede dem. — Forældre, tænk på, hvilken vigtig mission I påtog jer ved at give jer børn; — de er ånder, der er betroet jeres varetægt.

Dem, som du skal lede til Gud – for hvert barn skylder du ansvar og ansvarlighed. Det er en vanskelig opgave at opdrage børn, at kvæle ondskabens frø i dem og at indgyde godhed i deres hjerter. Det er op til dig at vejlede dine børn med den fulde kærlighed, at lede dem til at være retfærdige og at gøre dem til Guds børn. Bed om, at Gud må give dig styrke til dette! Målet og formålet med dit liv skal være at vejlede de børn, der er betroet dig, på dydens vej.

Følsomhed.

Følsomhed udspringer af forfængelighed og indbildskhed; med denne last gør folk livet meget vanskeligt for sig selv; alle mulige andre onder opstår derfra: vrede, strid, uenighed, mistillid. – Den følsomme person gør livet bittert for sig selv og andre. Jeg råder alle, der lider af dette onde, til at bekæmpe det nådesløst og hårdt, som om det var en fjende.

Hvad kan folk egentlig gøre mod dig? Tag ikke deres ord så alvorligt. Hvad er en persons dømmekraft, deres mening? **Lad intet, der kommer fra mennesker, fornærme dig.** I stedet for at være overfølsom, så undersøg, om du måske tager fejl, om dine handlinger måske ikke berettiger til andres kritik. Søg sandheden i dine medmenneskers ord, vær ikke følsom, forbliv god og venlig, og Guds fred vil bo i dig.

Afsavn. (=askese)

Vores egen afsavn lærer os at være gode og barmhjertige over for andre. Ve den, der ikke kender til afsavn; han vil ikke forstå andres afsavn, og selvkærlighed vil herske over ham i stedet for kærlighed til sin næste. Afsavn lærer os uselvskhed, offer og medfølelse; det åndeliggør individet, det befrier ham fra jordiske ejendele, det viser ham vejen til Gud, for afsavn lærer os at bede. De, der ikke mangler noget, elsker verden for meget; døden er deres fjende, ikke deres ven. Og da alle skal dø, er det bedre at have døden som ven. Klag dig derfor ikke over afsavn; accepter det desto mere taknemmeligt som sund medicin for din ånd. Misund ikke dem, der ikke kender til afsavn; de mangler ofte den bedste følelse - medfølelse for andres lidelse.

*Nyd det, Gud har givet dig.
Giv med glæde afkald på det, du ikke har.
Enhver livsstand har sin fred.
Enhver livsstand har sin byrde.*

Afholdenhed.

Den, der praktiserer afholdenhed og kontrollerer sine sanser, er herre og mester over alt kød. De er på vej til åndelig fuldkommenhed, for afholdenhed er formidleren af mange dyder. At praktisere afholdenhed for ens eget bedste og for andres bedste er sand kristen kærlighed; det er vejen til fuldkommenhed. Man bør give afkald på sig selv og give til andre, afholde sig fra dyre fornøjelser og bringe glæde til andre. Den afholdende person vil aldrig være slave af sine sanser og lidenskaber - de vil mestre dem; de er frie og stærke. Men den, der ikke kender afholdenhed, er slave af sin krop. Afholdenhed bringer sundhed, ungdommelig kraft og munterhed; den, der praktiserer det, er en klog person. Enhver sejr over sanserne og kødet bringer velsignelse, fred og gør en åndeligt stærk og klog.

Underkastelse.

Underkastelse til Gud bringer hvile og fred til det trætte menneskehjerte. Hvad gavner det dig at modstå din skæbne, at nægte at bøje dig for det uundgåelige? Det bringer dig kun uro og øger din lidelse; du kan ikke ændre de ting, der er bestemt til at ske. Overgivelse til Gud giver dig styrke i lidelse, den giver dig mod og standhaftighed, den letter byrden af prøvelser, kampen i fristelser. Det er bedre at bære din skæbne i resignation end at knurre imod den. Overgivelse er søster til tro og tillid; den, der har den første, har også de to andre. O menneske, underkast dig Guds vilje, og du vil være tilfreds!

Du er som en flue i et spindelvæv; Guds vilje og skæbne holder dig fast, du kan intet gøre mod denne magt, derfor forbliv stadig i accept.

Erindring.

Hvad giver dig mere glæde end minderne om forsvundne, smukke timer og dage? Minder du ikke med glæde dine tidlige barndomsår, dine barnlige lege og begivenhederne i din barndom? Når du er ked af det og føler dig glemt af alle, kommer navnet på en ven så ikke i tankerne, en person du tror stadig tænker på dig?

Vender du ikke ofte, i ensomhed og sorg, tilbage til de steder, hvor du følte eller gav lykke, og genoplever du ikke i denne erindring de glædelige, for længst forsvundne timer? Minder du ikke

med taknemmelighed til Gud, når nogen var i stand til at gøre dig en venlighed? Sandelig, erindring er en dyrebar ting, når den bringer gode ting tilbage i vores sind.

Det er smertefuldt, når det minder dig om tidligere fejl. Lev derfor på en sådan måde, at du ikke behøver at frygte minderne, at du kan søge tilflugt i dig selv, som i en betroet ven, når nutiden er smertefuld. Skab et trøstende minde for jer selv; dette afhænger kun af jer, af jeres fromme ånd, af jeres dyd. Åh, bliv ikke lunkne og kolde, for at minderne ikke skal blive en plagende straf. Tak Gud for denne Åndens gave. Det er meget gavnligt for et menneske at tvinge sig selv til at huske, at undersøge sit fortid nøje; opsøg de tidligste begivenheder i sit liv, oplys dem med sandhedens lys og drag moralsk gavn af dem; på denne måde vil erindringen have en gavnlig effekt.

Evighed.

Ideen om evigheden er uforklarlig og ubegribelig for mange. Nogle gyser ved tanken, de ikke kan fatte: at det jordiske liv ikke er forbi, er en skræmmende tanke for materialisten, hvilket er grunden til, at han benægter det evige liv; for ham er den absolutte død en trøst; for med den, mener han, ophører al bekymring, al bebrejdelse, alt ansvar; For denne pris opgiver han med glæde sin frelse. Hvis du betragter jorden som den eneste eksistens, er det kun naturligt, at du ville ønske åndens, følelsens og tankens død. Det ville være frygteligt at leve evigt under de samme forhold, som du levede på jorden. Men hvis du har tro på udødelighed, vil dit jordiske liv fremstå for dig som et øjeblik i evigheden; du vil tålmodigt udholde det jordiske livs problemer og se frem med glæde til det evige liv. Se, du er en ånd - evigheden er dit liv. Faldet gennem synd skal du forbedre dig selv, blive mere perfekt.

Du vil finde rigelige midler til dette i universet, i de love, der styrer alle ting. Dit mål bør være at blive som Kristus, at nå Faderen gennem Ham. Hvordan kan en jordisk eksistens opnå dette for evigheden? Der er intet andet middel end kontinuerlige transformationer eller inkorporeringer af ånden. Du vil finde midlerne og vejene til dette bydende nødvendigt: din skytsånd, højere, hjælpende ånder er der for at vise dig lovens frelsende vej. Du vil ikke blive adskilt fra dine kære, hvis din kærlighed har været retfærdig og lovlige; Du kan vente på dem som ånder, når du går foran dem og følger dem i enhver indlemmelse: sand kærlighed er ikke delt.

Folk siger: Forsynet bringer dem sammen - loven, der leder ånderne, fører dem til hinanden. Søg evigt liv gennem din åndelige perfektion. Det er vigtigt for jordboere at træde uden for deres snævre perspektiv på det evige liv og lytte til de gode ånders åbenbaringer om det. Kristus sagde, at I skulle finde jer selv igen; Hold fast i dette. Ja, I vil finde jer selv igen. Forbryderen undslipper ikke den fornærmede, morderen ikke den myrdede; hvor alt bliver klart som solskin, der er Guds dom.

Dette er ingen illusion.

Enhver gerning, enhver tanke har sit jordiske præg, og alt finder gengældelse, anklage, retfærdiggørelse, straf, belønning. Derfor forestiller nogle ånder sig selv i det evige helvede, derfor er de retfærdige i evig lyksalighed. **Ængstelig og dystert er den syndige ånds eksistens; den ville ønske, at der ikke var nogen udødelighed!** Men herlig er de godes eksistens; for dem er evigheden ikke længere tid.

O menneske, hvis vejen til evigheden synes lang, vanskelig, hård for dig - håb, bed, tillid; For det fører til Gud, til Gud, kilden til evigt liv, evig kærlighed! Til Kristus Forløseren! Gå med dine kære, bring mange ånder med dig til Gud, forløs dig selv og andre. Tænk ikke længere på evigheden, o menneske. — Gå til Gud med sind og sjæl, der vil du finde løsningen!

Løgn.

Løgn er en gift, der ætser alt, fordrejer og vansirer alt; den forvandler sandhed til en løgn og fører ind i en labyrint af usandheder. Løgn er som et krybende monster, der bygger rede i natten og ødelægger de smukkeste blomster. Hvor løgnen har taget fat, er freden forsvundet. Løgnen går omkring i smuk klædedragt; den gør sig glat og fin, den smigrer og kan endda lade som om, den er from, den foregiver følelser, den ikke har; indvendigt er den afskyelig, grim, ondsindet. Løgn fører til store synder. Alt ondt i verden er falsk, usandt. Vær opmærksom på alle dine ord og tanker, så ingen løgn kan snige sig ind. Løgn kan tolerere Guds lys, men ikke sandheden. Al løgn vil en dag blive bragt fra mørket ind i lyset og erstattet af sandhed.

Fjender.

Elsk jeres fjender. Gør godt mod dem, der hader jer. — At elske dem, der elsker jer, er let; elske dem, der hader jer. Dette er Jesu ord, som alle bør skrive på deres hjerte. Irettesatte eller forfulgte Jesus nogensinde sine fjender? Kaldte han dem onde? Nej, han sagde kun: de ved ikke, hvad de gør! Fader, tilgiv dem!

— Stræb efter at tale på denne måde.

— Bliv ikke bitter mod jeres forfølgere. Kærlighed og tålmodighed overvinder den værste fjende, men ikke ondskab; det gør kun tingene værre.

Bøn, kærlighed — mod had, — beskyttelse mod forfølgelse, — godt mod ondskab, og jeres fjender er ødelagt. Overvind dem gennem kærlighed, ligesom Forløseren gjorde.

Udholdenhed.

'Vakkelt ikke og svaj ikke som et siv i vinden! Vær udholdende og stærk.' Lad ikke verden og mennesker med deres forskellige meninger kaste jer rundt. Lad jer ikke påvirke af alle; søg udholdenhed i Gud, i hans hjælp. Stå fast i livet som en klippe i havet. Bølgerne kan skylle hen over klippen, men de kan ikke flytte den. Standhaftighed er nødvendig for enhver person, der ønsker at gå den gode vej; al fristelse preller af den, og personen går med faste skridt, uden at vakle, opad mod Gud. Standhaftighed i godhed, standhaftighed i tro - hold dette trofast og modigt, elskede pilgrimme på Jorden.

Flide.

'Hvis de dovne og de magelige vidste, hvordan de ville måtte indhente den tabte tid i ånde verdenen efter dette liv, hvor bittert ville de da fortryde, angre at have spildt deres tid på Jorden således, at de ville oprigtigt omvende sig og anvende al deres flid på at gøre sig nyttige.' Bed og arbejd, så du ikke falder i fristelse. Vær ikke dovne, ikke engang en time om dagen. En opgave er tildelt ethvert menneske; Gud har givet enhver en opgave. Flid fordriver onde og dystre tanker, den styrker viljestyrken, den er sand føde for ånden, den er et middel til forædling. Lad hverken hænder eller sind hvile; arbejd så længe det er dag; så kommer tiden til hvile og hvile. Uanset hvad dit arbejde måtte være, så begynd det med bøn. Uden Guds hjælp er der ingen fremskridt. Flid har sin belønning, sin glæde, sin høst. Den, der ikke arbejder, høster ingenting.

Frihed.

Der er ingen positiv frihed, hverken for mennesker eller for ånder; begge afhænger af en lang række påvirkninger og ting. For det første er I mennesker afhængige af jeres medfødte, eller rettere, jeres nedarvede skygger. I er tjenere af jeres lidenskaber og tilbøjeligheder, for så vidt I ikke kontrollerer dem. Dette begrænser friheden mest, for ingen lænker er så svære at bryde som lidenskabens. Så er I afhængige af moralske forpligtelser over for Gud og jeres medmennesker. Derfor kan ingen med rette sige, at de er fuldstændig frie og uafhængige; for den frihed, som rigdom og materiel velstand, såvel som position i verden, giver, er meget illusorisk. Sådanne mennesker er langt mere afhængige af mange ting end den fattige person, der ikke ejer noget. Er den rige person afhængig af ingen? Er herskere ikke også afhængige af mange ting? Afhænger nationers skæbne ikke også af alle mulige omstændigheder?

Den frieste person er den, der har få behov. Tror du, at vi flagellanter, (selvplagere), er frie, at vi ikke er omgivet af love, der sætter grænser for os? Gud gav os fri vilje; den har du også: du kan være god eller ond, fri eller bundet. Dyd gør dig fri, søg derfor din frihed i Gud - i perfektion, kun derigennem vil du opnå den. Uden synd er du fri - så stræb efter denne frihed, for så vil intet af verden undertrykke eller forstyrre dig. *Således må hvert menneske befri sig selv ved at bekæmpe sine lidenskaber.*

Venskab.

Nært beslægtet med kærlighed er venskabets bånd, som binder mennesker sammen. Venskab er ofte mere sublimt, mere guddommeligt, bestemt mere uselvsk end kærlighed! Det er et usynligt bånd, der forbinder ånder. Den sande ven, et andet selv, kan aldrig gå tabt, for sandt venskab bliver ikke koldt; det udholder alle livets storme, alle trængsler og prøvelser. Lykkelig er den, der kan erhverve sandt venskab, som så sjældent er ægte og trofast at finde. Og når du har fundet den, åh, så pleje den som en dyrebar, sart blomst, og hold den hellig. Enhver sorg, enhver smerte er lettere at bære, når man ved, at en vens hjerte deler den og hjælper med at bære den. Den gode person har mange venner. Glædesløst er livet for den, der ikke har nogen ven.

Fred.

"Guds fred være med jer!" sagde Jesus til sine disciple; sådan skal I hilse hinanden. Til alle jer, der kalder jer kristne, til alle jer ånder: Med denne hilsen i jeres hjerte, gå ind i hvert hus, og med denne, gå bort. Hvis hvert menneske holdt fast i denne hilsen, ville jorden være et fredens hjem. Træk Guds fred ind i jeres hjerte, så den kan slå rod der, og del den derefter med alle mennesker. Der kan ikke være nogen evig kamp og krig; en dag skal Guds fred komme over jorden, den fred, der er konge over alt, den fred, der forsoner og forener alle.

Letsindighed. (*uanstændighed*)

Letsindighed betragtes normalt ikke som en fejl, men alligevel er den som en af de frodige planter i skoven, der ser frodige ud, men bringer død til de træer, de omfavner. Hjertet, hvori letsindighed hersker, bliver gradvist så domineret af det, *at gode egenskaber langsomt visner væk* - al alvorlig tanke, offer, uselvskhed, fromhed - snart kun eksisterer i udseende. Letsindighed er... Desværre er hun/han alt for ofte den høje og mægtige verdens yndling, og selv børn lærer ham/hende. Unge piger og gamle kvinder, unge og gamle mænd tilbøder hende som en gudinde, der lyser op og forskønner livet; sundhed, hjemlighed, rigdom, ægteskabelig lykke og ofte endda ære og omdømme ofres til denne gudinde.

Moralsk og økonomisk ruin er ofte konsekvensen af denne letsindighed. En pige vil aldrig være syg, træt eller udmattet, når hun skal til bal; men at gå i kirke en gang om ugen, om søndagen - timen er for tidlig for hende, kagen for kold og så videre. Der er altid penge til en balkjole, til underholdning, men sjældent når en fattig person kommer og beder om et varmt klæde. Når man observerer, hvad der sker i den bredere verden, er det uhyggeligt at se, hvor rastløst folk stræber efter at deltage i alt, hvordan de ofrer deres nætter, deres formuer, deres helbred til denne travlhed, *bare for at skinne og blive fejret*. Hvis bare de ville udvikle den samme energi, den samme iver, til for eksempel at hjælpe de fattige i nød eller udføre andre velgørenhedsgerninger! Letsindighed avler også arrogance; Man tror sig selv være noget bedre end andre, man kan ikke lide at blande sig med de lavere klasser.

I sidste ende bliver man den elendige slave af bekvemmelighed, overfladiskhed og former, og al ånd skrumper, den forstener. Hvor er menneskehedens gyldne frihed så, hvor er sindets og hjertets opblomstring? Hjertets stemme skal bringes til tavshed før lesbiskhed; alt drejer sig om anstændighed, etikette og sømmelighed. Hjertet bliver fuldstændig tomt af sådanne sysler, og når alderdommen kommer, visner sjælen, hjertet dør. Mange søger derefter tilflugt i lesbisk fromhed og skaber et skue af kirker, de fattige og religion. Udefra ser det godt ud, men indvendigt er der ingen tro, ingen hengivenhed, ingen kærlighed. Frygt for døden er ofte drivkraften bag en sådan fromhed. Lesbiskhed er frygtelig i sine konsekvenser. Folk går muntert og muntert omkring det, indtil desillusionen kommer. Derfor, o menneske, husk, at alt er forfængelighed; elsk Gud og tjen Ham alene. Læg mærke til dette, og lad dig ikke narre af verdens leende ansigt.

Munterhed, glæde.

I godhedens hjerte bor glæde og jubel. Den, der har en ren samvittighed, den fromme, som sætter sit håb og sin tillid til Gud, vil helt sikkert have et glædeligt hjerte.

Dyster fromhed behager ikke Gud; Han elsker glædeligt rene hjerter, der taler åbent til Ham uden frygt eller ængstelse. At bære skæbnens slag med urokkelig munterhed, med et sandt fromt sind, er bedre end al klagen og klagen. Enhver mor vil foretrække et muntert barn frem for et dystert. Tristhed hjælper intet; det gør kun livet vanskeligere. Hvis du virkelig stoler på Gud, hvis du ser på Hans vilje, så vil sand glæde helt sikkert komme og bo i dine hjerter.

Tanke.

Tanke er et vidnesbyrd om den udødelige ånd. At forklare tanken empirisk er umuligt; men den kan forklares åndeligt. Tanken er hemmeligheden for den, der besidder den; den er og eksisterer, men ingen ser den. Alle tænker, og ingen ved, hvad en anden tænker. I de tåbes og de enfoldiges tankeliv foregår der ting, som folk ikke aner noget om. Tankens kammer forbliver lukket for alle, når tænkeren ikke kan udtrykke sig. Tanken, dette positive liv, har stor kraft – årsag og virkning lever i

tanken. Og dette ubegribeligt levende noget – tanken – vil du udelukkende udlede det fra materielle hjernefunktioner? Hvorfor tænker dyr ikke som mennesker? Hvordan kan man benægte den intelligente motor, sindet, i tanken, når man opfatter udtryk for intelligens? Årsag og virkning er lige, og de kommer fra Én Bevæger, årsag.

Ånder taler gennem tanker.

— Mennesker kan også interagere med hinanden gennem tanker bundet af en fast vilje.

Gennem tanker transporterer vi os selv til fjerne steder og ser dem i vores sind. Enhver, der ønsker at skrive historien om og virkningerne af tanker, kunne fylde bind.

—Tænk godt og retfærdigt, kontroller dine tanker, undertryk alt ondt og urent i dem. **Enhver person vil opleve at have to slags tanker — deres egne og dem, der er inspireret af andre: deres egne er interne og kommer indefra dig selv, mens de inspirerede kommer fra den ånde verden, der omgiver dig; der er gode og onde inspirationer.**

Enhver person taler til sig selv og tænker på to måder; de deltager i dialoger. Synes du ikke, at dette er en mulighed: at du så taler med de ånder, der usynligt omgiver dig? Forklar dette for jer selv! Er det ikke den bedste forklaring? **Ja, mennesker er en tænkende verden, og de er omgivet af en usynlig, tænkende verden af ånder.** Fra denne sammenløb af tanker opstår menneskers ord og gerning. Således findes der kropslige og ulegemlige, inkarnerede og ulegemlige tænkende væsener; *ud fra disse dualistiske kræfter skal du skelne dine egne tanker og andres.*

Tålmodighed.

Lad os først betragte Guds tålmodighed, som bør tjene som et lysende eksempel for dig. Han lytter til dine anmodninger og dine bønner med langmodighed. Hvor uendeligt stor Guds tålmodighed er, har du oplevet tusind gange i jer selv. I kommer én gang og beder oprigtigt om noget; næppe er det opfyldt, før I glemmer at takke og straks beder om en ny nåde. Med tålmodighed betragter Gud synderen, der vanhelliger hans hellige navn, misforstår ham og handler imod hans bud, som gengælder hans tjenester med utaknemmelighed. Åh, hvor tålmodig Gud er med sådanne stakkels, vildledte væsener i den menneskelige og åndelige verden. Han straffer med kærlighed. Ja, Guds tålmodighed er utrættelig. Menneske, du skal også have tålmodighed! Fortvivl ikke, hvis din udvikling er langsom. Stræb ikke efter at være perfekt på én gang. Kæmp med tålmodighed og udholdenhed. Selv hvis du gennem årene kun har overvundet én fejl, tænk klarere og elsket Gud dybere, så tak Gud for nåden ved denne fremgang. Fortvivl ikke, hvis mindre modgang får dig til at miste fatningen. Intentionen om at forbedre dig er allerede et skridt fremad.

Begynd i små ting, i hverdagen; øv dig i tålmodighed der. I udøvelsen af tålmodighed skal du begynde med alfabetet. Hav endnu mere tålmodighed med andres mangler og fejl end med dig selv. Du kan ikke se ind i deres inderste væsen; deres kampe og fristelser er fremmede for dig. Du ved ikke, hvilken slags person det er, der tester din tålmodighed; du ved ikke, om han af natur allerede er meget selvbehersket. Ja, kære ven, lad din tålmodighed med andre være uudtømmelig; først da kan du kræve tålmodighed fra andre for dig selv. Vær tålmodig, som Jesus var, se op til ham; udtalte han nogensinde et utålmodigt ord for sine forfølgere? Og du ville være utålmodig? Langt være det! Bekæmp al utilfredshed og øv dig i himmelsk tålmodighed.

Følelse.

Følelse udspringer af ånden; Det er sjælens og udødelighedens sprog. Der er to slags følelser: den åndelige og den fysiske. Når åndelig følelse forsvinder fra kroppen, er det dens død; således er ånden bevægteren og lederen af al følelse. Åndelig følelse forbliver knyttet til ånden, selv efter at den har aflagt den menneskelige krop. Menneskelige følelser formidles gennem sympati og antipati,

gennem blikke og ord. De bringer lykke eller ulykkelighed, glæde og smerte. Alt i denne verden føles mentalt eller fysisk. Mental følelse er yderligere bevis på den udødelige ånd, der animerer kroppen. Følelser kan også formidles uden ord, gennem viljen; hvad munden ikke kan udtrykke, taler øjet ofte. Følelser bevæger hjertet, de ansporer os til handling, og sammen med viljen er de almægtige. Alligevel forbliver de noget gådefuldt, usynligt i levende væsener, som de ofte ikke kan forklare. Der er ingen mennesker uden følelser, men der er dem med onde, forvrængede følelser. Se, følelser er ubegribelige, men de er der, ikke kun i mennesker, men i alle levende væsener.

— Det generelle spørgsmål er altid: Hvordan føler I, hvad følte I?

— O ånder og mennesker, I føler så mange ting: kærlighed, had, længsel, anger, medlidenhed – alt, hvad der eksisterer. Hvad der er, bør føles; for det er gennem følelsen, at I er lykkelige eller ulykkelige, sunde eller syge. Så mange levende væsener, så mange forskellige følelser! Ingen to væsener i verden føler præcis det samme. Hele universet ånder følelser; alt mærker livets puls. Og hvis nogen fortæller jer at den ikke tror på udødelighed, så svar: *Jeg må tro på det, fordi jeg oplever det.*

Lydighed.

"Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er." Med disse ord vidnede Jesus om sin lydighed mod både Gud og kejseren. Måtte dette også være et lysende eksempel på lydighed indtil døden! Uden diskussion adlød Jesus sin himmelske Fader, uden diskussion adlød han dem, der overgav ham til døden, han, der besad al magt til at ødelægge sine fjender. Ulydighed bragte Åndens fald, synd og al elendighed ind i verden; uden ulydighed ville der ikke være nogen modstand, intet ondt. Enhver, der vandrer på jorden, er faldet gennem ulydighed. Gør nu op for denne fejltagelse; vær lydig mod Guds love. I kender disse love gennem Jesus. Underkast jer den livsstilling, han har sat jer i; Sandelig sker alt i jeres liv med et guddommeligt formål og mål. Gør ikke oprør; Gud har bestemt det. Forbedr jer selv først - derefter verden. Omvæltning bringer elendighed og uenighed. At finde din vej inden for de omstændigheder, du er bestemt til at leve under, er løsningen på din eksistens. Adlyd dem, der befaler dig. Det er bedre at adlyde end at befale. Lær ydmyghed i lydighed. Den, der ikke lærer det som menneske, skal lære det som en ånd, for tvingende love gælder også i efterlivet.

Ånder.

Vi er alle evigt udødelige ånder! Lad os nu undersøge typerne af ånder. For det første: Gud er en ånd fra evighed til evighed - Han er den skabende ånd, oprindelsen til alt liv, Faderånden, hvorfra alle er født; Han er Alfa og Omega, Alt i Alle. Én Ånd, uendelig, perfekt, alvis, evig kærlighed! Skaberens og Faderens til alt liv og eksistens er Herre over alt. For det andet er der førstegrøden af Guds Ånd, den første, de perfekte ånder skabt før faldet, Forløseren, Sønnen. For det tredje er der embryonale ånder, det vil sige ånder skabt efter faldet; fra disse kommer gode og onde ånder. Her er åndernes helhed opdelt i tre typer: embryonale ånder, der er forblevet gode – man kan kalde dem engle, da man må have et navn for alting; derefter bodfærdige ånder, der blev mennesker; og endelig modsatrettede ånder, der har sat sig uden for al lov og kaldes djævle og demoner af mennesker. De modsætter sig frimodigt Gud og er fristere, modsætninger. Dette er de grundlæggende principper for åndernes natur, præsenteret i hovedprincipperne. Mennesket er en inkorporeret ånd. Lad os nu se, om det virkelig er så totalt adskilt på jorden fra de ikke-inkorporerede brødre.

Åndelig kommunikation:

Så længe verden har eksisteret, har der altid været åndelig kommunikation. Bevidst og ubevidst har mennesker og ånder altid interageret. Det himmelske rækker ind i det jordiske. Åndernes indtrængen i menneskeheden har altid eksisteret og vil fortsætte med at eksistere, så længe der er mennesker og ånder. Derfor er det latterligt at ville forbyde kommunikation med ånder. Kan man forbyde liv og åndedræt? – Nå, så længe alt lever og ånder, vil mennesker og ånder være ét. I de sidste tredive år har kommunikation med ånder fået et system, et navn; det er blevet et bestemt, eksplicit spørgsmål om tro og filosofi; netop nu, i de år hvor materialisme og nihilisme søger at dræbe al ånd. Gud har helt sikkert arrangeret det på denne måde. Spiritisme, medier - disse er nye ord, ligesom perispirit (nerveånd). Folk hviskede i starten disse genert til hinanden; men nu findes de endda i det nye leksikon. Et skridt fremad - et tegn på, at spiritisme ikke kan udryddes trods voldsom fjendtlighed. Grækerne kommunikerede med deres guder, Sokrates med sin såkaldte "dæmon". De indiske og egyptiske præster, Israels folk - kommunikerede alle med ånder, engle og overnaturlige væsener. Jesus havde også synerne af Elias og Moses, som viste sig for sine disciple. Således er antikken fuld af åndekommunikation og åbenbaringer. Selv blandt nutidens hedenske folk finder vi ofte medier og kommunikation med ånder.

Dette er derfor en ubestridelig kendsgerning. Men i det oplyste nittende århundrede argumenterer folk indigneret for, at man ikke bør tolerere spøgelsesagtige åbenbaringer og hekseri. — *Det er ikke spøgelsesagtige åbenbaringer eller hekseri; det er et fuldstændig naturligt fænomen baseret på naturlove.* Blot er disse love stadig fremmede og ukendte for os, og nu skal de blive kendte for os, nu skal vi undersøge dem. — Man bør tro på den katolske kirkes mirakler; De er intet andet end manifestationer af ånder for mennesker, og disse mennesker blev ofte kaldt helgener. Kirken hævder, at ånderne kun er at tale med djævelen; men så snart man indrømmer mulig kommunikation med onde ånder, må man med logisk nødvendighed også indrømme kommunikation med gode ånder. Selv de såkaldte helgener talte med djævlene og engle, siger Kirken; eller har den katolske kirke måske privilegiet kun at tale med gode ånder? Så burde den handle mere i Jesu ånd og ikke slynge bandeord efter dem, der nægter at underkaste sig menneskeskabte dogmer. Vores forbillede i alle ting, Jesus, talte med ånder; ja, apostelen sagde: Test ånderne. Enhver seriøs spiritist gør dette, undersøger ånderne grundigt - *en god ånd undslipper ingen prøvelse* - og ånden vil bede for de uheldige ånder; Gud vil vise ham den rette vej.

Kommunikation med ånder formodes at frelse menneskeheden fra vantro, fra fordærvende materialisme. Tusind åndestemmer kalder på jer: *Vi lever, vi er!* Mennesker, overvej hvordan I lever! - Og dette formodes at være fra det onde? - Sandelig ikke! - Himmelen sluser har åbnet sig, Gud sender sine ånder til jer, som skal vidne om det evige liv. At der kan og vil ske skader med åndekommunikation er sikkert; en stor synd! Men for menneskeheden har intet været helligt fra begyndelsen og indtil nu. For en menneskehed, der fornægter sin Gud, der ler af al religion, er det næsten tilgiveligt, hvis den også driver skade, spot og bedrag med ånder. Søg her kun den foragede opposition, der søger at blande sig i alt godt og ædelt for at fordærve den. Fordi andre ikke tror og spotter Gud, skal vi så gøre det samme og opgive al religion? Fordi andre gør ondt med åndekommunikation, skal vi derfor opgive den? Nej, det ville kun give våben til oppositionen. Vi vil beholde vores våben og vil tappert kæmpe mod dem.

Åndernes fald. Arvesynden.

Vi er alle født i arvesynden, siger kirkerne. Ja, vi er alle faldne ånder, sendt til Jorden for vores forbedring. Således forklares arvesynden som en skyld, som ethvert inkarneret væsen bærer med sig. Vores synder stammer ikke fra et forældrepar; dåben alene kan ikke vaske denne synd væk. Vi er selv faldne ånder, ånder, der er afvejet fra Guds lov. Vi er sendt til inkarnation, til omvendelse, omvendelse og forsoning. Vi var rene ånder; Gud skabte os rene og gode; ulydighed og stolthed

bragte os ned. Nogle syndede mere, andre mindre; nogle har brug for en lille omvendelse, andre en stor, men hver enkelt vil blive straffet for det, de syndede i; enhver synd straffer sig selv. Åndernes fald er oprindelsen til ondskab og fristelse og resulterer i inkarnation. Lad os nu betragte loven og dens modsætning.

Lov og dens modsætning.

Selvom vi allerede har diskuteret dette tydeligt i den førnævnte bog "Ånd, Kraft, Materie", vil vi gerne give min forklaring her; den er en del af helheden. Hvad er denne lov, som de nyskabte ånder, som vi alle efter vores skabelse skulle følge? Det var lydighed at følge det, Gud foreskrev for os gennem sin førstegrøde - det vil sige lydighed, kærlighed til Gud og tro. Vi skulle følge de ord og love, der dannede og uddannede os; grænser blev foreskrevet for os; Den frie vilje skulle udvikles langsomt, prøves og tempereres; således skulle vi, under vejledning af Guds førstegrøde, formes og fuldkommengøres. Vores godhed, vores værd, vores lydighed skulle prøves, for uden prøvelse er der ingen fremgang; vi modtog opgaver og arbejde, alle midler blev givet os til at forblive trofaste og gode - og alligevel begik vi fejl, men mange af de nyskabte ånder faldt og fortsætter med at falde; men mange forbliver rene fra fejl, fuldkommengør sig selv i Godhed, og de behøver aldrig at gennemgå den inkarnation, der er en så hård straf for ånder. - Du kender loven. Det modsatte er ulydighed, stolthed, synd, med et ord, ondskab; vi kalder det det modsatte, fordi vi aldrig anerkender et absolut, altomfattende onde, en dæmon, et onde så magtfuldt som Gud er god. Det modsatte var godt, det er simpelthen faldet væk, og det skal og vil soves og blive loven igen.

Grådighed.

Grådighed er en grim last. Selv hvis ødselheden begår dybt fejl i sin begær efter nydelse, drager andre stadig materiel fordel, for ødselheden giver; men nærigen lader alt omkring sig visne; han selv lever en elendig, glædesløs tilværelse; hans hjerte er forhærdet, han kender hverken medlidenhed eller medfølelse, al menneskelig lidelse preller af på ham; han samler til orme og møl, og Hvor bitter døden er for ham, fordi han må efterlade alle sine ophobede ejendele. Den næriges ånd er frossen, forkrøblet, og alt åndeligt liv er dødt i ham, ligesom al følelse. Hans opvågning i efterlivet uden sin ophobede jordiske rigdom er frygtelig. *Der plages han af tårerne fra dem, han hårdt afviste, alle sukkenes fra de uheldige, som han ikke tilbød nogen hjælp.*

«Du kunne have hjulpet, og du gjorde det ikke». Dette er sande helvedes pinsler. Modvilje mod at give er begyndelsen på grådighed. Der er stor grådighed og smålig grådighed; sidstnævnte manifesterer sig alt for ofte i hverdagen. Til alle, der føler denne grådighed indeni, råder jeg til at udrydde den med al viljestyrke, for den er sjæleødelæggende. *Alt, hvad du ejer på jorden, er blot lånt ejendom, ikke din egen; det blev givet til dig for at hjælpe andre. **Ja, bed, skil dig af med jordiske ejendele, og døden vil være let for dig.*** At give afkald på sig selv, at give til andre, det er de retfærdiges vej. *Ve den, der glemmer Gud og sine medmennesker for guld og sælger sin sjæl til Mammon. Han vil have en lang, bitter gengældelsesvej at gå.*

Penge, guldkalven.

Vi lever i en tid med civilisation, med fremskridt, siger de. *Menneskeheden bliver uddannet, højt lærd og oplyst. Ja, den bliver alt andet end kristen; den bliver hedensk, den praktiserer afgudsdyrkelse, for den tilbeder guldkalven, som er penge og flere penge!* Ligesom Israels børn engang dansede omkring guldkalven og tilbad den, danser menneskeheden nu omkring sin guldkalv, "penge", og tilbeder den. At blive rig, fint tøj, paladser, vogne, fin mad, ærespøster,

titler - det er menneskers hovedstræben i dag. Hvor er Gud i alt dette? - Vi taler bestemt ikke imod dem, der gennem flid og arbejde gjorde opdagelser af den vigtigste slags: Men hvorfor husker de fleste mennesker, i alt hvad de gør og undlader at gøre, ikke deres Skaber, som gav dem sind og intellekt? Hvorfor tænker de kun på deres forfængelighed over for verden og på penge? Tror du virkelig, at du allerede har opdaget alt? Videnskaben holder aldrig op med at lære. Darwin udviklede teorien om naturlig selektion.

Denne teori er imidlertid blevet naturforskernes tilbedte guldkalv, og hvis den viser sig at være forkert i tidens løb, som altid bringer nye opdagelser, hvad så? Næsten alle har deres guldkalv, som de tilbeder først, derefter andre. Studerende er normalt de første til at tilbede nye ideer og teorier, især hvis de er af materialistisk natur.

— Så kommer almindelige mennesker, de stakkels almindelige mennesker, revet frem og tilbage, sukker efter lys og griber efter løgne. Den sande videnskabsmand bør aldrig vove sig ud over formodningernes rige uden fast bevis. Materialister elsker at skamløst hævde ting, de ikke kan bevise. Udover deres guldkalv har de deres kødelige kalv, som de tilbeder. Nihilister tilbeder sig selv, deres egen stolthed, deres falske og korrupperende ideer om verdensbefrielse og individuel frihed. Deres metoder er onde og kriminelle, men de bærer deres guldkalv rundt for at vildlede folk.

Alle religioner og ortodoksier har deres forskellige guldkalve som de tilbeder og har tilbedt, men bag denne tilbedelse ligger Guds navn, så det er ikke så korrupperende som dem, der er nævnt tidligere.

— Nogle kvinders guldkalv er mode, pynt og ønsket om at behage; for mænd er det hedonisme, hasardspil, fornøjelse, det gode liv; men for alle er det penge. Lad alle være på vagt over den hemmelige guldkalv, de bærer i deres bryst og tilbeder; ofte er det deres eget ego!

— Se, hvor lykkelig besiddelse af penge kan gøre én, når de bruges til at lindre de fattiges lidelser, til at bygge nyttige institutioner - og hvor ulykkelig det gør én, når det fører til last.

Penge kan være en velsignelse, penge kan være en forbandelse. Sandelig, den menneskelige verden i dag forekommer mig værre og mere øde end Israels børn, der dansede foran guldkalven, for nu har de mange guder, som de glæder sig over. Nu om dage anses det for smagløst at være en trofast kristen, en person, der tror på Gud. De fleste mennesker trækker på skuldrene og siger: Man kan umuligt tro på sådan noget vrøvl. Bibelen er en samling af menneskelige lærdomme tilpasset datidens menneskehed! Men rent faktisk at læse Bibelen, at udvinde guldklumperne fra den og beholde dem, det falder ingen ind. Så de fordømmer Bibelen, evangelierne, som nonsens og fiktion af tåber; men i stedet læser de kurserne, og At spille på aktiemarkedet, tjene mange penge på kort tid; selvom andre som følge heraf reduceres til tiggere, betyder det ikke noget - alle vil være rige. Den store stræben efter penge, og de små følger på.

Gør denne stræben efter penge verden bedre, klogere, rigere? Styrker den industri, kunst og videnskab? Lider der færre mennesker? Reducerer den moralsk og fysisk elendighed, især i de såkaldte verdensbyer? Frembringer den stærke, ridderlige mænd og modige, flittige kvinder? Svar selv: **Jagten på guld bringer kun svindel, flygtig berømmelse, overfladisk ære og moralsk og økonomisk ruin.**

Og alligevel stræber næsten alle efter denne guldkalv, og mange, der ikke kan nå den, bliver svindlere, tyve, eller de tager deres egne liv. Det ville være nødvendigt for troens sjæle at vise vejen og befri folk fra den vrangforestilling, at al lykke ligger i guld. Kirke og videnskab er primært ansvarlige for dette. **Til dem råber jeg min advarsel: Lad folk ikke tilbede guldkalven.**

Læring.

Videnskaben over alle videnskaber er: at kende og elske Gud. Hvis en person er så lærd og bevandret i alle videnskaber, men ikke kender Gud, så er al deres lærdom ufuldstændig; for kun de, der kender Gud, vil have en sand forståelse af hele skabelsen; kun for dem vil gåden om at være til blive løst, de vil forstå det, der forbliver lukket for ateisten. Hvad nytter det, hvis du er bekendt med

filosoffernes bøger og alligevel ikke kender Gud, Gud, oprindelsen til alt liv og al fornuft? Hvad nytter det, hvis du søger livets oprindelse i materien, hvis du graver i jorden som en muldvarp? Din lærdom vil forblive blot fragmenter, hvis du ikke ser hen til Guds lys. Den lærdom, der er bygget på kundskab om Gud, vil aldrig forgå.

Menneskelige gerninger er ufuldstændige, mangelfulde; Gud alene er ufejlbarlig, perfekt. Byg derfor alt, hvad du vil gøre, studere og lære, på Gud, og du vil finde sandhed, for Gud giver kundskab til dem, der beder Ham om den.

Løfter og eder.

Kristus sagde: Du må ikke sværge. Lad dine ord være: Ja, ja; nej, nej; alt ud over dette kommer fra det onde.

— Eder og løfter er blevet indstiftet på jorden for at bekræfte sandheden, gyldigheden af en sag. På grund af menneskers tilbøjelighed til at lyve, blev eder indstiftet; men dette gør dem ikke mindre upålidelige eller usande. Eder og løfter er således en konsekvens af løgn og falskhed; man ønsker at binde sig i Guds navn og dermed komme tættere på sandheden. En ærlig person taler sandheden og holder sit ord selv uden en ed, men ingen ed kan afskrække de uærlige; derfor havde Jesus ret i at sige: Du må ikke sværge! At bryde en ed har sin straf for sekulære domstole og for den offentlige menings domstol, men primært for Gud. Mennesker aflægger dog eder om ting, de ofte ikke kan holde. Dette er tilfældet med katolske præsters ed, eden fra andre sekulære religiøse ordener i den katolske kirke og også løftet om 'glæde i ægteskabet'. Med disse eder begås stor synd, ofte brudt. Men folk har altid undskyldninger for det. Eden er desværre blevet en ren formalitet: man sværger at blive præst, man sværger at gifte sig, og så videre. Meget få mennesker bekymrer sig om trofast at holde deres eder. Det er meget ulogisk at sige, at mened er en konsekvens af eder;

- Mened* er en konsekvens af din svaghed, en konsekvens af din hensynsløshed; hvorfor sværger I overilet uden først alvorligt at spørge jer selv: Kan jeg holde denne ed? En ed i sig selv er ikke en synd, men mened er. Den, der har bundet sig selv af et løfte, skal holde det af al sin styrke indtil deres sidste åndedrag; Gud vil hjælpe dem. Sig ikke: "Natur og lidenskab er stærkere end meg." Fortsæt; I ved godt, hvornår I er på vej til at begå mened* - så hold jer tilbage, gør det ikke. Hvor dette samtykke ikke er, hvor fast vilje og en pligtfølelse hersker, er der også Guds nåde og beskyttelse: mennesket kæmper, overvinder og sejrer.

*Definisjon: Å bevisst lyve eller si noe usant når man er pålagt å snakke sant i retten.

Sparsommelighed.

For dem, der kender sparsommelighed, er lykken dyrere. **Den, der forstår at være tilfreds med lidt, vil blive tilfreds.** Men de fleste mennesker lever over evne, deraf den generelle klagen og utilfredsheden. Dvæl ikke ved, hvor meget bedre andre har det; se heller på, hvordan nogle har det værre end dig. Accepter din situation og tak Gud for det, du har; du er helt sikkert i den position, der er bedst for dit sind og din ånd, der er mest befordrende for åndelig velvære. *Så snart du bliver fortrolig med dine omstændigheder og ikke stræber efter noget ud over dem, vil du være lykkelig.* Konstant brokken og ønske om, at tingene skal være bedre, ændrer ingenting og gør dig kun mere ulykkelig. Giv ikke Gud skylden, når skæbnen er hård mod dig; bebrejd jer selv, hvis I ikke ved, hvordan I skal acceptere skæbnen. Vær derfor tilfredse, taknemmelige og accepter jer selv i tide.

Hedonisme.

Hedonisme er en filosofisk og etisk lære som hevder at nytelse eller lyst er det eneste iboende gode i livet, mens smerte eller ulyst er det eneste iboende dårlige. Målet for en hedonist er å maksimere nytelse (fysisk eller psykisk) og minimere smerte. Det stammer fra gresk «hedone» (lyst).

I verden finder man kun flygtig glæde. Man skynder sig fra den ene underholdning til den næste, og hjertet forbliver koldt og utilfreds; kroppen ældes, bliver ofte syg, og alt virker som en rastløs drøm. En person har da ingen støtte, ingen trøst; alt ædelt i dem er blevet spildt i hedonisme; livet er spildt; det skulle startes på ny og gøres godt. *Hedonistens ende er trist, endnu tristere deres opvågningen i åndernes rige; ofte forestiller en sådan ånd sig stadig at leve på Jorden i lang tid og vandrer ulykkeligt rundt.* Hedonisme er en brændende følelse for den menneskelige sjæl. **Når sygdom eller prøvelser rammer den ulykkeligt forvirrede, følger fortvivelse, ofte selvmord.** Troen visner væk; hedonismen har begravet den. *Et liv i at søge nydelse har aldrig virkelig gjort nogen lykkelig.* Enhver nydelse bliver til sidst slidt op, smagløs; tilfredshed ophører trods rigdom og nydelse af enhver art. Hvilket forfængeligt billede, hvilken fatamorgana: denne fortærende hedonisme er essensen af menneskelivet. Jordens unge, hold deg tilbage; og hvis du står på hedonismens afgrund, så vend om, før det er for sent, før den mørke afgrund opsluger dig. Åh, stop, vær klog og forsigtig.

Retfærdighed.

'Menneskelig retfærdighed forbliver blot et fragment; Gud alene er retfærdig. Han, der kender menneskets sind og hjerte, Han, for hvem intet er skjult, Han er fuldstændig retfærdig. Menneskelig retfærdighed styres af landes skikke, traditioner og love.

Det, der forekommer uretfærdigt for mennesket, er ofte retfærdigt for Gud, og omvendt. Menneskelig retfærdighed dømmer sig selv. Jesus fordømte ingen: han overlod retfærdigheden til Gud. Mennesker bør være yderst omhyggelige og strenge i udøvelsen af retfærdighed og stræbe efter at handle i overensstemmelse med Guds retfærdighed. Dommere bærer et tungt ansvar; de bør kun dømme efter samvittighedsfuld undersøgelse. At tænke og handle retfærdigt er en vanskelig ting for mennesket, der er bundet af fordomme. Ingen kan se ind i en andens sjæl. Den, der ønsker at være retfærdig, bør først fylde sit hjerte med varm kærlighed til sin næste, veje tingene op på den ene og den anden måde og oprigtigt bede Gud om oplysning.

Gud, den altretfærdige, er kærligheden selv; Jo mindre du dømmer, desto mere retfærdig vil du være. En dom, der er for forhastet, betragtes ikke og er derfor let uretfærdig. Gennem tålmodighed og kærlighed vil du dog nå frem til en retfærdig dom.

Samfund.

Det er ikke godt for mennesket at være alene, som vi har sagt før; mennesket bør være selskabeligt; du bør danne en stor familie og hjælpe hinanden. Men du bør være selskabeligt i den gode forstand, ikke i den dårlige. Mange tror, at selskabelighed kun består i at aflægge mange besøg, deltage i fornøjelser, skynde sig fra den ene fornøjelse til den næste, se mange mennesker uden at hjælpe dem, dømme dem, kritisere dem. Åh nej, det er ikke *den* selskabelighed, vi mener. Dan en kreds af gode, sympatiske venner omkring jer selv; hvor I ikke behøver at yde materiel hjælp, men yde åndelig hjælp, tilbyde trøst. Et venligt ord er ofte mere værd end en bid brød; stræb efter at have en åndeligt opløftende indflydelse på den kreds af mennesker omkring jer; vær et godt eksempel, lær af andre, efterlign alt, hvad der er godt. Se, sådan forstår vi det gode fællesskab af åndelige, ædle mennesker.

Samvittighed.

Spørg dem, der nægter at tro på udødelighed, om de også kan definere samvittighed. De vil give dig en lang afhandling om emnet, men vil ikke være i stand til at give en forklaring. *Samvittighed*,

ligesom tanke og følelse, er et vidnesbyrd om ånden. Inden i alle bor dette usynlige, talende noget, der kaldes samvittighed; selv den mest perfekte person kan ikke slippe af med den; Den rører på sig og taler i brystet på selv den, der ønsker at udslukke den. Samvittigheden er din ånds sprog, dit højere selv. Hvor ofte siger stemmen i dig i dine handlinger: Gør det ikke! Har du nogensinde tænkt på at forsøge at forstå denne gådefulde stemme? Samvittigheden taler aldrig andet end det, der er godt og rigtigt. *Det er Guds gnist, der bor i enhver ånd og ikke kan dø eller fordærve, der bringer forbedring af selv de mest onde.*

Stemmen kværner.

Hvor mange befaler ikke denne stemme at tie stille, de bedøver sig selv, 'spredt sig' for ikke at høre den; alligevel har den sine timer, hvor den nærmer sig og plager synderen. ***Og samvittigheden dør ikke med døden. Da den er en åndelig egenskab og bor i ånden, lever den videre med den.*** Kære ven, gå bare ind i din samvittighed; undersøg den, lad den tale, og den vil helt sikkert vise dig den rette vej.

Den, der ikke frygter sin samvittighed, er retfærdig; kun den uretfærdige må ikke undersøge sin samvittighed; men den er til ingen nytte, dagen vil komme, hvor du skal og vil aflægge regnskab for din samvittighed. Samvittigheden er en stor skat og beskyttelse, som Gud har lagt i dit hjerte; brug den, o menneske.

Tro.

Den, der har en tro så lille som et sennepsfrø, kan flytte bjerge. Sådan sagde Jesus. I Det Nye Testamente er der mange eksempler på troens mirakuløse kraft. Folk så den, men vaklede i deres tro; den urolige Jesus fortrød det ofte, ligesom han gjorde dengang. Hvis Jesus levede blandt jer i dag, ligesom han levede i Judæa dengang, ville I være lige så 'svage i troen', ja, I ville beskyldte ham lige så meget for at udføre sine gerninger gennem Beelzebub, som datidens mennesker gjorde. Med denne sidstnævnte påstand ærer den moderne verden ånder, og alle de gerninger og helbredelser, der sker gennem gode medier, benægtes stadig i dag eller mødes med medlidende smil. Hvad skal vi gøre for at anspore jer til tro, hvis Jesus ikke formåede at overbevise folk? Tro skal mærkes. At det er kraften i alle magter, er blevet bevist af tusinder. Sand, fast tro er mere end viden; det er overbevisning. *Viden kommer fra tro.*

Vi tror - Gud ved det. Kun Han er alvidende. Sand tro løfter os op til Gud. Åndelige ting skal troes; hvorfor benægte dem, fordi du mangler evnen til at forstå dem? Hvis du kun tror på det, du forstår, vil du tro på meget lidt; når du ved noget med sikkerhed, ophører troen. Men der er ting, du aldrig vil vide med sikkerhed her på jorden; burde du derfor ikke tro på dem? Hvor uklogt og uretfærdigt ville det ikke være. Du tror på kærlighed, på loyalitet, på egenskaber som man ikke ser positivt, som kun taler gennem beviser. Så tro på Gud, på udødelighed og ånd, for der er tusind og atter tusind beviser på dem. Hold fast i din tro; lad andre have deres vantro - alle tror på noget. Tro kan ikke ødelægges.

Lykke.

Lykke er et meget relativt begreb; for én person er dette lykke, for en anden det. **Lykkelig er kun den, der stiller få krav til livet, er tilfreds og tænker filosofisk.**

Der er så mange mennesker, så mange forskellige idealer om lykke. Vi er ikke født til perfekt lykke på jorden, for perfektion findes ikke hernede. Søg ikke din lykke på jorden eller i jordiske ting; søg den i Gud, i jer selv, gennem en retfærdig livsstil; kun dette bringer sand, varig lykke. De rige, de ædle, kaldes lykkelige. Hvis nogen hurtigt kommer i penge, siger folk: Åh, han er heldig! Aldrig, aldrig er det faldet nogen på jorden ind at sige til en, der har mistet sine penge: du er lykkelig. Og måske er det netop dette tab af penge, der fører dem til sand, evig lykke! *Det, folk kalder lykke, er*

det ikke. Søg ikke lykke udefra; Skab den for jer selv gennem arbejde, flid og tilfredshed. Jeres såkaldte lykke fører ofte til ulykkelighed, og jeres ulykkelighed til lykke.

Nåde.

Nåde er en ufortjent gave fra Gud. Gud er nåde; I skal opleve dette dagligt. I modtager nåde fra Ham uden at fortjene den. Han, der har magten, som kunne ødelægge det onde og arbejder imod Ham, Han giver nåde på nåde. Mennesker ødelægger, Gud bevarer; O menneske, vær opmærksom på Guds store nåde! Hvor barmhjertig Han er mod syndere, mod dem, der begår store og små synder. Vær også barmhjertig, straf ikke i vrede, fordøm ingen. Gud viser dig nåde dagligt, vær også du barmhjertig. Nåde udspringer af kærlighed; den, der elsker, skal vise nåde, deraf Guds tålmodighed. Du modtager alle dine åndelige gaver fra nåde, og du vil bruge dem til ondt? Vil du misbruge Guds gaver? Lad være. Brug Guds nåde til Hans ære, til din sjæls frelse. Modtag frit, giv frit de gaver, du har fra Gud: kærlighed til kærlighed, nåde til nåde.

Gud og guder.

Virker det ikke ubegribeligt, at troen på Gud på jorden er, sammenlignet med
Hvor længe er det siden årtusinderne er gået? Se på jordens endeløse fortid. Du ser egypterne med deres Osiris, Iris og andre guder, uden begrebet om den ene, sande Gud. Så Zoroaster, ild- og soldyrkerne, inderne med deres tre guddomme, Brahma, Siwa og Vishnu; også de mangler det sande begreb om Gud; de har alle idoler ved siden af deres treenige guddom. Så grækerne med deres Zeus, Apollon, Bacchus, Afrodite og så videre - alle former for spiritualisering for sanserne, men ingen enkelt Gud; nu folkene i Norden med Wodan, Baldur og Freya - kelterne med drniderne. Lad dem alle gå dig forbi, og du vil finde guder overalt, men ingen steder Gud, den store, eneste Skaber, menneskehedens Fader. Kun hebræerne troede på den ene Gud; og fra dette ydmyge, undertrykte folk, som på ingen måde besad andre nationers civilisation og magt, udbredte troen på Gud sig; fra dem kom Kristus og kristendommen. Se, historien om de forskellige religioner er historien om Jordens udvikling; hver planet er underlagt åndelige dannelseslove. Betragt planeten, som du ville betragte et menneske; der er barndom, drengear, ungdom og modenhed. Ånder præsiderer over Jordens åndelige dannelse og udvikling; ånder styrer den i alle dens faser. Faktisk styres og ledes hvert enkelt folk af forskellige grupper af ånder. Således herskede Wodans ånder over alemannerne.

Druider i deres mystiske runeskrift herskede over kelterne, og sanseligt poetiske ånder herskede over grækerne og romerne. De mere intellektuelt avancerede egyptere, indere og persere blev styret af mere filosofiske ånder; de fornemmede allerede den store guddom. Det guddommelige frø blev plantet i et folk, netop i det mest ubetydelige, fordi Gud elsker de små mere end de store, og fordi troen trives bedre i forfølgelse, modgang og elendighed end i et liv i overflod. De, der begejstres for fortidens guder, tager et skridt tilbage; De, der ikke anerkender kristendommens og troens formative, moralske, åndelige og civiliserende kraft, er tåber.

De, der sætter buddhismen over kristendommen, tager også et skridt tilbage. O menneske, dyk ned i fortidens urtider; se, hvordan Gud ledte og ledede jorden! Hvor er alle gudernes skatte og templer, hvor er magten hos alle dem, der engang betragtede sig selv som uovervindelige herskere! Ak, de troede, at de var store og magtfulde, og drømte aldrig, at de ville forsvinde som havets skum. Paladser, juveler, purpur og guld, menneskelige skabninger og guder er forsvundet, og Gud troner over alt dette. Gud, Skaberen og Herskeren, Han, det eneste urvæsen og menneskehedens kærlige Fader. Nu står du her, o menneske, Gud og du, og ingen guder. Se, hvordan du udfører dit arbejde på jorden som et selvansvarligt, frit væsen, som et barn af Faderen!

Kærlighed til Gud.

Elsk Gud over alle ting, af hele din sjæl, af al din styrke. Gør du dette? Hvem elsker du mest? Jer selv, jordens gaver, livet hernede – men Gud mindst. For sensualisten synes det vanskeligt at elske den, de hverken ser eller hører, som de får at vide, at de skal tro på; – og når han lukker sit sanseøje, står han der, udelukket fra sansernes verden, usynlig for den, ikke længere et menneske, men en ånd, der føler sig ret utilpas i det tidligere usynliges rige. Så kommer Gud i tanke – så der er en Gud alligevel? Hvem forvandlede mig? Døden er ikke død; jeg lever, så der må være en Gud, der vækkede mig. Se, han må da bede og begynde at elske Gud, at takke Ham – derfor, kære venner, begynd med Guds kærlighed, der allerede er på jorden, så åndens rige kan blive jeres hjem. At elske Gud betyder: at leve for Ham. Han bør være først i jeres hjerte, hvorfra al anden kærlighed udspringer. At elske Gud betyder: ikke at frygte døden, med glæde at forlade alt, at miste alt for Hans skyld. At elske Gud betyder: at gøre det rette, at følge Kristus.

Han elskede Faderen; – Ligesom han elskede Faderen, skal du elske ham. At elske Gud betyder at adlyde hans befalinger og være opmærksom på hans allestedsnærværelse. Se, en sådan kærlighed er en stærk løftestang for åndelig fremgang, for at bryde fri fra al synd. Bekymringer om menneskelige anliggender gør dig træt og sløv, men kærlighed til Gud giver styrke og mod. En person, der bærer det i sig, vakler aldrig. Derfor, venner, elsk Gud over alt andet.

Stol på Gud.

Hvor er det sødt at stole på Gud, at stole på Ham: kun bygge på tillid.

*Jeg bygger på Guds kærlighed til
mig, hans stakkels, fortabte barn. Jeg bygger på
Kristi ord, som ikke gør troen til skamme.*

*Jeg ved, o Gud, at jeg er en syndig ånd,
der må omvende mig og rette op på det.
Jeg stoler på din nåde og hjælp, for
jeg har den faste vilje til at rette op på det.*

*Til enhver person kommer fristelser,
timer med mistillid,
med livets træthed;
- jeg vil overvinde dem,
mens jeg holder det evige mål for øjnene,
med tillid til Gud.
Åh, hvorsvag er den person,
der ikke kan slå.*

*Og hvor godtdet er at stole fuldstændigt.
Bekymr dig ikke, Gud svigter ikke den troende.
Vær rolig, ængstelige menneskehjerte,
stol på verdens Fader.
Han, der leder alle ting,
vil også bringe din sag
til det bedste.*

*Se, alle ting følger Guds lov
- og du, svage skabning,*

*ville modstå at følge den?
Bed, og vent på tid i tillid.
ud er der – vent på Ham –
Han vil ikke glemme dig.*

(her var side 109 i [online udgaven](#) på tysk som jeg brugte som utg.punkt for denne g-oversættelse af bogen.)

Sidene fra 113 til 129 ser ud til at mangle i online PDF-versionen.

<https://zahodni-ezotericizem.info/wp-content/uploads/2025/08/ZE-K-AVV-pdf-Aeonen-2.pdf>

En tåbe er den, der snupper godset af denne jord – men få ønsker at indrømme det, for grådighed ligger i småt og stort, i mange, mange menneskehjerner. *Grådighed er forskellig fra begærlighed.* Grådighed sparer, giver intet væk, trækker sig tilbage; grådighed vil ikke kun have penge, men alt – til sig selv – den sparer ikke, den bruger igen; men tørsten efter nye ejendele kan ikke slukkes. Den grådige person kan lide at stå i herligheden; de ønsker at blive æret, at blive tjent, smigret.

Hvis du bemærker grådighed hos børn, så arbejd strengt imod den, tving dem til at give afkald, at give. Den grådige person ønsker ikke at give afkald, og de fornægter sig selv intet. Kærlighed og venlighed trækker væk fra det sted, hvor grådigheden bor. I åndernes verden, berøvet alle ejendele, klager ånderne fra den grådige - og hvor svært det er for dem at dø!

- Udrydd grådigheden, selv i den mindste ting: tving jer selv til at opgive ting, I elsker, for at vænne jeres hjerter til at give slip og opgive jordiske ejendele.

Krig.

Alt ondt er imod sig selv; derfor strid. Hvis alle var gode, ville der ikke være nogen strid; ondt argumenterer mod ondt og argumenterer med sig selv. Uenighed adskiller kærlighed og venskab, ødelægger familielivet. Det begynder med sladder, bagvaskelse og intolerance. Det er disse skadedyr, der ødelægger menneskers sociale og venlige liv. Den, der ønsker at være fri for strid, bør holde sin tunge, bør fortælle sig selv dagligt, at: **Tavshed er guld.** Lyt til "ingen-skåling", hold dig væk fra sladder, luk dine ører for bagvaskelse. Den, der ikke ønsker at komme i skænderi, bør kun tro på, hvad de ser om deres næste, holde det for sig selv og ikke give det videre. Diskretion er en god egenskab. Hvis menneskeheden skulle tie stille på én gang, ville der være mindre strid.

Tungen er såningens redskab; vær derfor opmærksom, tal ikke ondt, og pas på den, der bor i dig og omkring dig.

Hårdhed.

Nogle mennesker forveksler hårdhed med karakterstyrke, men det er ikke tilfældet. Hårdhed er stædighed, genstridighed, ikke karakterstyrke. Nogle er endda stolte af at være hårde og stædigt klamre sig til deres meninger. Hårdhed indeholder også arrogance og stolthed, og det er roden til mange andre fejl. Fanatikere, religiøse fanatikere og hyklere er hårde. Der er mennesker, der går i kirke hver dag og beder på deres knæ, men alligevel har hjerter af sten. Nogle bliver hårde, som man siger, gennem mennesker, gennem triste oplevelser, gennem bedrag. Hvorfor gør det dig hård, når andre gør dig uret? Medfølelse bør komme ind i dit hjerte, tilgivelse, ikke hårdhed. Vi har ingen undskyldning for hårdhed; det er selvforskyldt elendighed, en uretfærdighed, man påfører sig selv. En uretfærdighed mod ens medmennesker, der lider på grund af det. Det beundres, når en hård

person udtrykker en følelse! Det er kun rigtigt og passende: at græde med de sørgende, at glæde sig...

Dette var i slutningen af side 112.

--

Side 113 til 129 ser ud til at mangle i online PDF-versionen.

<https://zahodni-ezotericizem.info/wp-content/uploads/2025/08/ZE-K-AVV-pdf-Aeonen-2.pdf>

Dette var begyndelsen på side 129;

Din inkorporering udspringer af en højere vilje; alt har sin grund, som, så længe du er Dit jordiske livs natur er uklar, men det vil blive klart senere. Forældrepligt og sønlig pligt bør opfyldes samvittighedsfuldt og trofast. Ingen bør sige: "Hvis jeg bare var blevet født under andre omstændigheder." Ligesom du blev født, er det godt for dig; du accepterede alle betingelserne for din fødsel, før du blev indlemmet i jorden.

— At foragte sine forældre, at skamme sig over dem, at fornærme dem, er synder, der venter på streng straf. Børn tilhører deres forældre ikke kun her, men også i ånde verdenen, for de er bundet af ting, der forenede dem allerede før fødslen; sammen har de en opgave eller en soning at opfylde, som har en forudgående årsag, derfor skal gensidige pligter opfyldes samvittighedsfuldt.

Klager.

Unyttige klager øger kun lidelsen, gør os ikke glade og gør andre ulykkelige og utålmodige. *Vær stærk og bær din smerte i stilhed og uden klage.* Hvis du ikke giver agt på trangen til at klage, vil den forstumme, og du vil komme dig meget hurtigere. Mange klager og elsker at blive ynket af; ved at gøre det bliver de en byrde for andre. *De bliver kun lyttet til et stykke tid.* Sand smerte er tavs, lukket af; den klager ikke. Udhold din skæbne, vent, alt vil til sidst vende sig til det bedre. Hele verden er fuld af klager; alt råber og kalder til Gud. Beundrer du ikke den almægtige Faders tålmodighed, som hører dig og så ofte svarer dig? *I stedet for at klage, sig: Gud, din vilje ske!* I dette vil du finde styrke og lindring. Hør din næstes klage med tålmodighed og kærlighed; tilbyd trøst, som du gerne selv vil trøstes. De uheldiges taknemmelighed bringer velsignelser; trøst dem derfor. Lad andres lidelser være hellige for dig.

Klarhed.

Der er mennesker, der aldrig opnår sand klarhed i deres liv, hvis inderste tanker forbliver for evigt forvirrede, som vakler som et siv; i dag tror de, i morgen tvivler de; de holder sig aldrig til én mening; således spreder de deres bedste intellektuelle kræfter. Det er anderledes med dem, der er bevidste om deres tro, som lever deres liv i henhold til principper; disse har klarhed i tanke og handling; De ser deres livsvej klart for sig og vandrer den urokkeligt, uden ængstelig tvivl. Klarhed bringer velsignelse og fred. Du kan opnå den gennem refleksion. Undersøg tingene, undersøg din tro; så vil bøn bringe dig klarhed, latter og trøst. Stræb efter klarhed, og Guds engel vil træde ind i dit hjerte og gøre din sjæl stærk og glædelig. Bed, Gud vil give dig klarhed! Visdom.

"Vær klog som slanger og uskyldig som duer!" Sand visdom er forbundet med fromhed, udspringer af et klart sind og et godt hjerte; det er dydens visdom og en retfærdig, ærlig ånd. Fornægte dig selv, døm ikke andre forhastet, tal hvad der er nødvendigt, og når det er nødvendigt,

tænk før du handler - og du er vis. En sådan visdom bringer dig tættere på Gud; den giver dig dine medmenneskers kærlighed og respekt. Ret din stræben mod en sådan visdom!

(dette var på siden 131 i den tyske online-udgave.)

Krop.

Kroppen er et midlertidigt, det vil sige uholdbart, kar for ånden og forkastes ved døden; den forfalder. Men ånden lever. Paulus siger: et forgængeligt legeme forkastes, et uforgængeligt klædes på. Legemet er for ånden et middel til forsoning og omvendelse, til fremskridt. Gennem legemliggørelse og indkapsling i menneskelige organer mister ånden, så at sige, noget af sin åndelige kraft; dens essens, dens kvaliteter og dens evner bliver menneskelige. Du svæver ikke længere, du går; dit syn, din hørelse og din sansning er begrænset; du har antaget menneskelige levevilkår fra åndens tilstand. Hvad der var muligt for ånden, er umuligt for mennesket; derfor betragter avancerede ånder inkarnation som en straf. Men for materielle ånder er det herligt og behageligt; for dem er den åndelige tilstand straf. Inkarnation bør således være en skole for ånden, men ikke gøre den materiel eller sanselig. Den bør forbedres gennem inkarnation. Den bør åndeliggøre sig selv midt i kødet og blive god og ædel som et menneske på trods af sansernes forhindringer og fristelser. Må den udødelige ånd skinne gennem legemet i alle ting. Hvilken fejl det er at forringe ånden, det udødelige princip, der giver fornuft og forståelse! Mennesker fødes meget forskelligt på Jorden; åndens og kroppens gaver fordeles forskelligt. Alligevel har alt sit grundlag i åndens tidligere liv.

Der er bodsøvelser, straffe og lektioner. En kommer med megen erfaring, en anden for at lære, en anden for at undervise som et eksempel, og endnu en anden som straf. Gud er helt retfærdig.

Mangfoldigheden.

Godset, sindets og kroppens gaver, talenterne osv. har alle deres prænatale grundlag. Alt er retfærdigt og klogt fordelt, og alle disse ting bliver klare for det åndelige, mens materialisten raser og begejstrer om skæbnens uretfærdighed. Mine elskede, inkarnerede brødre og søstre, brug jeres inkarnation til fremskridt i forbedring, så I efter døden ikke længere behøver menneskelig fødsel for jeres perfektion. Sygdom er et vækkeur for menneskehedens forbedring og åndeliggørelse; mange har lært at bede og tro gennem den; guddommelig trøst sænkede sig over smertens seng, de lærte at takke Gud, og mange er således blevet bedre mennesker. Knurr derfor ikke, når Gud prøver jer gennem sygdom; jeres ånd vil drage fordel af det, og efter døden vil I virkelig forstå, at Gud havde det godt med jer, og I vil prise og herliggøre Ham. Sygdomme forbereder os på døden, på vores evige hjem. De er også et middel til forsoning. Mange er blevet bevaret fra et liv i elendighed ved sygdom. Vær derfor tålmodige og resignerede i sådanne tider med lidelse, og lid med fatning, indtil Guds kald genlyder. Du vil da opleve lyksalighed og glæde for al denne jords smerte!

Fornærmelse.

Og hvis din ven fornærmer dig, tilgiv dem, og forstå: "De har det ikke selv godt, ellers ville de ikke gøre dig fortræd."

Mind dig selv om dette, når du bliver fornærmet. Hvis en arier fornærmer dig, så hav mere medlidenhed med fornærmeren end med dig selv. Du har ikke taget fejl; de har gjort noget forkert. Hvordan kan man ikke have medlidenhed med en, der kan fornærme andre! Deres samvittighed må bebrejde dem før eller siden, og enhver ond gerning efterfølges af straf. Det er langt bedre at lide

selv end at være skyldig i andres lidelse. Så fornærme ikke nogen - og tilgiv, hvis du bliver fornærmet. Bliv ikke bitter, når ondt mødes med ondt!.

Kors

"At bære korset" er blevet et ordsprog på jorden. Kristus bar sit kors på Golgata, så nu siger folk, når de har sorg eller lidelse: Man skal bære sit kors, ligesom Jesus gjorde. Rør det dig ikke til tårer, når du tænker på, hvordan Frelseren bar sin krone? Og du ville klage? Enhver på jorden har sit kors. Der er nogle, der ikke vil bære det, som kaster det af sig – men det er nytteløst, de må samle det op igen og slæbe det videre. Bær det villigt. Må korset være for dig et tegn på forløsning, på opstandelse, på forsoning. Se med taknemmelighed, tro og kærlighed på dette symbol på sejr over død og synd; fortsæt med at kæmpe dig igennem livet med det, og lad det ikke blive stjålet fra dig. Hold fast i det med kærlighed og sig: Min Frelser, med dig vil jeg lide, kæmpe og sejre!

Humør.

Humør forbitrer livet, gør én ulykkelig, og dem, der er underlagt dem, skal han have dyb medlidenhed med, da han også kan gøre livet surt for andre. Humør skal bekæmpes, undertrykkes. Den, der lader sine luner løbe løbsk, begår en stor uretfærdighed. Først tillader man sig selv små luner, som begynder med utålmodighed, derefter tilføjes vrede og utilfredshed. Humør er frøet til store fejltagelser. Vi råder alle til at kæmpe imod dem med den fulde viljestyrke. Gennem luner bliver du uelskelig og en byrde for dine medmennesker. For hver tåre, som en anden person fælder på grund af dine luner, for hver lidelse, hvert suk, er du ansvarlig. Stemninger er selvforskyldt lidelse - de udspringer af en svag karakter, der ikke kan kontrollere sig selv.

(her var siden 136.)

Liv.

Liv! Hvilket vægtigt ord! Og hvor forskelligt det udtrykkes i folks ansigter! Hos nogle, i dybe smertefurer, hos andre, et blidt smil. Nogle har øjne, der stråler af glæde, andre... Tårevædet. At virkelig forstå livet er en kunst. Kun den er klog, der ikke betragter dette liv som permanent og det eneste eksisterende. Livet hernede er en rejse, et ophold på jorden på vej til evigheden. Tænk mere på det evige, åndelige liv end på det jordiske, materielle liv - så vil du leve ret.

Livstræthed.

De siger, at folk elsker livet - det er vidunderligt at leve på jorden. Og alligevel, hvor meget livstræthed er der ikke! Hvor mange selvmord af sorg! Næsten alle har oplevet øjeblikke med livstræthed. Livstræthed er mangel på tillid og overgivelse til Gud, en svag sjæls sarte hjerter. Hvor hurtigt bliver nogle trætte af livet, ude af stand til at udholde den mindste prøvelse og bebrejder Gud for deres smerte og modgang. Er det måske ikke din egen skyld? En god kristen, og især en Ånd, må aldrig blive træt af livet; han skal holde ud i tro og tålmodighed. Ånden ved, at han vælger at give sit liv villigt med alle dets konsekvenser. Efter at have overvundet prøvelserne skal han nu sejre, ikke bukke under. — "Hvis jeg bare kunne dø!" beklager mange. Ja, tror du det?

Tror du, at døden vil befri dig fra al lidelse, alt arbejde, enhver prøvelse? Tror du, at du efter døden kun vil glæde dig? Du tager fejl; døden forvandler kun din ånds skal, men den gør dig ikke hellig – og derfor befrier den dig ikke fra lidelse. Sig derfor ikke: Herre, lad mig dø! men snarere: Herre, giv mig ny styrke til at være din trofaste tjener og opfyldt mit livsformål. Vær ikke

træt af livet, vig ikke tilbage for smerte – overvind den. Så venter lyksalighed og fred dig i åndens rige.

Hensynsløshed.

Den hensynsløse person er en kriminel; de ødelægger et bedre liv, knuser hjerter og underminerer eksistenser. Mænd og elskere forføres af hensynsløshed. Det underminerer enhver bedre følelse. Først nyder de i en døs verden uden mål eller formål; de har brug for tilladte, derefter utilladelige midler, og den, der ikke stopper i tide, bliver en kriminel. Mangen en blomstrende, munter pige ender som børnemorder, mange ved selvmord, andre på skafottet.

— *O menneske, vogt dig for den letsindighed, der i starten virker så rosenrød og uskyldig og gradvist fører dig ned i lastens afgrund, ind i skyld og kriminalitet. Livet er ikke et spil; det er frygtelig alvorligt, det er et vigtigt skridt mod evigheden.* O, glem aldrig dette af syne! Bed til Gud på tærsklen til afgrunden – *der er altid en engel der, som stadig kan lede dig tilbage til Ham.*

Lidenskab.

Der er store og små lidenskaber. Bekæmp først de små, så du lettere kan mestre de store. En af de mest forfærdelige lidenskaber er hasardspil. Spilleren er som en besat mand; han kan ikke slippe af med sin lidenskab; den kaster ham og hans familie ud i elendighed.

— Spillebordet er spillerens magnet. Et skræmmende, grusomt billede. ***Åh, spillehulerne, spillebordene er omgivet af frygtelige ånder – dæmoner, kunne man kalde dem – der ansporer folk til at spille for at fordærve dem. Åh, hvis bare spillerne kunne se det grusomme selskab, der omgiver dem; de ville flygte i rædsel.***

En lige så forfærdelig og korrumpierende lidenskab er beruselse, opiumsrygning og, i jeres oplyste århundrede, morfin. Ja, alt kan blive en lidenskab for en person, hvis de ikke er herre over deres følelser.

— Hvis du har en hobby eller yndlingsbeskæftigelse, så prøv at afholde dig fra den i et stykke tid – prøv bare, hvem der er herre, dig eller lidenskab, om den tjener dig, eller om du er dens slave.

— Meget snart bliver lidenskab herre over en person uden deres viden. Først er det en vane, så vokser den sig stærkere og bliver en indgroet lidenskab. Lidenskaber vil forfølge jer selv ind i åndernes rige, og de er frygtelige der, hvor de ikke finder nogen tilfredsstillelse.

Derfor, venner, følg vores råd: kæmp mod dårlige vaner og lidenskaber; vær ikke tjenere for jeres begær; lev afholdende; *giv ikke efter for stormfulde følelser; tal eller skriv aldrig i lidenskabens hede, for bitter fortrydelse følger ofte.*

Kærlighed.

Læs Paulus' første brev til Korintherne, kapitel 13. Gør, hvad han siger der om kærlighed. Vi lærer der, hvordan kærlighed bør være. Den, der elsker Gud, elsker også menneskeheden; et sådant menneske er godt, retfærdigt, og der er ingen ondskab i dem. Stræb derfor frem for alt efter Guds kærlighed, som de fleste glemmer til fordel for sanselig kærlighed. Efter Guds kærlighed er den dobbelte kærlighed - det vil sige den inderlige kærlighed mellem mand og kvinde - den højeste, den mest bindende. Derefter kommer forældre- og børnekærlighed. Dobbelt kærlighed forener to væsener til ét; den er evig. Sanselig kærlighed dør og falmer - men åndelig kærlighed består. Kærlighed bør være en åndelig sag; menneskeheden bærer den med sig ind i åndens rige. Sanselig kærlighed er animalsk, ond og korrupt; det er ikke kærlighed, men lidenskab. Kærlighed er den største forvandler, frelser, forsoner, en samlende kraft.

Kærlighed gør alle lige; den kender hverken konge eller tigger; den ser hen til ånden. Kærlighedens storhed ligger i dens transcendens af alt, hvad der er menneskeligt. Enhver, der virkelig elsker på jorden, må tro på udødelighed, for de ønsker, at deres kærlighed skal leve evigt. — Men I, mennesker, bør elske Gud mere end jeres kæreste ejendele på jorden, for de tilhører Gud. Han gav dem til jer. Jesus sagde til Maria Magdalene: "Hun skal tilgives meget, for hun har elsket meget." Maria Magdalene, den smukke, letsindige, forfængelige kvinde i verden, for hvis fødder alle lå, opgav alt dette af kærlighed til Gud; fordi hun omvendte sig, blev hun tilgivet. Kærlighed udsletter synd. Så også I bør være parate til i hvert øjeblik at opgive alt af kærlighed til Gud. Hvis I virkelig elsker Gud, vil jeres kærlighed til en anden også være retfærdig og god. Så vil I elske, som Gud havde til hensigt. Gud, som behager os, er ikke med sanserne, men alene med ånden.

142

Kærlighedens lidelse.

Folk siger: Kærlighed og lidelse kan ikke adskilles, kan ikke deles. Dette gælder kun for sanselig kærlighed. Åndelig kærlighed er ophøjet over al lidelse i visheden om dens uadskillelighed og udødelighed. Dens evige varighed vil hæve den over al jordisk lidelse til himlen. Det, der er af jorden, er fuldt af lidelse; men det, der er guddommeligt, himmelsk, kender ingen lidelse. Kærlighedens lidelse er derfor en menneskelig ting, ofte forårsaget af syndig lidenskab.

Lad det jordiske være til side, behold det himmelske. Sensualitet forvandler kærlighed til synd; den forvrænger billedet af himlen og bliver til en dæmon. Det sanselige begær efter besiddelse er den største fornærmelse mod kærligheden. Sand kærlighed giver sig selv - og den giver dig den højeste pris, ånden, som din egen. Det udødelige princip, ikke det materielle. For mange er kærlighed ikke en hellig ting; de leger et ondt, syndigt spil med den, deraf kærlighedens lidelse, denne stakkels synderblomst på jorden. Jo mere åndelig, jo renere din kærlighed, jo mere velsignet kærligheden vil gøre dig, jo mere vil den ligne den dobbelte kærlighed mellem to intimt forbundne ånder.

143

Ros.

Selvros stammer altid fra forfængelighed og er derfor forkastelig. Den tilfredsstillelse, man føler ved en god gerning, og den fred, som en ren samvittighed giver, er mere værd end al selvros, for disse to egenskaber er blot virkningerne af guddommelig nåde og barmhjertighed, mens selvros kun tilskriver individet fortjeneste.

Når man roser andre, skal der skelnes mellem to slags: ros af de fromme og gudfrygtige, og ros af de onde og falske, 'verdens' ros. Den første slags ros skænker glæde; det er en slags belønning. *Den anden er en fristelse, der søger at gøre dig forfængelig.*

Svage karakterer er meget modtagelige for ros; smigrere påvirker dem - og al integritet ophører. Den sandt fromme person vil kun stræbe efter at behage Gud; menneskers ros vil efterlade dem kolde; *De vil aldrig hige efter ros, vel vidende at de ved at handle rigtigt blot opfylder deres pligt. Søg derfor ikke ros; det du gør er en pligt, der ikke venter på nogen belønning.*

144

Belønning.

At gøre godt for belønning er ikke den rigtige vej; uselvvisk, uden bagtanker, er hvad sandt godt arbejde bør være. Man bør bringe hele, ikke halve, ofre; *belønningen ligger i den gode gerning, i glæden ved barmhjertighedsværket, i tilfredsstillelsen ved at have hjulpet andre* eller ved at have overvundet sig selv. Søg ingen belønning på jorden; den findes ikke hernede; belønningen er hos Gud, som prøver hjerter og sind.

Løgn.

Løgne er som en to-tunget, giftig slange; pas på dem, for de kommer fra og tilhører modsætninger! *Pas på små løgne; de undskyldes af verden, men man bliver hurtigt viklet ind i dem, og de er begyndelsen på store løgne, som derefter resulterer i bedrag, løgn og bagvaskelse. Tillad derfor ikke jer selv den mindste usandhed; **Tillad jer ikke at pynte på tingene – de fører alle til løgne – vær sande og åbne.*** Løgne besmitter sjælen med de muntre. Trist for den, hvis hjerte er af sten, som intet føler. Det er stolthed og stædighed, der så skal knuses og renses i åndernes rige. Lad jeres hjerter blødgøres, o folk! Vær gode og kærlige; stil ikke jeres hjertes stemme. Mange hjerter har lugtet hårdhed – hårde ord er svære at glemme; de kan tilgives, men mindet om dem forbliver. Mange liv er blevet ødelagt af hårdhed. Hårde mennesker kan kun blødgøres af kærlighed og tålmodighed, for hårdhed mod hårdhed frastøder, forårsager kun sår og tilbyder ingen helbredelse. Men hårdhed er magtesløs over for venlighed og kærlighed; dér er den hjælpeløs, dér skal den blødgøres.

Had.

Når tungen sår splid, kommer had ind i hjertet. Had er noget afskyeligt, umenneskeligt. Man bør kun hade ondskab og synd. Vi fastholder, at der ikke findes noget som konstant, absolut had. Forvandlinger inden for det største had er mulige. Folk betegner ofte en følelse som "had", der blot er modvilje, antipati og let kunne forvandles til noget bedre; men folk kan lide at bruge ekstreme udtryk.

Modvilje – lad os erstatte det ord med had – antipati er modvilje. Had opstår normalt i egoistiske, arrogante, dominerende hjerter; for et godt hjerte vil ikke engang hade sin fjende. Ordet "tilgive" er fremmed for had, og alligevel er det kun gennem dette, at det kan forsones. **O, læg dit had ned her på denne jord; tag det ikke med dig til ånde verdenen; der vil det plage og forfølge dig; for se, her lægger du kun kroppen ned, men dine egne skygger, fejl og dyderne går hånd i hånd med ånden!** Gennem kærlighed, mildhed og venlighed kan had besejres; – afvis ikke dem, der hader dig, svigt dem ikke, forson dig med dem!

Hjemmeliv.

Et harmonisk og fredeligt hjem er afgørende for menneskelig lykke; **selv det mindste hjem, når det er fyldt med kærlighed, bliver til et paradys.** Et kærligt par, gode børn, arbejde og tro på Gud – intet mere er nødvendigt for lykke. Hustruen bør skabe et lykkeligt hjem for sin mand. Hvis du har bygget dit hus på Gud, vil det stå fast, og ingen storm kan ødelægge det. Byg din husstand på kærlighed, tålmodighed og tro på Gud; bær de små ulemper med tålmodighed, og møde livets udfordringer roligt. Må fred herske i dit hus; stræb efter at være retfærdig over for alle; led og led alt uden megen ståhej eller fanfare. Den, der udmærker sig i små ting, vil også vise sig i store ting. Udhold mindre modgang med tålmodighed og energi, med frisk mod i utrætteligt arbejde. Mange kvinder klager over, at deres mænd forsømmer dem og tilbringer deres aftener væk fra hjemmet. Måske er de selv skyld i det. Skab et muntert, stimulerende og hyggeligt hjem for din mand; sørg for, at han har det behageligt derhjemme; vær pænt klædt, glad og munter; tal ikke med ham om ubetydelig sladder og smålige bekymringer; stræb efter at holde hans kærlighed i live, ligesom du gjorde, da du var forlovet, og du vil ikke kede ham; du vil blive en magnet, der binder din mand til huset. Manden sørger for dit liv; sørg for ham; lys op hans liv. Lad ham kun se solskinnet i huset; hold de små skygger for dig selv. En konstant klagende kone driver sin mand ud af huset. Negative kærlighedsforhold eller familiescener ødelægger familielivet. De er som tordenvejr, der overskygger den klare himmel og normalt efterlader en bitter følelse, der er svær at ryste af.

Leg aldrig den "fornærmede" kone, surmulende og forbitret! Gør det ikke - du vil drive din mand væk - og dræbe al smuk, glædelig kærlighed! En kvinde bør altid tilgive og give efter; først da vil hun holde sin mand tæt på. En mand kan lide at have det behageligt derhjemme og hvile sig fra dagens byrder; Han elsker et muntert, venligt ansigt. Det er bestemt ikke svært at holde en mand glad og have et smukt hjem. Uudtømmelig kærlighed, velvilje og imødekommenhed er alt sammen en del af det. Og sikke et eksempel en kvinde med sådanne dyder sætter for sine børn! Sikke et varigt, positivt indtryk en sådan trofast mor gør! Det er en livslang fordel for børn at vokse op i fred og fred i hjemmet og aldrig høre et skænderi mellem deres forældre.

En mand kan lide at have det behageligt derhjemme og hvile sig fra dagens byrder; han elsker et muntert, venligt ansigt. Det er bestemt ikke svært at holde en mand glad og have et smukt hjem.

¹¹⁶

Hvor forfærdeligt det modsatte - skændende forældre! Naturligvis tager børnene parti, og hele huset styrter ned i strid og uenighed. - Hustruen bør være fredens engel.

Hjemland, hjemsted.

Med ordet hjemland betegner vi vores fødested, vores forældres hjem, vores barndoms hjem. Mennesker er for knyttet til jorden. Se hen til Gud; Der er din ånds hjemland, hvorfra du blev skabt, hvortil du vil vende tilbage; en trøst for dem, der vandrer hjemløse på jorden. Efter en lang og besværlig pilgrimsrejse leder Gud os dertil. Lev på en sådan måde, at døden finder dig klar til det evige hjemland af ren kærlighed. Bliv ikke for fastlåst på jorden, for du kan kaldes bort når som helst; vær klar til at komme, når Gud kalder. *Det jordiske hjemland er midlertidigt, det himmelske hjemland er permanent.*

Hjerte.

Hjertet er sansningens, livets organ. Glæde, sorg, kærlighed og smerte pulserer i hjertet; men organet bestemmer ikke følelsen - sindet giver sansning til organet - for ånder opfatter også alt dette uden et organisk hjerte. Du kalder den hjerteløse, der har lidt sansning; han tillader simpelthen ikke sindets stemmer og sine følelser at tale, de giver ham intet udtryk i det organ, der kaldes hjertet. Du taler om godt og ondt, om bløde og hårde hjerter, og udtrykker sansning med ordet "hjerte"; men hjertet er hverken godt eller ondt, det er sindet, der åbner det menneskelige hjerte for godt eller ondt. Vær ikke modløs i smerte; det hjerte, der ikke lider, kan ikke sandt glæde sig. Lad dit hjerte bæve og klage - så vil det banke glædeligt i lykke og glæde sig dobbelt. Ve et hjerte, der har tavst al følelse og kender hverken smerte eller glæde. Den, der nægter at give efter for nogen sjælens angst og ønsker at virke stærk, tvinger sit hjerte. Gud gav dig et hjerte til at føle; lad dette organ ikke være inaktivt - frem for alt, lad det banke højt i kærlighed. Tak og lovprisning til Gud.

Hjertets renhed.

"De, der er rene af hjertet, skal se Gud."

"For intet urent kan komme ind i Himmeriget. Stræb derfor efter at holde jeres hjerte, det vil sige jer selv, rene fra synd, fra onde tanker og følelser. Man kan holde sit hjerte rent ved at være døv for alt urent, og synden flygter. Desværre finder mange glæde i urenhed, og de, der ikke behersker sig selv, mister snart al dømmekraft over godt og ondt og går fra ondt til det værste.

— Tænk først på urenhed, tal derefter om det, gør det til sidst – sådan går det. Så pas på sådanne tanker, hold jeres hjerte rent fra hvert giftigt åndedrag. Husk Jesu ord: "De, der er rene af hjertet, skal se Gud." Åh, denne velsignelse, denne lyksalighed! For dens skyld kan du vogte over dig selv, så du ikke besmitter dit hjerte.

Hykləri.

Hvor ofte beklagede Kristus ikke farisæernes hykləri og skinnhellighed, de som går i fåreklæder, men inderst inde er glubske ulve. Hykləri udspringer af et falsk hjerte; hyklere søger at bedrage Gud og verden. Tusind gange bedre at skabe fjender gennem overdreven oprigtighed end venner gennem hykləri. Hykləri afsløres før eller siden; det er kortvarigt, en illusion, der snart slettes.

— Hykleren er en evig løgner; han er ikke en sand ven og finder ingen sand ven; han bliver undgået, han står alene i verden, hans herlighed er flygtig. At foregive dyd og fromhed, mens man tænker og handler uretfærdigt, er en vederstyggelighed for Gud og værre end åbenlys synd, da dyd og religion tjener som et dække for last. Når hykleren dør, og hele hans usande liv ligger foran ham, forestiller han sig virkelig i et helvede; billeder af Rædsel viser sig for ham; hans dybeste hemmeligheder, tidligere så omhyggeligt skjult, afsløres, og han bæver for Guds dom.

Himlen.

I enhver religion finder vi begrebet himlen, et bedre efterliv, hvor gode mennesker går hen og belønnes for deres dyd, hvor der er engle og velvillige ånder. Spiritualisme, kommunikation med ånder, har bragt megen klarhed over begreberne efterliv, himlen og helvede. Den kristne religion siger: Gud er i himlen; så siger den: Gud er allestedsnærværende; derfor kan himlen også være overalt.

Himlen er ikke så meget et specifikt sted, men snarere den lyksalige tilstand af høje, perfekte ånder, der gør det rum, hvor de er, til et sted for velsignelse. Hvor din skat er, der vil dit hjerte også være. Hvis du elsker Gud over alt andet og lever i overensstemmelse med Ham, så er du i himlen.

Forvent ikke en lukket, selvstændig himmel med konstante belønninger og et afslappet, kontemplativt liv. Gud er evigt aktiv, så den perfekte ånd må også være det. Himlen vil være med dig, indeni dig, i henhold til din ånds godhed og perfektion; gennem dette stiger du op til højere åndelige niveauer og sfærer.

Himlen, det vil sige den lyksalige åndelige tilstand, er overalt, hvor Guds kærlighed bor i gode mennesker og velsignede ånder. *Efter døden træder alle ind i det åndelige niveau, som de er kvalificerede til, i henhold til loven om sammenkobling.* Evig lyksalighed er hos Gud og opnås kun gennem perfektion. Himmeriget er sårbart, og kun de, der griber det, stormer det og trygler om det, vil besidde det.

Helvede.

Ligesom med konceptet om Himlen, er det også med Helvede. Helvede er den elendige, plagende tilstand af vildledte, syndige ånder; - og vil fortsætte i universet, så længe der er modstand, synd og vildledte ånder; derfor et evigt helvede. Det synes umuligt for menneskeheden, at ondskab nogensinde kan omvendes, besejres eller forsones. I dette er spiritualisme i stærk modsigelse med de ortodokse kirker, som etablerede dogmet om et evigt helvede. Ondskabens ende er bestemt ikke forudsigelig, men evig fordømmelse eksisterer ikke; det ville være imod Guds kærlighed, imod ... Alfaderen. Fordømte Gud for evigt Adam og Eva, de første syndere, efter at de angiveligt bragte den såkaldte arvesynd over menneskeheden? Ødelagde han dem? Nej, han bestemte dem til bod og hårdt arbejde. Ligeledes Kristus. Han sender ingen til det evige helvede, ikke engang Judas, forræderen, til hvem han kun blidt sagde: "Judas, vil du forråde Menneskesønnen med et kys?"

— Således er evig fordømmelse blevet etableret af mennesker som et afskrækkelsesmiddel og et spørgsmål om tro. Tro os, vi ånder har ikke brug for et sådant helvede til straf og forsoning, for synd er smerte nok. Den onde person bærer sit eget helvede i sig, sin pine, bebrejdelserne, den

uheldige tilstand, som deres misgerninger har placeret dem i; disse er helvedes pinsler nok! En ånd skabt af Gud er udødelig.

— Hvis de gode er udødelige, er de onde det også; de er ikke opløst i universet, som indisk religion lærer. De lever og bør omvende sig, for Guds lys og kærlighed trænger igennem overalt, selv til de mest uheldige og onde; de bør vækkes fra den onde drøm, der holder dem fanget, af Messias' forløsende kraft. (stilt-) Ovenfor dette forsvinder helvede og alt ondt.

En god beskrivelse af disse tilstande "der" gives i [denne bog](#) af Franchezzo, som blev overleveret omtrent samtidig med denne bog af Adelma, eller noget senere. ([audio](#))
(dette var på siden 123.)

Henrettelse.

Er dødsstraf en menneskeret? Er den retfærdig for Gud? To meget vigtige spørgsmål. Efter vores mening er dødsstraf en indblanding i Guds dom; det er ingen menneskeret. **Den vil hverken forbedre menneskeheden eller de henrettedes ånd.** Mange henvender sig til Den Hellige Skrift, fordi der står skrevet: "Øje for øje, tand for tand." Ja, men det betyder at overlade dommen til Gud, for "Hævnen er min," siger Herren!

Dødsstraf, så afskrækkende som den er, har aldrig afskrækket nogen fra mord; derfor er den afgjort intet middel til reform for verden. Den dømte mand har ingen tid til angert under sin fængsling. Retssagen ophidser ham og forhindrer ham i at komme til fornuft; enten bliver han fuldstændig forhærdet, eller en frygtelig dødsangst griber ham, så hans mentale tilstand forhindrer ham i overhovedet at overveje alvorlig angert. Han sendes nådesløst til efterlivet; - hvis Gud var så nådesløs, som folk opfatter ham, så skulle hans ånd ødelægges.

Selvfølgelig er mord det mest forfærdelige, jeg mener mord udført med overlæg og kalkulation. Folk har et meget fleksibelt begreb om mord. Hvis nogen bliver skudt ihjel med koldt blod under en duel, er det ikke mord, fordi folk kalder det en æreskamp; at dræbe i krig er heller ikke mord, og derfor er der flere drab, som folk ikke kalder mord. Så straffer man ikke kun mordere med døden, men også, i nogle stater, politiske kriminelle.

Nogle mennesker finder tilfredsstillelse i henrettelsen; *således bliver det en hævnhandling.* Forbryderen er imidlertid en skabning, man skal have dyb medlidenhed med - han fortjener barmhjertighed, ord af kærlighed og medfølelse. Streng kristen disciplin, arbejde og godt eksempel ville omvende synderen, knuse ham og redde hans sjæl – men ikke henrettelse, denne korte operation, hvorefter ånden forbliver lige så ond, lige så ulykkelig som før. **Henrettelse er ikke straf; tværtimod forløser den morderen fra det jordiske liv, som blot er smertefuldt og forfærdeligt for ham. Det er straf at leve på jorden med samvittighedens byrde, straf at udholde et jordisk liv ladet med blod, en vederstyggelighed for andre.**

Måden at behandle kriminelle på er endnu ikke blevet alvorligt og dybt overvejet nok. Vi siger jer: ingen har ret til at tage en andens liv – selv ikke en morder. Overlad dommen til Gud.

Stolthed.

Stolthed medførte faldet fra Gud, modstanden; søg i den ondskabens fald; den er åndernes og menneskers værste fjende og kan findes i næsten alle i større eller mindre grad, da alle jordens indbyggere er faldne ånder. O kære venner, bekæmp stolthed; se, den er årsagen til jeres kampe og lidelser; den har kastet jer fra Paradis ned på denne hårde jord. Kærlighed er ydmyg; så tag kærligheden ind i jeres hjerter og udryd al stolthed; den vil gå godt med en fast vilje.

Stolthed fordærver de bedste egenskaber; den tillader intet ædelt at opstå i en person; den tiltrækker alt til sig for at forherlige sig selv; den er egoistisk, uretfærdig og hjerteløs. Lad derfor

enhver undersøge, om stolthed bor i dem, i hvilken egenskab, i hvilken svaghed; så gå hurtigt i gang med at udrydde den!

Stolthed og Håb.

Håb er troens trofaste ledsager. Lad aldrig håbet svigte dig; det er de plages trøster, den stav, som de fattige og uheldige støtter sig til. Gud lagde sødt håb i menneskets hjerte, så man ikke skulle fortvivle, så man kunne holde fast i den tro, der giver styrke, gennem alle livets prøvelser. Derfor, jordens pilgrimme, håb, tro og vakl ikke. De gode engle taler til menneskeheden og vækker håbets stemme. Åh, lyt til denne stemme, og fortvivl ikke. Håb er et guddommeligt lys, der skinner i mørket; åbn jeres øjne, se mod lyset, og I vil finde trøst og forfriskning.

Ungdommen ofte nydet sig selv, være glad og munter; væk med alderdommens triste tanker! Glæd dig, mens du er ung. Ja, glæd dig, men kun i arbejdet, i at opfylde dine pligter, ikke i letsindighed. Ungdommen er en alvorlig og vigtig tid, en tid til at så; *som du sår, skal du høste.*

I din ungdom skal du bygge dit hus og hjem, arbejde for en tilfreds alderdom, søge sande venner, være insigtsfuld og klog, ikke hensynsløs og flygtig. Oprethold din ungdom på denne måde, og du vil få en alderdom fyldt med de bedste minder.

Børn.

Det bånd, der forener børn og forældre, er ikke blot jordisk; det er et evigt kærlighedsbånd.

Det er ikke tilfældigt, at nogle har en flok børn, og andre ikke; det er ikke tilfældigt at den ene er født af en konge og den anden af en tigger; det er alt sammen en lov af guddommelig forsyn. Før din inkorporering havde bånd allerede bundet dig til dine forældre.

Dette var på side 128 i onlineversionen af bogen i PDF-format, **og siderne 112 til 145 mangler i onlineudgaven**, hvorfra dette oversættes. Følgende tekst var så på side 145 i bogen, som var tilgængelig online i januar 2026:

Belønning.

"At gøre godt for belønning er ikke den rigtige vej; uselvvisk uden bagtanker, det er, hvad sandt godt arbejde bør være. Man bør ofre fuldstændig ofre, ikke halve mål; belønningen ligger i den gode gerning, i glæden ved barmhjertighedsværket, i tilfredsstillelsen ved at have hjulpet andre eller ved at have overvundet sig selv. **Søg ingen belønning på jorden; den findes ikke hernede; belønningen er hos Gud, som prøver hjerter og sind.**

Løgn.

"Løgneren er som en to-tunget giftig slange; pas på den, den er af modsætninger og tilhører dem! Pas på små løgne; de undskyldes af verden, men man bliver hurtigt glad for dem, og de er begyndelsen på store løgne, som derefter resulterer i bedrag, løgn og bagvaskelse. Tillad derfor ikke selv den mindste usandhed; Tillad jer ingen pynt – de fører alle til løgne – vær sandfærdige og åbne." **Løgne besmitter sjælen og fordærver hjertet. Prøv sandheden, og I vil se, hvor herligt det er at have en ren samvittighed, fri for løgne.**

Formaning til ånder.

Må Kristus være jeres eksempel i alle ting, kære brødre og søstre. Fattig, forladt og foragtet var han på jorden. Hans rige var rent åndeligt. Han arbejdede for at leve; han, Guds Søn, var søn af en

tømrer på jorden. Han elskede alle og afviste ingen synder; han praktiserede næstekærlighed i videst muligt omfang, for han bad for sine fjender. Han ærede autoritet og love. Han formanede de rige til at hjælpe de fattige, men han befalede det aldrig – kun kaldte han dem, der fulgte ham, de salige. Han talte mod og trøst til de fattige. Se i Jesus respekt for alt, hvad der eksisterer, aldrig omvæltning eller lidenskab. Han befalede sine disciple at forblive fattige, for der er fare i rigdom. *Han forbød dem at tage imod penge til åndelige fordele; de skulle arbejde for deres behov, men undervise og helbrede gratis.* – Alt dette siger vi også til jer, ånder!

Vær tilfredse med det liv, der er tildelt jer. Vig ikke tilbage fra fattigdom og verdens foragt; arbejd for jeres liv, men accepter aldrig en belønning for åndelig tjeneste eller instruktion. Her er det - ånd for ånd. Gud giver åndelige ting frit af nåde og uden jeres fortjeneste, så giv dem videre. Fra høje ånder bør I aldrig forvente guld eller fremskridt i materiel rigdom; kun lave ånder giver sådanne forfængelige løfter. - Ja, vi vil skænke jer åndelige glæder og gaver, så meget som I kan modtage og fortjener. Du fattige, vær tilfreds, fortvivl ikke, arbejd, stol på; jeres himmelske Fader holder øje. Du rige, hjælp de fattige! *Du er kun forvalter, ikke ejer af din rigdom - lad ikke din sjæl gå tabt. Du synder: Bekend din skyld, omvend dig, der er stadig tid; Gud er barmhjertig.*

Til de gode siger vi: bliv forbliv raske (=norsk=friske.)! Til de syge, bliv helbredt, hvis I tror på Jesu kraft. Kald på Ham, og I vil blive helbredt. Desuden beder vi jer ånder: fjern al fanatisme, al tvang, alle formler og dogmer, al farisæisk præntion og hemmeligholdelse fra din kreds. Vær åben, oprigtig og glad for Gud; lad din tro være enkel, stærk, ren og sand!

— Meget ofte falder åndekredse i dogmer, hykleri, overtro og trolddom;

— dette er urene ånders gerninger og påvirkninger, der søger at hindre det sandt åndelige væsens flugt. **Betragt åndernes lære som et dybt, seriøst studium, men gør ikke spiritismen til en fanatisk religiøs sekt.**

Din religion er Kristi Nye Testamente; harmonisér og forbind dette med dine åndelige studier. Vær ét i troen. Tro på Gud, Skaberen! Tro på Jesus, Guds førstefødte. Tro på ånders indflydelse, på muligheden for at blive påvirket af dem. Dette er fundamentet af den sande tro.

— Nu er der stadig grene, der egner sig til videnskabelige studier: ånders manifestationer i deres udtryk, studier af deres position i universet, observationer af magnetiske-fluidiske kræfter og virkninger, af sygdomme, clairvoyance og mediumske generelt — disse er virkelig dybe og frugtbare områder af seriøs tankegang. Vær derfor bekendere af Gud og Kristus, tro på ånder, undersøg kommunikationen med ånde verdenen, og vogt jer mod fejl og omveje; lad jeres religion være det, og Gud vil virke det gennem jer. Jeres sammenkomster bør forfølge det moralske åndelige, forædlende og det praktisk nyttige formål.

For at opnå det moralske formål skal I praktisere tro, kærlighed og ydmyghed. For at opnå praktisk succes har I brug for forskning, refleksion og beviser. Derefter følger viden. *Undersøg nøje alle fænomener, overvej dem, og accepter kun overbevisende beviser.* Vær reserveret og ydmyg over for verden; **påtvung ikke andre jeres tro.**

Lad enhver ånd rense al selvhøjtidelighed fra deres sjæl; Lad dem ikke fremstille sig selv som profeter, for mange, der troede, de besad sandheden og prædikede den, måtte senere med skam indrømme, at de tog fejl eller var bedraget.

I skal alle stadig lære; det sidste ord er endnu ikke sagt. Studér og research uden hvile - det bør være jeres stræben. De mennesker og medier, der jagter virkninger, er ofte selv tvivlere i hjertet og skader sagen, ligesom de, der ikke kan adskille sig fra kirkens dogmer. I skal være rene og uhæmmede, med Gud alene.

Mand og kvinde.

I åndernes verden er der hverken mand eller kvinde; ånderne er lige - men duale. Den åndelige dualitet manifesterer sig i menneskelivet gennem mand og kvinde. Forskellen mellem de åndelige evner hos begge ligger ikke så meget i selve ånden, men i deres opvækst, rang og status på

Jorden. I den førnævnte bog vil du finde, at et givende og et modtagende princip, et maskulint og et feminint princip, gennemsyrer universet - mand og kvinne er vidner til det høyeste af disse to principper. Ingen af dem er høyere eller bedre end den anden i åndelig forstand. Begge er like, men ingen af dem kan eksistere uten den anden; der eksisterer en enhed i dem, som intet kan adskille - de er kaldet til at arbeide sammen - indtil deres endelige forening. Vi inkluderer her en uttalelse, vi skrev i 1867 med L. W)*, en fætter til Adelma, som omtaler mænds og kvinders status på jorden på en særlig måte:

"Finere følelser er så at sige indprentet i kvinder. De bliver instrueret i at lade mænd forsørge dem materielt; derfor klamrer de sig blidt til dem. Kvinder får andre pligter, som ikke er mindre store end mænds, ofte mere sublim i deres renhed og værdighet. De skal vise mænd himlen, åndeliggøre dem, forbedre dem. Hvad gjør et mere overvældende indtrykk på den groveste mands sind end en blid, følsom kvinde? Et bryskt et!

En følelse af hjemlighed binder ham til ildstedet; det er hende, der efter en dag med sorg og slid stryger rynkerne fra hans pande og giver ham mod og udholdenhet. Kvinder skal vække en følelse i mænd for alt, hvad der er ædlere og finere." Hun er generationers opdrager, på hende afhænger nationers velbefindende og veer. Sandelig, kvindens skæbne er en ophøjet, sublim en! Kvinder, lad mænd have deres rettigheder, bland jer ikke i mænds veje, kast ikke den prydelse af jer, der pryder jer smukkeste, og som I kan forbedre og uddanne verden med: sand kvindelighet! Åh, værdsæt og dyrk den, i den ligger jeres charme, jeres kraft! Manden har gennemgået en høyere skole gjennom uddannelse. Han bliver tidlig uafhængig; han bliver instrueret i at forsørge sig selv og andre. Manden bør være kvindens beskytter, skjold og støtte - det er hans ansvar at være forkjemper for tro, disiplin og dyd. Han skal være et godt eksempel. Må han aldrig være ansvarlig for en kvindes ulykke eller overtrædelse! En mand, der udnytter en kvindes svaghed, er en ynkelig kujon; den frihed, han nyder som mand, bør ikke føre til, at han misbruger den. Hvis manden er et eksempel for kvinden... Hvis hun er af ædelhet og ædel ånd, vil hun bestemt ikke mangle det. Kvinden bør kunne se op til ham, finde styrke, trøst og hjelp i ham. Hvis mænd var de moralske søjler i det menneskelige samfund, hvis de var dydige, strenge og samvittighedsfulde, ville der ikke være nogen laster - og ingen vildledte syndige skabninger."

*spurte KI om dette som ga dette svar; I Adelma van Vays bok *Aeons* (full tittel: *Æons. Betrachtungen über das All*) refererer L. W. etter alt å dømme til hennes fetter, Greve Ladislaus von Wurmbbrand-Stuppach. Her er de viktigste detaljene:

Identitet: Ladislaus var et medlem av Wurmbbrand-familien, som Adelma selv ble født inn i. I tråd med spiritistisk praksis på den tiden ble navn ofte forkortet til initialer i publikasjoner for å bevare privatlivets fred, men familiekonteksten og initialene peker direkte mot Ladislaus.

Rolle i boken: Han fungerte ofte som et vitne i Adelmans seanser. I *Aeons* beskriver hun hvordan han mottok åndelige budskaper gjennom automatskrift eller inspirasjon, noe som bidro til de metafysiske teoriene boken presenterer om universets oppbygging og sjelens utvikling.

Betydning: Ladislaus var en del av den indre kretsen rundt Adelma og hennes mann, Ödön van Vay, som utforsket spiritismen i deres hjem i Gonobitz (dagens Slovenske Konjice).

I boken *Aeons* (1870) presenterer Adelma van Vay en kompleks kosmologi som hun hevder ble kanalisert gjennom hennes fetter **L. W.** (Ladislaus von Wurmbbrand-Stuppach). Verket regnes som en hjørnestein i [«evangelisk spiritisme»](#), der kristne verdier forenes med *parapsykologi*.

Her er de sentrale konseptene og åpenbaringene fra boken:

1. Reinkarnasjon og sjelens progresjon

Adelma bryter med ortodoks kristendom ved å hevde at sjelen gjennomgår en serie gjennfødsler. (som også den åndelige videnskap via Martinus, viser. (rø) Målet er en gradvis rensing og åndelig modning gjennom ulike stadier, kalt **æoner** (tidsaldre eller utviklingstrinn). Hvert individ har et «guddommelig oppdrag» om å 'klatre' i dette åndelige hierarkiet.

2. Dualismen mellom ånd og materie

Boken utforsker forholdet mellom tre grunnelementer: **Ånd (Spirit)**: Den rene guddommelige gnist.

1. **Kraft (Force)**: Energien som forbinder det åndelige med det fysiske.

2. **Stoff (Matter):** Den laveste og tyngste vibrasjonen av eksistens.

Gjennom L. W.s automatskrift beskrives universet som et resultat av at ånden gjennomtrenger materien for å 'løfte den'.

3. **Hierarkiet i «Æoner»**

Åpenbaringene i boken skisserer en kosmisk historie inndelt i sju store perioder (æoner). Vi befinner oss i en fase der menneskeheten skal bevege seg fra det rent materielle til en høyere bevissthetstilstand. Jesus Kristus beskrives ikke bare som en frelser i tradisjonell forstand, men som den høyeste åndelige veilederen for vår æon.

4. **Mediumskap som vitenskapelig metode**

For Adelma og fetteren L. W. var seansene ikke bare religiøs praksis, men en form for «åndelig vitenskap». De mente at kommunikasjon med åndevederen ga objektiv innsikt i universets lover som vitenskapen ennå ikke hadde oppdaget. L. W. spilte en avgjørende rolle som «mottaker» av disse tekstene, mens Adelma fungerte som den som tolket og systematiserte de teosofiske ideene for publikum. Sluttdrag av det svar som KI gav på spørsmålet om hvad forkortelsen af nevnnet L. W.betydde.

Maria, Jesu Moder.

Betrakt Jesu Moder som indbegrebet af kvindelighed og renhed, som en af de højeste ånder inkarnert på jorden, som en Guds engel værdig til at blive Forløserens Moder. Men lav ikke nogen guder. Tilskriv hende ikke guddommelig magt eller guddommelig visdom. Tænk på hendes liv; hun forblev en simpel, ydmyg kvinde. Roligt accepterede hun Jesu små formaninger – hun vidste – han var ikke en søn, men hendes Herre og Mester. Se, hvor rørende denne ydmyghed fra Maria er. Sæt ikke moderen over sønnen; du ville ikke handle i overensstemmelse med Guds vilje. De, der tilskriver Maria guddommelig magt, mindsker troen på Gud. Maria kan og bør være dit eksempel i lydighed og ydmyghed – men din bøn bør være rettet mod Gud alene, for Han alene har magten og magten. Du bør ikke have nogen guder foruden Gud, ingen gudinde, som du beder til. Jesus gav Maria til sin elskede discipel Johannes ved hans død på korset. "Se, dette er din mor," sagde han, og således sluttede Marias moderskab for Jesus. Vis Maria den ære, den kærlighed, den beundring, der skyldes hende. Ær hende som den reneste, ædleste kvinde i verden.

Meninger.

Uenigheder opstår på grund af de intellektuelle og åndelige forskelle mellem mennesker og sind. Ligesom ingen blade er præcis ens, er der heller ingen mennesker, der tænker præcis ens. En rolig udveksling af perspektiver bringer uddannelse, fremskridt og oplysning; hvis dette sker lidenskabeligt, opstår der uenighed, strid og krig. Hvis du mener, at din ven har en falsk, fejlagtig mening, så diskuter den med ham alvorligt og roligt; og hvis du ikke kan lære ham noget bedre, så ti stille og overlad det til Gud. Påtving ikke din mening på nogen; respekter andres synspunkter. Gud er heller ikke altid af din mening, og alligevel ødelægger han ingen for det. Han er venlig og tålmodig. I tidens evigt drejende hjul vil alle endelig lære at erkende sandheden.

Melankoli.

Melankoli er en psykisk sygdom, en åndens sygdom; den udspringer af mangel på tro, mangel på tillid til Gud. Den, der dvæler ved melankolske tanker, bør forsøge at bede til Gud inderligt og ofte, og de vil se, hvordan det forfrisker og genopliver deres hjerte og sjæl. Bøn er det bedste middel mod melankoli. For ved urokkelig tillid til Gud forsvinder alle skyer, alle dystre tanker forsvinder; Gud sender trøst til det urolige hjerte, og personen bliver glad igen. Nær aldrig melankoli med klage og selvmedlidenhed - du bliver i sidste ende nødt til at indse, at du kunstigt skaber lidelse og plager dig selv; kæmp imod den, overvind den. Vær hård, streng over for dig selv, og du vil blive helbredt.

Misantropen.

Mennesker er skabt for hinanden; de er bestemt til at leve for hinanden. Derfor begår den, der hader og flygter fra menneskeheden, en synd. De, der flygter fra samfundets travlhed og travlhed, fra verdens liv, er derfor ikke nødvendigvis misantroper. Misantropen søger heller ikke altid filosofernes og tænkernes stille ensomhed; han lever ofte midt i menneskemængden, men han hader dem, tænker ondt om alle, er nærig, egoistisk, mistroisk og pessimistisk. Han tilbyder ingen en hjælpende hånd, misunder ingen noget godt, forventer kun ondt fra mennesker, forarger alle og står alene og elsker kun sig selv. Et trist, ensomt liv, uden kærlighed, uden sande venner.

Misantropen er en prøvelse for andre; han efterlader tiggeren tomhændet, børns smil glæder ham ikke, sorgens tårer efterlader ham kold, han deltager ikke i velgørenhed, han er fundamentalt imod alt, der kunne lindre menneskelig lidelse. Han misunder de rige deres rigdom, de heldige deres lykke; han giver ingen kærlighed. Uelsket, umedlidende vandrer han mod graven og finder ingen venner i efterlivet; for den, der ikke sår kærlighed på jorden, vil ikke finde kærlighed i det hinsides. En trist tilværelse, en trist afslutning, en trist fremtid!

Filantropen.

Hvor herligt er filantropens liv, en der elsker menneskeheden, fordi de er hans brødre og søstre! Filantropen er normalt en optimist. Han forventer altid det bedste fra mennesker – og selvom han oplever skuffelse, var den gode forventning stadig noget værd. Kærlighedens puls kan modstå selv denne smerte. Filantropen giver med glæde, så meget som han kan. Han bliver ofte udnyttet, men det er bedre at give for meget end for lidt. Hvor mange takkebønner stiger ikke op til Gud for ham! Filantropen elsker rig og fattig, høj og lav; han kan findes i paladset og i de fattiges hytte. Børn elsker ham; han skader intet dyr. Når børn elsker nogen, er det sikkert, at de er et godt menneske. – En filantrops hjerte er varmt; det føler andres smerte og glæde. De giver og modtager trøst; de er ikke alene. Og en skare af taknemmelige ånder venter ham i efterlivet, fulde af kærlighed.

At forstå den menneskelige natur.

At forstå den menneskelige natur er en gave, man er født med. Børn besidder ofte allerede en sand sans for karakter og mennesker; mange børns dømmekraft har allerede overbevist voksne!

her var side 157.

Så følsomme naturer kendetegner særlige mennesker; de opfatter intuitivt menneskers kvaliteter og tanker; deres medmenneskers sjæle og hjerter åbner sig for deres indre øje; de lærer at genkende mennesker gennem tonen i deres stemme, et blik, et håndtryk. - Dette siger ofte mere end års samliv. Overfladiske og egoistiske naturer, eller dem, der pedantisk omslutter sig af former og dogmer, vil aldrig blive gode dommere af den menneskelige natur; deres intellektuelle syn er begrænset, og de er ude af stand til at se ind i deres næstes hjerte. Selv et livligt, socialt liv frembringer ikke gode dommere af den menneskelige natur, for man bør ikke dømme nogen ud fra det ydre. At forstå den menneskelige natur bør parres med kærlighed og mildhed - kun da vil det være en velsignelse.

Med mildhed udretter du langt mere end med dominerende eller strengthed. Mildhed har en uovervindelig kraft, for den har magt over stædighed og egenrådighed. Mildhed styrer bedre end hårdhed. Hvad trusler ofte ikke kan opnå, kan et mildt, venligt ord udrette. Mildhed er en trøstens og barmhjertighedens engel; det er kærligheden selv. Den tørrer de uheldiges tårer, den bringer anger og indsigt til den stakkels synders hjerte. Den forsoner ondskab; den er fred. O mennesker, hvis I ønsker at være magtfulde, vær milde.

Misundelse, bitterhed.

To onde egenskaber! Den, der føler dem i sin ægtefælle eller ven, lider mere end den, de plager eller har til hensigt at skade. Misundelse er kærlighedens ødelægger; bitterhed avler had og strid. Den misundelige person føler sig ulykkelig; de er fulde af bitterhed og kan ikke finde glæde i livet; de kan ikke glæde sig med andre. Når de ser med mistanke på deres næstes lykke, mister de den selv. Den forbitrede person bliver grådig og utilfreds. Lad derfor ikke monsteret, misundelsen, komme ind i dit hjerte. Hvis du har den mindste tilbøjelighed til det, så udryd det; kun hvis du virkelig vil, skal du lykkes.

— De fejl, der slumrer i mennesker, og som allerede er til stede i dem, pustes altid til af fristelsens ånder, og disse skal overvindes med fast vilje. Således hører den vrede person de misundelige ånders onde stemme; ja, de føler, hvordan de opildner dem til misundelse.

— **Driv fristeren væk, lyt ikke til dem, vær modig og stærk, lad ikke dit hjerte blive fordærvet; — Gud vil hjælpe dig.**

Utilfredshed.

Ligesom mange fejl udspringer utilfredshed også af manglende tillid til Gud; der er mennesker, der bliver utilfredse over den mindste bagatel. Hvis du lader utilfredshed tage over, kan det føre til fortvivelse og blive farligt. *Utilfredshed fører dig til en afgrund.* Vær derfor modig, fortvivl ikke, forvis triste tanker, lad ikke dine vinger hænge. Når livet virker hårdt og uudholdeligt, når slag efter slag bøjer dig, så se desto mere trofast på Gud! Utilfredshed gør ikke dine prøvelser lettere, men tillid gør enhver byrde let. Utilfredshed tynger dit hjerte og gør dig ude af stand til at kæmpe. Bevar et glædeligt hjerte trods alt, hvad der måtte komme. Lad ikke din tillid til Gud blive stjålet fra dig. Utilfredshed er svaghed, en skændsel for den troende. Stræb og hold modigt ud. — Uforfærdet!

Mistillid.

Mistillid er en fjende, der sniger sig ubemærket ind i dit hjerte, gnaver i det og forbitrer dit liv. De usynlige ballademagere er bestemt på arbejde igen, opsatte på at gøre dig ulykkelig. Ligesom der er mennesker, der let nærer din mistillid, er der også ånder, der gør det samme. Mistillid har knust mange hjerter og begået megen uretfærdighed. Den mistillidsfulde person, ligesom den ulykkeligt stillede, vil aldrig opleve sand glæde i livet, da de fornemmer løgne, bedrag og fjender overalt. Hvilket plagefuldt liv det er! Fornuft og intellekt bør udrydde al mistillid! Lad det gode hjerte drive misundelse væk - lad fornuft drive mistillid væk. Hvis du reflekterer, vil du se, at mistillid er en meget unyttig og ond ting; den berøver dig kærlighed og tillid. Hvis du ikke tror på andre, vil du også blive fuld af mistillid, og de, der lider under din mistillid, vil forbande dig. Du vil ikke modtage nogen velsignelse - for du er ansvarlig for hver eneste tåre, der fældes. Så undertryk mistillid, varm dit hjerte med kærlighed og tillid.

Lediggang.

Lediggang er roden til alt ondt. Lediggang begynder med...

Dårlige vaner, der så udarter til last. På digerne er lediggang et tyveri af evigheden. De spilder deres tid med inaktivitet, kedelig snak, pynt og nipsgenstande. For de fattige er lediggang begyndelsen på ruin.

— Hvis du ikke behøver at bruge dine hænder til at tjene dit daglige brød, arbejde med din intelligens, med dit sind eller give arbejde til de fattige, så hjælp dem, arbejd for dem. Der vil du altid finde nok at gøre. *Husk, o menneske, at efter døden skal du aflægge regnskab for hver dag, hver time af dit jordiske liv.* Hvis du så kun bringer tomme, meningsløse dage, hvis din tid er spildt,

tabt – åh, så vil det bitre arbejde komme i ånderiget! Så brug din tid – arbejd, mens det er dag, så natten ikke overrasker dig.

Moder

Det smukkeste minde for livet, den højeste form for uselvvisk kærlighed, et menneske kan modtage, er en mors kys, kærtegn og velsignelse. Guds øje ser på det med velvilje. En mors velsignelse er en stærk beskyttelse og et skjold; Hendes bøn udfrier fra helvede og død. *Store mænd har normalt haft gode mødre.* Selv før fødslen er et barns ånd tæt forbundet og knyttet i dets mors ånd – disse er førjordiske bånd. En god søn vil også være en god ægtemand, en lydig datter en værdig hustru. **Åh, foragt ikke en mors kærlige ord, hendes foraning, for hendes stemme taler sandt!**

Den, der er ansvarlig for sin mors tårer og sorg, ville have været bedre stillet ved aldrig at være blevet skabt. *Den mand, der respekterer sin mor, vil respektere alle kvinder, for en ædel og trofast mor forbliver et forbillede for livet.* Derfor, mødre, kan I ikke være strenge og samvittighedsfulde nok som et eksempel for jeres børn. *Moderen forbliver et forbillede for barnet.* En mors kærlighed bør være fornuftig, men ikke svag eller forfængelig. Forfængelig kærlighed har allerede ødelagt meget. **Vær streng, når jeres barn opfører sig dårligt – en mors disciplin driver børn ud af helvede, og ondskabens frø skal kvæles i opløbet!** Et forkælet barn respekterer ikke sin mor, og sand kærlighed er kun grundlagt på respekt. Et barn, der mistede sin mor tidligt, vil altid føle denne kærlighed, for intet kan erstatte en mors kærlighed og omsorg. En trofast mors hjerte er en herlig ting! **Båndet mellem mor og børn slutter aldrig - det er et evigt bånd, smedet selv for den næste verden.**

Sladder.

"Døm ikke, ellers vil du også blive dømt." Hvis du ved noget ugunstigt om din næste, så hold det for dig selv; bagvaskelse har allerede spredt megen splid og forårsaget megen ulykke. *Tal kun gode ting om din næste, men hold det dårlige for jer selv og døm dem ikke.*

O mennesker, behersk jeres snakkesalighed og tal ikke ondt om jeres brødre og søstre. Ak, for nogle er det en stor glæde at tale ondt om deres medmennesker. I kan ikke være for/nok årvågne over for jer selv; alt for hurtigt bliver et ondt, uretfærdigt ord sagt, og skaden sker. - **Tavshed er guld! Lykkelig er den, der aldrig har et ord at fortryde.**

Tålmodighed.

Vær tålmodig med andre, streng med dig selv. Gennem tålmodighed får du venner og høster kærlighed. Den, der dømmer sine medmennesker hårdt, vil blive dømt lige så nådesløst. Tolerance udspringer af kærlighed til sin næste. Du kan ikke se ind i menneskers inderste tanker; du kender ikke omstændighederne og de ting, der bestemmer deres handlinger, og du ved ikke, hvordan du ville have handlet i denne eller hin situation; for en persons humør, øjeblikket, bestemmer ofte deres handlinger. Vær derfor mild, for selv Gud Herren viser mildhed over for dig.

her var side 165.

Naturen.

Hvis du er virkelig fortvivlet og ikke finder trøst blandt mennesker, så flygt ud i naturen, lyt til skovens raslen, havets brøl, fuglenes sang, og du vil finde himmelske trøstende stemmer, der lærer dig at bede. Du vil finde mange gode eksempler i naturen. Er dyret ikke, i sin enkelhed, trofasthed

og kærlighed, ofte et skammeligt eksempel for menneskeheden? Moderdyret forlader ikke sine unger, så længe de har brug for hendes omsorg; men blandt os mennesker er der unaturlige mødre, der forlader, sælger og dræber deres børn!

I naturen er der ingen laster, ingen synder; disse findes kun i menneskeheden. *Den raffinerede ondskab hos såkaldte civiliserede mennesker er den mest unaturlige og onde.* Gud findes i naturen! Kan menneskeheden overhovedet fatte de små, kan nogen skabe noget, der kan måle sig med fuglesang, duften, blomsternes livlige farver, alle naturens mysterier og kræfter? Naturen forbliver umådelig, uforligneligt smuk. Den, der betragter naturen uden Gud, berøver den dens sjæl og ånd – dens liv; for alt er dødt uden Gud. Men den, der søger Gud i naturen, vil finde Skaberen og tilbede ham i ærefrygt. Gud selv vil træde ind i deres hjerte og bo der.

Naturlighed.

En oprigtig, sandhedselskende ånd vil altid være naturlig. Ungdommens største charme er naturlighed; alt kunstigt er grimt, fordi det er usandt. **Intet gør en person så latterlig som unaturlighed, excentricitet og overdrivelse. Forsøg ikke at fremstå anderledes eller bedre, end du er; forbliv i den sfære, hvor skæbnen har placeret dig, gør intet ud over dine evner.** Unaturlighed er en udvækst af forfængelighed og ønsket om at behage. Frem for alt, stræb efter at behage Gud. Ingen forklædning vil hjælpe, for Han kender dit hjerte. Vær uden falskhed, ligesom blomsten i sin naturlige skønhed; begær ikke mere, end du har fået.

Nød og Elendighed.

De, som Gud har givet jordens goder, bør lindre nød og elendighed. Jeres ejendele er kun lånte; forvalt dem til Guds ære. Opsøg de syge og trængende, tilbyd dem trøst og lindring. Nød og elendighed er hårde bodsøvelser for vildledte ånder, for dem, der ødslede deres penge i deres tidligere jordiske tilværelse uden at huske de fattige. Se, nu må de selv trygle, de, der tidligere ikke imødekom nogen anmodning; de elskede intet andet end sig selv og må nu lære at bede i elendighed. Hvis I ikke hjælper de fattige, venter en sådan bodsøvelse jer, for den vil en dag blive målt til jer med det samme mål, som I målte med; det er gengældelsen for godt og ondt. Kan I glæde jer i jeres liv, når de fattige tigger om brød? Kan I stræbe efter glæder, når de uheldige græder? Husk lidelsen, så jer selv? Desværre har forpligtelser over for verden forrang for de fleste. Men til de elendige råber vi: Vær tålmodige, hold ud, fortvivl ikke; Gud ved, hvorfor Han prøver jer således. Knurr ikke!

Den tid vil komme, hvor I vil takke Gud for al den lidelse, I har udholdt. Tal i ydmyghed, «Herre, ske din vilje!» Og husk: Hvor nøden er størst, der er hjælpen nærmest!

Pligt.

Hvis alle var klare over deres pligter over for Gud og andre, ville jorden være bolig for lykkelige væsener. Lad derfor alle spørge sig selv: Hvad er min pligt? Hvad skal jeg gøre, eller hvad skal jeg afholde mig fra at gøre? - Hvis din pligt er klar for dig, så udfyld den samvittighedsfuldt og trofast. Men mange bebyrder sig selv med ting, som de ... De ignorerer alt og opfører sig vigtige omkring det, mens de forsømmer deres egne mest hellige og umiddelbare pligter. Små, daglige pligter overses især ofte; men den, der er trofast i små anliggender, vil også være trofast i store.

Derfor, kære venner, lad de små, daglige pligter angå jer, så I også kan være trofaste og modige i store anliggender.

Filosofi.

Filosofi er modvægten til materialisme; det er ånden i videnskaben, den skal tale for Gud, ånd, udødelighed og moral. Filosofi er således noget rent åndeligt; den beskæftiger sig med væren eller ikke-væren, med begyndelse og slutning. Den bør være årvågen og arbejde imod materialismens undergravende elementer. Der har altid været flere filosoffer end materialister, et tegn på, at menneskeheden stræber mere efter udødelighed end evig død. Ordene fra de store filosoffer fra gamle dage lever stadig videre i dag; filosofiens intellektuelle aktivitet dør aldrig, dens ord består. Det kræver et skarpt sind at dykke dybt ned i abstrakte anliggender, en ren ånd og et godt hjerte. Filosofi skal være baseret på logik; logisk filosofi er den sikreste form for bevis; den præsenterer uigendrivelige fakta. Filosofi er din bedste ven og hjælper, for den kæmper for Gud og udødelighed.

dette var side 170.

Profeter.

En profet er en person sendt af Gud for at bringe lys og sandhed til Jorden. Der har været få sande profeter, men mange, der har påtaget sig denne mission. Jesus forbliver forbilledet for en profet; dog er han mere end alle profeter, da han er Guds førstefødte. En profet bør være ædel, ydmyg, venlig, hengiven til Gud, kærlig, kysk og dydig. De, der betragter sig selv som profeter, er arrogante, forfængelige, modtagelige for smigrere og elsker verden, som om den var Gud. En profet bør være fattig, for han giver afkald på alt i denne verden; han klamrer sig kun til Gud og hans mission. Med Gud *kun* på sine læber, med læbetjeneste og hykleri, vil man ikke blive en profet. For man kan ikke tjene to herrer – Gud og verden.

– Den sande profet lever i Gud, og Gud i ham; han tjener de fattige, hjælper synderen, hele hans liv er hengivenhed, kærlighed, bøn; hans ord er åbenbaring, sandhed, lys.

– Sådanne profeter, kære brødre, sendes af Gud fra tid til anden. Salige er de, der genkender dem.

Grådighed.

Fra stolthed kommer forfængelighed, fra forfængelighed, grådighed. Store ofre bringes til grådighed; det kvindelige køn tjener den især og ofrer sundhed og husfred. Resultatet er ødselhed og ofte den fuldstændige ødelæggelse af ens formue. Hvor mange tusinde sultne mennesker kunne fodres med de penge, der bruges unødvendigt på pynt? Kvinder har let penge til en ny kjole, en moderigtig hat, men ikke til de fattige.

– Sådan er det i verden; Først fremtrædelser for mennesker, derefter, hvis der stadig er tid – de fattige. Disse nipsgenstande til dit lig vil en dag tynde dig tungt for Guds domstol. Når den elskede, så omhyggeligt udsmykkede krop så forfalder, vil tårerne fra dem, I så let kunne have hjulpet, tynde jeres sjæle. Derfor, tøj jeres besættelse af pynt, og når I klæder jer, så tænk på de fattiges tøj; lad jeres tøj ikke blive en synd for jer.

Hævn.

Kun de, der hader, vil også søge hævn; *begge dele er ting, der er anstiftet af onde ånder, udført ved hjælp af sande dæmoner. Lad ikke had og hævntanker komme ind i jeres hjerte!* Lad jer ikke piske af furier, der indgyder djævelske planer i jer, hvis resultat er forbandelse, smerte og ulykke. Overlad straffen til Gud; "Hævnen er min; jeg vil gengælde," siger Herren, og Han ved, hvordan man straffer mest effektivt. Men I skal tilgive, for jeres hævn, drevet af lidenskab, er uretfærdig.

Rang.

Mennesker er meget optaget af rang; de værdsætter ofte kun rangen, ikke personen. Selv hvis den uden rang er enkel, ligefrem og langt overlegen i forhold til den højtstående person, bliver han næppe respekteret, mens den anden bliver æret. Såden er menneskets natur. Høje positioner, priser, titler – det er det, folk elsker, respekterer og ærer, og sådan har det været i tusinder af år. Den dydige person uden rang bliver næppe anset, men den højtstående, onde person bliver æret. Derfor sagde Jesus i denne forbindelse: De første skal blive de sidste, og de sidste de første. Kun de, der er rene af hjertet, skal gå ind gennem den snævre port.

O mennesker, stræb først efter dydens og godhedens rang, efter den rang, der stadig hersker i himlen. Vær med glæde de sidste på jorden, så I kan være de første hos Gud. Tag Jesus som hans eksempel. Han havde hverken rang eller værdighed på jorden, var foragtet og forladt. Og du ønsker, at tingene skal være bedre? Følg ham, Frelseren, og sandelig, du vil ikke gå fortabt.

Råd.

Hvis en ven beder dig om et godt råd, så reflekter, bed Gud om oplysning, og giv derefter råd så godt du kan; men påstå ikke, at dit råd er det bedste, ufejlbarlige. Det er svært at give nogen det rigtige råd, fordi du ikke fuldt ud kan sætte dig selv i deres sted. Den, der ønsker råd, bør frem for alt søge det hos Gud.

— Saml dig, bed dybt og inderligt. Gud vil da inspirere dig med det, der er rigtigt. Under alle omstændigheder skal du altid kun spørge fromme, gudfrygtige mennesker om råd: men de, der *har* tro, har ikke brug for menneskelig råd, for de stoler på Guds kraft, som leder enhver, der beder inderligt, til den rette vej.

Tale.

Tavshed er guld. Snakkelyst har sået megen splid, men et venligt ord talt i rette tid bringer velsignelser. *Mennesker, der taler for meget, har en tendens til at overdrive - de holder sig ikke til sandheden; deres fantasi fremmaner ting, der ikke er der; de udsletter ting på upassende steder, som de hellere vil tie om. Med uforsigtighed sår de frø til strid. Andre derimod gør skade ved at tale for lidt; de mangler et ord af kærlighed og venskab til deres næste hist og her. At finde det rette mål i tale er en kunst. Kristus sagde: "Lad jeres tale være 'ja, ja' - 'nej, nej'." *Han mente, at du skulle tale sandheden og hverken mere eller mindre, for det er ofte også forkert at tie om sandheden. Frem for alt, tal kun det, der er godt, og ikke unyttige ting. Hold nøje øje med din mund. Gør god tale, undgå ondt; gør ingen ondt med din tunge, og lad intet ord af bitterhed eller vrede komme over dine læber.**

Ærlighed.

Den, der er ærlig i små ting, er også ærlig i store ting. En ærlig person er hverken en smigrer eller en hykler; han elsker åbenhed og sandhed, hans samvittighed er ren, og der er intet ondt i ham. Ærlighed har loyale venner - den strækker sig mod Tillid og kærlighed. Den ærliges hjerte banker med glæde; ingen onde tanker undertrykker dem. Ærlighed er den fineste trøst, den største prydelser for de fattige; når de praktiserer denne dyd, er de rige. Vær ærlig i tanke, ord og gerning; sig kun, hvad du virkelig mener, begå ingen uærlighed. Så behøver du ikke at frygte Guds lys, som en dag vil oplyse og klargøre alle ting.

Rigdom.

Folk betragter rigdom som den største lykke på jorden - og sandelig, rigdom er ikke lykke, men en prøve.

Ønsk ikke rigdom. Ville du modstå alle de fristelser, som penge bringer - egoisme, hedonisme, snæversynethed, grådighed - og ikke glemme Gud i lyset af lånte varer? At bruge penge i overensstemmelse med Guds vilje er en kunst, som få forstår. Kristus sagde: "Det er lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig mand at komme ind i Himmeriget.")*

*Fodnote: De meget lave og smalle indgange til orientalske nomaders hytter blev og kaldes stadig et nåleøje. Slut på fodnote:

De rige skal derfor ikke misundes; for hvem ved, om et liv fyldt med glæde og komfort ikke efterfølges af et liv i afsavn og lidelse? Hvor mange fattige mennesker er bitre mod de rige, hvor mange misunder de velhavende! Åh, hvor tåbeligt! Hvordan kan man misunde nogen for en prøvelse eller test - misunde dem for fristelser? Rigdom er kun en velsignelse i hænderne på uselviske, ædle mennesker, der bærer Guds velbehag i deres hjerter. *I de ondes hænder er det imidlertid en forbandelse og ruin.*

Religion.

Uden religion binder den person, der ikke tror på noget og ikke overholder nogen lov, ingen form. Lever frit i overensstemmelse med sine ønsker, ligesom dyret, der følger loven, for det er lydigt mod sin herre, det adlyder sine instinkters befalinger og anerkender menneskelig intelligens. Men personen uden religion modstår den intelligens, der står over ham - han vender sig væk fra Gud. Han tilbøder kun sig selv, og selv i sig selv nægter han at tro, da han benægter udødelighed. Sådan er det med den person uden religion: hans hjerte dør for alt højere, åndeligt liv. Han ønsker kun at nyde sig selv; alt andet er ligegyldigt for ham, og han tænker ikke på livet efter døden.

Men hvor anderledes er det religiøse menneske! Med tro på Gud og på udødelighed i sit hjerte vil han være standhaftig og rolig i dette livs storme; intet kan ryste ham. Den klare bevidsthed om, at Gud våger over ham, at der er et liv efter døden, vil blive præget i alle hans handlinger. Han udvikler sig åndeligt og mentalt; hans intelligens bliver den højeste. At lære at gribe; det tilsyneladende uforståelige bliver forståeligt for ham, og fred, ja lyksalighed, vil bo i hans hjerte. Ingen tvivl vil plage ham, ingen frygt for døden vil plage ham, for han kender sin Gud, og Gud kender ham.

Omvendelse.

Omvendelse er frelse, forløsning, befrielse! Mange forviser en følelse af anger fra sig selv, fordi de finder den karakterløs og svag, uden formål eller gavn; de undertrykker denne følelse i det øjeblik, hvor frelse stadig ville være mulig. Velsignelse og frelse til dem, der oprigtigt omvender sig fra deres fejl: de har fundet det sande middel til forløsning. Den, der bøjer sin stolthed i dyb omvendelse, er stor i sejr over sig selv. Omvendelse gør én ydmyg, indsigtfuld og oplyst. Er det virkelig så svært at sige efter en fejltagelse: "Jeg tog fejl; tilgiv mig!" Hvor meget kan der gøres rigtigt med sådan et ord! Så kommer tilgivelse, fred. For mange kommer omvendelse først, når det er for sent, efter lidelse og for at forhindre ulykkelighed. Stolthed og falsk skam alene holder jer tilbage fra omvendelse.

O, kære venner, lad omvendelse komme ind i jeres hjerter som en stille ven og trøster. Knæb jer ned for Gud Herren - græd, bed om tilgivelse, og Gud, den kærlige Fader, vil modtage jer. En stor sten ligger på jeres samvittighed og presser og plager jer. O, lad omvendelsesenglen rulle den væk, og jeres hjerte vil fryde sig i glæde og lyksalighed.

Ære.

Lad jeres ære være for Gud, ikke for mennesker. Den, der elsker og søger verdslig ære, går stolthedens og arrogancens vej. At behage Gud den Højeste bør være jeres mål. Godhedens stille herlighed finder nåde hos Gud; denne verdens højlydte, forfængelige herlighed forkastes af Gud. Søg den herlighed, der med glæde forbliver skjult, som ikke kender sig selv, som i stilhed arbejder for Gud: den herlighed, som smigrere og hoffolk søger. At foragte. Kun ære for Gud har værdi. Menneskeligt arbejde smuldrer, Guds arbejde er vel etableret.

Sagtmodighed.

Gennem sagtmodighed opnår du langt mere end gennem heftighed. Et godt, barnligt hjerte er blidt, og vrede tier for den mildhed, der afvæbner ondskab og undertrykker de mest uregerlige hjerter. Du kan og du *bør* dyrke mildhed. Kontroller din hidsighed og dine rasende lidenskaber; *vær rolig, blid, og du vil skåne dig selv og andre for megen sorg*. Bær kærlighed i dit hjerte; den gør dig mild. Hårde ord sårer og ødelægger meget; et blidt ord derimod glatter det ru og tæmmer de oprørske. Tænk på Kristi mildhed. Hvilket eksempel! Se, hvordan han blev hånet og mishandlet, og hvor stille han bar det hele. Ikke et hårdt ord, ikke fjendskab - intet andet end venlighed. Selv i døden talte han: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør." Således undskyldte han endda sine plageånder.

- Hvor guddommeligt ophøjet over alle mennesker!

- Hvis du er ved at blive utålmodig, så husk dette, og helt sikkert vil mildhed komme ind i dit hjerte.

Skæbne.

Mennesket bebrejder sin skæbne for alt, hvad der rammer det.

—**Hvad er skæbne?**

En forudbestemmelse; men da du ikke ved dette, er det forkert at være fatalist, at sidde passivt og sige: Jeg vil roligt afvente min skæbne.

—Sådan vil Gud det ikke, menneske; hjælp dig selv; for du har Gud, troen og Jesu ord som din vejleder. Gør godt, forædl dig selv, kæmp imod det onde, og din skæbne vil vende sig til det bedste.

Hvis du er herre over dig selv, er du også herre over din skæbne. Vær derfor ikke slave af dig selv og af synden. Det er op til dig, om du er lykkelig eller ulykkelig. Giv aldrig efter for vilkårlighed, lad dig ikke kastes, slåpt af skæbnens bedrageriske bølger, men styr dit livs skib med en stærk arm. — Den, der hensynsløst forsøger at tvinge noget frem, vil gå til grunde. Tålmodighed er den sikreste vejleder, der fører til målet.

— Hold dig til Loven, og den vil blive opfyldt i dig. Bliv i Gud,

— Han leder dine veje.

Søvn.

Søvn er menneskets bedste ven; den lukker smertens og lidelsens porte; den dæmper bekymringer og sorg; den forfrisker sind og krop. Det er mærkeligt, at denne dødslignende tilstand er menneskets bedste ven. Øjnene er lukkede, munden er stille, og alligevel er mennesket lykkeligt. Nerverne hviler med hjernen; man tænker ikke, man drømmer; *kun sindet er vågent, for det kender ikke søvn*; dets tjeneste ophører noget; det kan finde forfriskning og styrke i åndelige verdener. Nogle gange er drømme en afspejling af, hvad sindet ser i den tid - Gudskelov for søvn, o mennesker, må han minde jer om det evige liv, for det er en afspejling af den: I ligger der som døde, men I lever. *Sandelig, søvn er en betingelse for menneskelivet. Således er døden også kun en søvn, en*

betingelse for det evige liv; fra døden kommer opvågningen i åndens liv, hvor alt er lys og dag, i liv, hvor der ikke er søvn og ingen død.

Skønhed.

Overfladiske mennesker anser dem med et smukt udseende for heldige. Det er sandelig behageligt at have en velformet krop, *for man tiltrækkes normalt af skønhed*. Man er meget mere overbærende over for smukke menneskers fejl end over for grimme menneskers overtrædelser, for skønhed besidder en charme, en magi, der kaster et slør af nydelse over det menneskelige øje.

—Men er skønhed derfor en velsignelse? Nej, skønhed er blot en fordel, ofte en fare, en fristelse. Skønhed tiltrækker smigrere, hvilket avler forfængelighed og en tørst efter anerkendelse. Dette har allerede ført mange til undergang. *Mange kvinder ville være forblevet dydige, hvis de ikke havde været smukke*. Skønhed i last – hvor frastødende og uhyggelig! Kun skønhed, der blomstrer ubevidst og besidder et rent, dydigt hjerte, er virkelig ægte. Verden beder kun om ydre skønhed, lidt om dyd (= 'indre skønhed'). Må din sjæl være smuk og perfekt, for fysisk charme er flygtig og hører graven («døden») til. Stræb efter det uendelige og klamr dig ikke så fast til det forgængelige. Vær altid klar til at opgive skønhed og ungdommens blomstring; Stræb efter åndens varige skatte.

Skabelse.

En skabelse uden en skaber er utænkkelig, fordi der ikke er nogen virkning uden en årsag. Hele skabelsen peger på skaberen. Når man overvejer helhedens uendelighed, evighed og ubegribelighed, må man konkludere, at der bag ligger en uendelig, vis, magtfuld og velvillig Skaber. Imponeret, rystet og fyldt med tilbedelse - står man der og stammer: O, Gud, universets Herre! Hvor uendeligt stor og ubegribelig du er!

—Fra skabelsens uendelighed, udled Guds uendelighed; fra helhedens harmoni, sammenhæng og orden, udled Guds visdom. Der er mennesker, som i deres mentale forvirring udelukker Skaberen fra skabelsen – en sand vrangforestilling og vanvid! En kraft alene kan ikke skabe intelligent; Kræfter besidder hverken visdom eller kærlighed; kraft alene kender hverken harmoni eller orden. **En højeste intelligens styrer kræfterne – den store tanke går forud for alt; den skaber.**

— *En logisk tænkende person må være gennemsyret af dette, og den, der ikke kan fatte det, vil aldrig nå frem til en korrekt forståelse af kosmos. Blinde og døve for de vigtigste faktorer i viden, vil de overalt støde på uløselige gåder og på deres egen måde tilbyde falske, forvrængede forklaringer.* Men for den seriøse tænker, for den, der søger Skaberen i skabelsen – vil sandhed og visdom blive åbenbaret. De vil få dyb indsigt i naturens kræfter, og skabelsens essens med dens gåder vil blive fuldt åbenbaret.

— Skabelsen er trefoldig: ånd, sjæl og krop eller materie. Alt er udødeligt i transformation; intet går tabt – der er ingen død – for alt er transformation. Gud har alt liv i sig selv; fra ham kommer udødelighed.

Beskyttelsesånd/skydsånd.

Katolikken tror på skydsånder; grækerne havde også beskyttende ånder, husånder, ligesom indianerne, egypterne og parserne... (*Resten af dette kapitel mangler i onlineversionen af bogen. Ja, sidene 186-187 mangler her som de afsluttende bemærkninger til dette kapitel.*)

Længsel.

(som findes øverst på side 188 i onlinebogen, hvorfra dette oversættes. Oversigt over de onlinebøger, jeg fandt om Adelma, er på denne web-adresse.

<https://zahodni-ezotericizem.info/knjige/adelma-von-vay/>)

Alle har følt længsel; selv materialisten kan ikke undslippe en vis overvældende følelse af det ukendte, han længes også efter lys og sandhed. Længsel er en åndelig sag; den er sød og bitter. Selv ånder længes efter det uopnåelige. Længsel og kærlighed er ét. Kun et varmt hjerte vil føle længsel. Ren længsel længes efter Gud og åndelige ting; den stræber efter perfektion. Den giver med glæde afkald på det, er uselvvisk og ønsker kun det, der er ædelt og rent. — En anden slags længsel, som udarter til sanselig lyst og river det menneskelige hjerte fra hinanden og gør det ulykkeligt, er syndig, fordi den kun sigter mod uren lidenskab. Ren længsel fører dig til himlen, syndig længsel til helvede. O menneske, lad førstnævnte få frit løb, men riv sidstnævnte fra dit hjerte.

Selvkontrol.

En fast vilje giver selvkontrol; uden vilje er der intet herredømme. Selvkontrol er den bedste øvelse for sindet; den styrker og stålsætter det. En person, der aldrig kontrollerer sig selv, er som et dyr: sanserne styrer sindet og gør det til slave af lidenskaber og begær.

Intelligens og fornuft vil dyrke selvkontrol; lær børn, hvor gavnligt det er for en person at vænne sig til selvkontrol fra en tidlig alder. Du, dit ego, bør være herren, ikke kroppen. Hold dine sanser i lydighed; lad dem villigt følge sindet. Øv dig i selvkontrol, selv i små anliggender, så I også kan blive herskere i store. Hvis fristelse, lidelse, sygdom og fare skulle ramme dig, hvis den svage fortvivler, så vil du være stærk i storm og uvejr. Den, der ikke behersker sig selv, lider to gange. Hvis du giver efter for smerte, vil du bukke under. Behersk dig selv altid og overalt; våg over dine sanser, søg dit sande jeg, lad sindet være herre over kødet.

Selvkendskab.

Selvkendskab er det første skridt til selvkontrol, for så snart du kender dig selv og dine fejl, kan du kontrollere dem. Døm dig selv, som om du var en fremmed, vej dine handlinger, vær streng med dig selv, tænk ikke på, hvordan andre gør det, kun erkend, hvordan du timer det. Selvkendskab giver nok studium og pine; spørg dig selv: hvorfor gør jeg dette eller hint? hvorfor sagde jeg det? hvad føler jeg? er der ingen egoisme i det? er jeg fuldstændig ærlig? Hvis du undersøger dig selv nøje hver dag, vil du først lære ydmyghed og derefter selvkendskab, hvilket vil føre dig til selvkontrol.

Selvmord.

Selvmord er en af de største fejltagelser. Enhver, der besidder de dyder, der er omtalt tidligere, kan ikke begå en sådan voldshandling. *Selvmordsofferet afslutter ikke den pine, det søgte at undslippe, for det følende væsen, ånden, kan ikke dræbes; med den lever med hukommelsen, samvittigheden.* Lidelse og pine intensiveres kun, for der er ingen bod, ingen ophevelse mulig; alle broer er brudt. Fortvivlelse og bitter anger griber da sådanne ånder. *Hellere lide på jorden end i efterlivet.*

De talrige manifestationer af selvmordsofrenes ånder tegner et rystende billede af deres mentale tilstand. Efterlivet, nået med magt, er ikke et fredfyldt sted for dem. ([eksempler](#). Og Talrige eksempler på dette kan findes både i gamle bøger og i de nye nærdødsoplevelser, der nu er bredt tilgængelige på YouTube.)

Selvmoedsofferet gør ikke op «på Jorden», for nu kommer dommen. Det jordiske liv og den lidelse, de søgte at undslippe, ville have ordnet, udjævnet og forbedret så meget; dette er nu umuligt. Enhver voldshandling medfører lidelse.

— Vi giver et par eksempler: En pige mister sin elsker og styrter efter ham ind i efterlivet og tager sit eget liv. Finder hun ham nu? Nej, for han er i en verden, som hun ikke kan nå som følge af sin voldshandling. Klagende vandrer hendes ånd omkring og søger efter ham! Hvis hun var blevet på jorden, hvis hun havde båret livet med Guds nåde og tålmodighed, ville hun have fundet ham velsignet efter døden.

— En ung mand er i gæld og ønsker at undslippe skænden ved den jordiske straf, han forventer; han skyder sig selv. Er han nu befriet for skændsel? Nej. Han må nu se, hvordan hans ære bliver angrebet på jorden, hvordan hans forældre sørger over ham. Hans selvmord kan ikke slette pletten; han lider nu dobbelt, fordi han kan gøre det godt igen. Var han blevet, kunne han have gjort det godt igen for sin overtrædelse gennem flid, omvendelse og arbejde – hvilken velsignet afslutning, hvilket velsignet liv i det hinsides! Sådan er det i alle ting.

— Én mand ønsker at undslippe en sygdom gennem selvmord; han lider mere der end her, ja, han længes efter den fysiske lidelse igen, da den nu virker næsten sød sammenlignet med den moralske lidelse.

— Selvmord bringer aldrig den ønskede befrielse fra lidelse. Konsekvenserne af dine fejltagelser skal bæres, for ånden er udødelig, for hukommelse og samvittighed lever videre og kan ikke dræbes. Underkast dig dine prøvelser og vent i resignation for at se, hvordan Gud handler med dig.

Sensualitet.

Åndernes fald bragte synd, sensualitet og inkarnation. Ved at afvige fra lydighed og ydmyghed, blev dem arrogante og egenrådige, ånderne faldt i synd og skabte i deres vildfarelse også i sensualitet. Menneskeheden er en konsekvens af åndernes fald; derfor er alle mennesker født i synd, i sensualitet. Menneskekroppen er ment som et middel til forbedring, til at mestre lidenskaberne, ikke til at tilfredsstille sensualitet. Ånden, som er ment som herre over kødet, er svag; synden bor i den, og derfor bør den stræbe efter forbedring.

Mange forsøger at undskylde sig med kødets svaghed – de tager fejl. **Søg altid synderne og svaghederne i din ånd.** Du behøver ikke at være en asket, en eremit, du behøver ikke at ofre din krop; nej, stræb efter at være hellig og god inden for de omstændigheder, som Gud bragte dig ind i. Sanserne er derfor ikke skyld i dine fejlagtige veje; søg fejlen dybere. Der er også en sensualitet uden sanser, som du vil lære af manifestationerne af faldne ånder, de ånder, der kommer for at friste dig.

Helgenes liv, mediernes erfaringer, fortæller jer, at der findes sanselige ånder, som ikke kan give afkald på deres onde lyster, selv uden kødet. Derfor, venner, kom til sagens kerne: reformér ånden, så vil kødet ikke synde.

Synd.

Væsener udstyret med fri vilje, kaldet ånder, har skabt synd; det er konsekvensen af den vildledte, perverse førstegrøde, en overtrædelse af Guds lov. Fornuft blev til ufornuft, kærlighed blev til had, englen blev til djævelen - det er det, der fødte synd. Uden fri vilje er der ingen fortjeneste. Gud gav ånderne fri vilje - og den bor i ånden - for deres perfektion; nogle misbrugte den dog; ulydighed og stolthed var det første skridt mod synd. (Dette hører hjemme øverst på side 194 i bogen. Se her.)

Kun ånder eller mennesker er syndige, fordi de har egoet. Dyr synder ikke, da de ikke har fri vilje. - Kæmp mod synd! Det skæve bør gøres lige igen, det modsatte bør blive lov. Alt ondt, al ulykke. Død og sygdom på jorden er konsekvenser af synd; alt dette bør udryddes ved forsoning. Den forløser fra alt ondt gennem Guds førstegrøde, gennem kærlighed, venlighed, mildhed, lydighed og dyd. Alle bør arbejde på denne førstegrøde; må Gud være med dem.

Spiritisme.

Et nyt (*dette var som sagt skrevet på 1800tallet.rø anm.*) ord for noget så gammelt som verden. Spiritisme er åndens lære. I vores tid har den udviklet sig til en filosofi, som mange tusinde mennesker nu holder sig til. Spiritisme er kristendom, tro på udødelighed, kommunikation mellem mennesker og ånde verdenen, en filosofi, et åndeligt og intellektuelt studium – nej...

Religion, ikke en sekt. Spiritismen adskiller sig fra angloamerikansk spiritualisme ved, at den på en måde har præciseret, reguleret og ordnet hele læren; den beskæftiger sig mere med åndelige fænomener og foreslår teorien om reinkarnation;

hører hjemme på side 195:

«...mens spiritualismen afviser denne teori og; beskæftiger sig mere med filosofiens fysiske, materielle fænomener. Der er ingen lov, intet dogme om tro for hverken spiritisten eller spiritualisten; tro på Gud. *Udødelighed og åndekommunikation forbliver et felt for fri undersøgelse.* Dette er de tre ting, som begge doktriner er baseret på. Spiritisme er således studiet af ånder og efterlivet; det er en modvægt til materialismen og er i stand til at ødelægge den. *Spiritisme er derfor ikke djævelens værk, ikke magi; det er åndens rene lære om det evige liv.* Ånden ønsker ikke en ny religion - kristendommen er dens religion. Spiritisme er ment som en åndelig, transcendental videnskab; Han ønsker at få et glimt ind i livet efter døden; han forbinder menneskeheden med ånde verdenen; Han bygger bro mellem de to, han siger: der er ingen død, ingen adskillelse, man vil blive genforenet! Spiritismen har til formål at åndeliggøre verden, at forbedre menneskeheden hånd i hånd med kristendommen, at skænke fred, trøst og kærlighed; den har til formål at forene alle søkende i én tro; én flok og én hyrde - gennem kampe og storme er den ment at lede menneskeheden til det bedre. Der er Lige så mange mennesker, som der er opfattelser - alle vil forstå og fortolke spiritismen på deres egen måde.

(Dette hører hjemme øverst på side 196):

Forstå og fortolk det.

....Men vi råder alle: Tag Kristus som jeres eksempel, start fra kristendommen; lad dette være jeres fundament, jeres støtte - afvig ikke fra den. I Jesu liv er der så mange åndelige fænomener, så mange åndelige begivenheder; hvert ord af ham er åndeligt, at I vil finde nok slutninger og konklusioner herfra til videre forskning. Kristen spiritisme er den rette vej til Gud. *Nogle mennesker bliver afskrækket af ordet "spiritisme", mens de ubevidst bærer hele læren i sig.*

Ånden.

En Ånd er en, der tror på Gud, udødelighed og åndekommunikation, uanset om de er kristne, jødiske eller buddhister. De græske filosoffer, de egyptiske præster, buddhisterne, de kristne apostle og de hebraiske kirkefædre var alle ånder i denne forstand. Dagens Ånd forsker i ånden og dens tilstand efter døden; de søger at forklare åndelige fænomener gennem magnetisk-psykologiske

studier. Den sande Ånd etablerer hverken dogmer eller former for tro; de lærer og respekterer andres meninger og vil beskytte sig mod fanatisme og forudfattede meninger.

Åndernes pligt er at anerkende alle menneskers lighed for Gud, at betragte alle som brødre og søstre, at praktisere næstekærlighed og at forædle sig selv og vise andre vejen. Dens blik er rettet mod det evige liv - alt for dens evige frelse, til Guds ære. Magi, trolddom og hekseri har intet til fælles med spiritualisme; Dens lære er åndelig, klar og åben – for ham er åndeverdenen en kendsgerning, ligesom menneskeverdenen – han har brudt igennem de barrierer, der adskilte mennesker og ånder; han har kun evigt liv foran sig. Han vil ikke knurre eller gøre oprør mod Gud, men snarere, i tillid til højere vejledning, vil han fredeligt rejse gennem livet. For ham er der ingen død – kun transformation.

Åndelige medier.

Et medium er en, som har fået gaven at kommunikere med åndeverdenen. Sådanne mennesker har eksisteret i alle tider. Antikkens seere, profeter, præster og præstinder, mange af de såkaldte helgener, dem, der havde og har store åndelige gaver, nådegaver eller talenter, er og var medier. Der er højt begavede, moderat begavede og endda ondsindede medier – afhængigt af den type ånder, de kommunikerer med. Ånder genkender skrive-, tale-, høre-, se-, åndelige og fysiske medier. At teste og udforske typerne og stadierne af disse mediumskeber er spiritismens domæne. Mediumskab er en gave som enhver anden. Der findes fødte medier, som er født med deres gave – og i nogle familier er denne gave arvelig. Andre kan tilegne sig denne gave gennem magnetisk transmission fra et andet medium eller gennem bøn. Tilstedeværelsen af et magnetfelt, nervefleksibilitet, magnetisme i blodet og et højt fosforindhold i hjernen er nødvendige for at opnå denne evne.

Enhver meditation bærer et tungt ansvar. Kun en religiøs, streng og moralsk person vil være et godt og pålideligt medium; for gode ånder kan kun nås gennem rent leveset, og opførsel.

Folk taler, fordi de ikke kan assimilere sig intimt med ondskab. Urene ånder vil derimod forbinde sig med medier, der har sympati for dem. *For en person, der er begavet med mediumskab, er der store farer: stolthed, arrogance, selvbedrag - test ånderne!*

Accepter ikke enhver kommunikation som etableret sandhed. Bed om, at Gud må oplyse dig og vise dig den rette vej: pas på selvforkælelse, isoler jer ikke med jeres gave, del den med andre, og lad andre observere og dømme jer. Ethvert medium er følsomt og vil opleve od-magnetiske påvirkninger som både behagelige og ubehagelige. Klarsyn med åndens øje er ikke altid behageligt; man må udstyre sig med kærlighed og overbærenhed. O kære medier, dediker jeres gave til Gud, jagt ikke mirakler og prangende effekter, vær tålmodige, ydmyge, rene og fromme, bed, og Gud vil bo i jer.

Sympati og antipati.

Sympati og antipati er "ja" og "mit", kærlighed og had i hele naturen. De, der praktiserer dyd, fremkalder ligesom alle gode ting sympati; alt tiltrækkes af dem. Ondskab og ondskab i sig selv fremkalder antipati. — **Sympati virker magnetisk tiltrækkende, mens antipati er elektrisk frastødende.** Førstnævnte helbreder og forsoner, sidstnævnte gør en syg og bringer sorg.

— Den følsomme person føler disse to kræfter særligt stærkt; de gør dem glade, ulykkelige, bange og triste, sunde og syge. Kærlighed og venskab, had og fjendskab er bygget på disse to

kræfter; men den vise person vil ikke lade sig rive med af nogen af dem; de vil først overveje og undersøge, for der er også en sympati, der fører til ondskab, ja ofte til ødelæggelse. Men der er også en antipati, der uretfærdigt og uberettiget opstår indefra dig selv og får dig til at se alt med et falsk øje.

— Sympati og antipati er, som sagt, naturlove, magnetismelove, elektricitetslove. Din kærlighed, dit had til visse mennesker udspringer ofte af en magnetisk lov om tiltrækning og frastødning; Derfor må det moralsk tænkende, overvejende sind altid gribe ind og ikke lade sig fange af nogen af kræfterne. *Følg, o menneske, først og fremmest Guds vilje, og først derefter menneskers vilje, for så vidt de har til hensigt det gode.* Lad dig ikke rive med af sympati og antipati; spørg først, om alt er godt, retfærdigt, rent og klart.

Gå ikke på mørke stier; søg lyset, og du vil finde det.

Djævel.

For utykket «de faldne ånderne», er begrebet om djævelen væk; for ham er der ganske vist faldne, modsatrettede ånder, vildledte ånder, **men ingen djævel, intet evigt helvede.** Det evige helvede kan ikke stå foran Guds uendelige kærlighed og barmhjertighed; djævelen kan ikke stå side om side ved Hans magt. Der er ganske vist fortabte, onde ånder, men de har intet hierarki, intet kongerige i universet og besidder ikke et stort helvede. *De er ulykkelige, døve og blinde for godhed, ude af stand til at overskride grænserne for syndens og materiens rige. Men selv for dem skal Guds lys endelig skinne, selv for dem vil sandheden blive prædikeret voldsomt og endelig undervist* – Ånden kender faldne ånders og fristers magt og list; han kender faren og vil undslippe den. **En ren bøn fjerner alle onde elementer, fordi det gode har en overbevisende magt over det onde.** Derfor, venner, frygt ikke djævelen, tro ikke på hans uovervindelige magt: han er ikke så stærk, at kun et fromt barn ikke kunne besejre ham. Arbejd hen imod forsoning og forløsning fra det onde. Kærlighed, og *kun kærlighed* besidder denne magt.

Frygt for døden.

Spiritisme, dvs.. fællesskab med kære i efterlivet, **fordriver al frygt for døden og fjerner dens brod.** Den afdøde venter, vel vidende at der ikke er nogen adskillelse. Selv i livet er han i aktivt fællesskab med ånde verden; han kender midlerne og vejene til åndelig åbenbaring. Døden er for ham kun en forvandling – en adskillelse. Denne fællesskab er en trøst for ånder, ligesom den er for mennesker. Broen til åndernes rige bæres af engle, der tørrer de forladtes troner. — Selv den kristne venter døden med ro og tror på Jesu ord: "I dag skal du være med mig i Paradis."

Spiritismen styrker den kristnes tro, udvider hans forståelse af efterlivet og forbereder ham på det. Den gode Ånd bygger først hans tro på Jesu ord, derefter på de åbenbaringer, han har modtaget.

— Væk med rædsel og frygt for døden, som er min gode ven; gennem den begynder jeg min rejse hjem. — **Tal ikke om afsked, tal om genforening!**

her var side 202.

Trøst.

Den eneste og bedste trøst er i bøn til Herren.

Gud vil da sende sand trøst ind i jeres hjerter. Han vil forfriske jeres sjæl og styrke jeres ånd. Søg trøst hos Ham, som sendte lidelse og prøvelser. Ingen, der har bedt inderligt til Gud på deres knæ, rejser sig uden trøst. Men jeres sjæl må svæve op til Gud. Verden tilbyder falsk trøst; distraktioner

er blot illusioner, der kun dulmer smerten, men efterlader sårene åbne, hvis Gud ikke healer dem. Gå derfor til Ham, som heler alle sår, som stiller al lidelse: til Gud, alles Fader.

Dyd.

Dyd er at fuldføre verdens forløsningsværk; det er at være sejrherren, kraften og styrken af enhed og harmoni - den, fred, evig skønhed. Det er svært at opnå dyd, men hold ud på den stejle vej, kære venner. Løft jer først op i hverdagens små dage; elsk de ydmyge dyder, der kan blomstre stille i hemmelighed, uden fanfare, kun set af Gud; de fører til større ting og til perfektion.

Ubestandighed. (OMSKIFTELIGHED)

En svaghed, der hindrer fremskridt i godhed og ofte ødelægger langt, besværligt arbejde. Ustadighed er mangel på viljestyrke. Bekæmp den. *Når du først har besluttet dig for en handling efter nøje overvejelse, så forbliv standhaftig i den, vakt ikke, vær ikke svag.* Ustadighed er en viljestyrke; den, der følger den, bliver vildledt på farlige veje. Den spreder din tid og energi; den er en sand tyv, der berøver dig dine mest dyrebare øjeblikke - forbliv standhaftig, stærk i troen, og Gud er med dig.

Utaknemmelighed.

Du er, kære ven, langt oftere utaknemmelig, end du er klar over, og faktisk over for Gud. Ofte ønsker du at give Gud, din skæbne, mennesker skylden for dine ulykker eller modgange, i stedet for at bære dem tålmodigt og takke din himmelske Fader for, at du ikke har lidt endnu mere. At endnu sværere ting skete; det er utaknemmelighed, hvis du ikke takker Gud hver dag for alt, hvad du har og nyder. Tak Ham for dine tanker, dine følelser, for det faktum, at du eksisterer; Dette er nåde fra Gud. Hvor utaknemmelig er du, hvis du ikke ønsker at eksistere og foretrækker ødelæggelse! Din vantro har gjort dig så ulykkelig; *du alene er skyld i din elendighed.*

— Utaknemmelighed over for andre er også foragtelig. Ve ham, om hvem det kan siges: "For et stykke brød gav han mig en sten."

Nogle er utaknemmelige af stolthed; de tror, de ydmyger sig selv ved at takke. Åh, de fattige! De bliver senere nødt til at tigge om de velsignelser, de gengældte med utaknemmelighed. Vær taknemmelig over for Gud og dine medmennesker; sandelig, du kan ikke takke varmt og oprigtigt nok! — Må dit liv være en sang af taksigelse og lovprisning.

Vantro.

I vantro er ustabilitet; begge er hindringer på vejen til fuldkommenhed. Mangel på tro gør os ulykkelige, svage og bringer ofte fortvivlelse. Vantro er et forfærdeligt uhyre; så snart den griber fat i et menneskes hjerte, er fred, ro og lykke væk! Hvor Jesus måtte kæmpe mod menneskers vantro! Højt humør og stædighed er rodfæstet i vantro; enhver højere, bedre følelse dør, vejen til Gud er tabt, dine vinger er klippet, og du står foran fortvivlelsens mørke afgrund uden udsigt til lys eller frelse.

O menneske, hvorfor er du vantro? Se, den gør dig så fuldstændig ulykkelig, så modløs og træt af livet. Er det ikke bedre at tro, at glæde dig over guld og stole på barnlig fromhed? Vantro, med sin mørke kraft, griber ikke kun folk, den ligger også tungt og lammende på sindet og hindrer dets fremskridt. Derfor råder vi dig til at sætte en stopper for vantroen på jorden. *Tag den ikke med dig*

til efterlivet, hvor den vil gøre dig endnu mere ulykkelig end her på jorden. Troens styrke på jorden bringer lyksalighed i efterlivet.

Udødelighed.

Vores udødelighed er en kendsgerning, en sandhed, der ikke kan bevises materielt, fordi den tilhører de ting, der er åndelige, guddommelige. Gud, udødelighed, sansning, fornuft, kærlighed, tro, samvittighed er eksisterende og ubestridelige ting, der ikke kan gribes eller bevises materielt; de åbenbarer sig for menneskeheden gennem virkninger - men forbliver usynlige. I en verden af primitive sanser som Jorden tages åndelig indsigt i, er evnen til at se åndeligt svekket, ikke helt vække fra menneskeheden, men den gøres vanskeligere. I, kære mennesker, må arbejde jer op gennem mørke til lys, opnå sandhed gennem tolmødige studier. Materialisten siger, at udødelighed ikke kan bevises, men han kan ikke logisk og uigendriveligt forklare, at den ikke kan bevises. Han kan ikke tilstrækkeligt forstå alle åndelige ting i mennesket.

Sanserne beviser det; der er 'noget' over alt, og det er en uløselig gåde for ham. Gud sender altid sine budbringere, der taler om/for udødelighed. Vækkeure, der kalder/ vækker dig fra din søvn. Se, en sådant Guds budbringer i denne tid er Spiritismen med alle dens medier. Et usynligt liv væver og rører sig omkring mennesker; ubestridelige beviser kommer på, *at dine afdøde lever*, at de kan manifestere sig identisk, *at der derfor ikke er nogen død*.

Når en såkaldt videnskabsmand så benægter beviserne og fænomenerne med ordet "humbug", eller når repræsentanter for den kristne kirke fordømmer dem som djævelens værk, afslører de deres egen åndelige fattigdom, og eftertiden vil undre sig over de lærdes manglende evne til at forstå, over vores præsters stædighed.

- Teorien om udødelighed, Spiritismen med alle dens manifestationer, vil gå deres vej - gloriøst, fordi den er styret af Gud. Spiritisme er ikke et moderne (igjen- dette var midt på 1800tallet!) fænomen, for den undersøger manifestationer fra ånde verdenen, som altid har eksisteret og vil fortsætte med at eksistere evigt trods alle angreb.

Åndelighedsgenfærd har altid eksisteret, ligesom tvivl om udødelighed altid har eksisteret. Civiliserede folk tror imidlertid på Gud og udødelighed; det vil sige, at blandt dem er tro og tvivl større end blandt uciviliserede folk, for der er intet studium uden tvivl - tro er trods alt tvivl besejret. Kristus talte til Moses og Elias på Taborbjerget. Hans disciple så åbenbaringen - således talte Jesus også med ånder. Kristi opstandelse er det største bevis på udødelighed; her bør alle argumenter dæmpes, her er sejr.

*Således vil du finde overalt, i de ældste bøger, bevis på liv efter døden**. Men tvivleren er ligesom Thomas, for hvem alt dette ikke er nok. Da der kunne være en tvivler blandt de tolv apostle, så blev ikke overrasket af hele verdens tvivlere. Vor tids spiritualisme er intet andet end teorien om evig udødelighed, det lys, der skal skinne på dig, stemmen, der råber: Halleluja! Ære være Gud i det højeste, og fred på jorden være dem, som hans nåde hviler på.

*idag er måske de bedste bevis de titusender af beretninger om NDO's som kan leses og høres online. R.anm.

Her var side 208 i online bogen på tysk.

Fader.

I et tidligere kapitel talte vi om den respekt og kærlighed, som ethvert barn skylder sin mor. Det samme skylder man faderen. Gud sætter jer under Faderens jordiske herredømme; ham skylder I lydighed. *Familiebånd er ikke tilfældige; de brydes ikke af det jordiske liv*. Det er derfor en pligt for far og barn at behandle hinanden godt – faderens pligt at være et godt eksempel for sit barn, barnets pligt at følge ham. Et barns kærlighed, når den er baseret på respekt, er kun varig, når det kan se op til sin far; dette er den bedste ledestjerne gennem hele livet, fædre, så led og vejled jeres børn – børn, vær trofaste og selvopofrende. Faderen bør være streng med sine børns fejl; han er den

ansvarlige leder af deres liv. Men børnene bør kærligt vende det blinde øje til deres forældres svagheder. Gud har underordnet barnet faderen; forbliv et barn indtil jeres alderdom. Glem aldrig respekten for jeres far, og Guds velsignelse vil hvile over jeres hoved. Hvad kan skade jer, når den kommer fra faderen? Den, der skal bære det, bær det med tålmodighed. Må båndet mellem barn og far forblive helligt.

Fortjeneste,

Mennesket betragter så meget af sin egen fortjeneste uden at indse, at det ikke kan gøre noget uden Guds kærlighed og nåde. Åh, hvor elendig og hjælpeløs ville du være uden Gud. Det er meget vanskeligt at sige, hvad din egen fortjeneste er, for udover den guddommelige hjælp, der er forbundet med omstændigheder og forhold, er der også de gode ånder, der som Guds tjenere arrangerer tingene til din fordel. Da din egen fortjeneste derfor er meget lille, så vær ikke stolt og indbildsk; pral ikke, sig ikke til dig selv dagligt: hvad ville jeg være, et fattigt, svagt, syndigt menneske, uden Guds nåde? Jeg kan ikke tilskrive mig selv andet end min egen fortjeneste; det er Gud, der virker i mig. Se, hvor langt du stadig er fra dydens vej. Hvis du opfylder Guds bud, gør du kun din pligt. Fortjeneste ville imidlertid kun være det, du gør ud over den opgave, der er lagt foran dig. Vær ydmyg, opfyld din pligt; tilskriv dig selv intet; kun på denne måde vil du gå på den rette vej.

Fortiden,

Fortiden er ikke forsvundet; den eksisterer. Ja, fortiden for mange ting er udødelig. Fortiden har en langvarig virkning; den virker og spinder sine tråde gennem nutiden og ind i fremtiden. Fortid, nutid og Fremtiden og fortiden er tre øjeblikke i tiden, tæt sammenflettet, som tilsammen udgør tid og evighed. Fortiden er den udødelige ånd af det, der har været, nekrologen, ekkoet, det trofaste billede af det, der engang eksisterede. Det åndelige øje ser, hvordan sjælen, livet af det, der eksisterer, klamrer sig til alt, hvordan den trofast afspejler sig selv, hvordan disse billeder forbliver, selv når alt, der kom i kontakt med dem, er dødt. — Tingenes sjæl lever videre. Således lever fortiden og dør ikke; den taler videre og videre gennem sjælen af de ting, der var. — Mennesker, jeres tanker, jeres følelser og jeres handlinger er udødelige! Skab en smuk, hellig udødelighed omkring jer selv!

Tilgivelse.

"O Herre, tilgiv os vore overtrædelser!" og tilføj straks: "som jeg tilgiver dem, der overtræder imod mig." Den, der beder om tilgivelse, skal være i stand til at tilgive sig selv. Kristus, Messias, bad også på korset for dem, der førte ham til hans smertefulde død uden at bede om tilgivelse. Han tilføjede faktisk: "For de ved ikke, hvad de gør." Han døde for alle for syndernes tilgivelse. Stræb efter at tænke som Kristus. Tilgiv, før du bliver bedt om det, og hav ikke bitterhed i dit hjerte. Hvis du har vendt dig bort fra Gud, er ingen tilbagevenden mulig uden omvendelse og en bøn om tilgivelse, men Gud tilgiver den angrende synder. Du skal vende tilbage til Ham lige så angrende og ydmyg som den fortabte søn i evangeliet. Du selv bør dog være venlig og mild over for dem, der har gjort dig uret. Mød dem halvvejs, ræk en venlig hånd ud, og sig ordet "tilgivelse", før de beder om det.

Fornuft.

Kun Gud er perfekt og har den højeste fornuft. Han, der skabte ånder i sit eget billede, gav dem fornuft og fri vilje. Bortset fra Gud besidder kun hans børn, det vil sige ånder og mennesker, fornuft

og fri vilje; disse to egenskaber er ment som midler til åndelig udvikling, perfektion og fremskridt. Fornuft følger Guds vilje og love; kun ufornuft er ulydig. Det modsatte er ufornuft, kaos, elendighed, synd. Fornuften er ment til at forlige dette; Den skal føre det modsatte tilbage til loven, at vende ondt til godt. Al ulykke kommer fra ufornuft; men fornuften skal vejlede dig, give dig indsigt og lede dig på den rette vej. Vær god, og du vil være fornuftig.

Forståelse.

Væsener udstyret med fri vilje og fornuft besidder forståelse. Forskere ønsker kun at forklare forståelse materielt; de siger, at den er betinget af hjernens fosforindhold. Hvis fornuften var en rent fysisk ting, der udelukkende befandt sig i organismen, ville alle mennesker efter døden miste deres fornuft og blive til blotte tåber som ånder! Men det er ikke tilfældet; hvem ved dette bedre end en forsker, der gennem mangfoldige manifestationer af ånder har bevis for, at fornuften fortsætter i efterlivet i de mest forskelligartede variationer, ligesom den gjorde på Jorden? Fornuft er en åndelig gave, ikke en fysisk. Kunstnere, digtere, store genier og talenter fødes som sådan; de bringer disse iboende gaver til Jorden - ligesom opfindere; de bringer opfindelser, og deres opgave er at gøre dem kendte på Jorden. Alt dette ligger ikke i hjernens struktur eller fosforindhold; De er gaver, erhvervet viden om sindet. Ånden finder sig hjemme i sin menneskelige krop og præger talenter og tanker i den. Således findes den højeste fornuft ikke blandt mennesker, men i Gud og hans perfekte ånder. De, der er fri for menneskelige hænder og organismer, besidder det største intellekt.

Menneskekroppen presser på intellektet, slører det og gør det jordisk, og kun store sind kan virkelig arbejde sig igennem det. Grunden til, at man kan observere så varierende grader af intellekt og talent hos børn, ligger ikke i hjernen, men i åndernes mangfoldighed. Ånden præger sine evner i organismen. Det største geni fødes ofte i samfundets bundfald af uvidende forældre, og selv i de højeste kredse, på trods af den mest omhyggelige opdragelse, er der tåber. Intellekt, ligesom fornuften bor i ånden, er en gave fra udødelige væsener. Derimod er der uvidenhed; det højeste intellekt mestrer derfor det modsatte og alt ondt, som forbliver slave af ufornuft og uvidenhed.

Fristere

I ser ikke fristerne, og alligevel er de der og omgiver jer. Jesus taler ofte om fristeren, der giver som en brølende løve og holder øje med, hvem han fortærer. Sådan er det. De faldne ånder er bundet til jorden.

Disse er fristererne; de vil trække dig i ruin, føre dig ind i synd, deres stemmer taler til dig. — Ånden kender disse ånder — Han ved det. De er ikke djævlene, men vildledte, ulykkelige ånder, for de onde og syndige er sandelig ulykkelige. Mød sådanne ånder med mildhed og bøn. Bøn er den sikreste måde at fjerne onde ånder fra dig; ja, de kan ofte omvendes gennem inderlig bøn. Således vil fristeren aldrig få magt over dig; du vil besejre ham og stå sejrrigt. Din synd ville gøre fristerene endnu mere ulykkelige, men din dyd kan forløse dem. Forløs jer selv og andre, o venner, og fristerene vil stå magtesløse.

Tillid.

Tillid til Gud er den største skat! Tillid er det første skridt til omvendelse og tilgivelse. Bare tillid, Gud hører dig. Men tillid skal komme fra et trofast, oprigtigt hjerte, uden beregning eller løgn. Kun perfekt tillid bringer hjælp. Tillid avler tillid; et åbent, oprigtigt sind, blottet for løgn, vil også finde sande venner. Et blåt mærke er grundlaget for al kærlighed og venskab. De store stoler på og tænker stort, og vil gribe dyd; kun de små vakler og tænker småt om andre.

Vanvid.

Læger forklarer vanvid som en sygdom i hjernen; de anerkender ikke nogen skadelig mental påvirkning. Denne forklaring er ensidig. Kroppen er ikke altid den eneste, der er syg; ofte er det sindet. For vanvid findes også i åndeverdenen, og ofte transplanteres dette mentale vanvid ind i menneskekroppen gennem tvungen inkorporering. Hvordan er det muligt, vil du spørge, at ånder uden organismer kan være sindssyge? Alligevel er det sådan; vanvid er forstyrret harmoni, en fastlåst idé, ofte stolthed, irrationalitet; det er en mental afvigelse; en sådan slags vanvid findes blandt ånder. Er hele åndernes fald ikke et af vilje til at blive stillet til fremkald af åndernes fald, *det vil sige disharmoni og alt ondt.*

I åndeverdenen er der mange, der er ramt af fastlåste ideer. — Hvis en sådan ånd tvinger sig selv til at besætte et menneske, så ligger vanvidets frø allerede i barnet, tager form i organismen, og før eller siden opstår den gale person fra den forstyrrede ånd. Dette er den medfødte, iboende vanvid.

En anden form for vanvid opstår gennem besættelse af faldne ånder - hvis personen ikke har viljestyrke, hvis de ikke kan bede, så tager den faldne ånd en sådan besiddelse af personens organisme, at de bliver sindssyge. Tilfælde af besættelse forekommer i Det Nye Testamente; eksorcisme eller omvendelse af den besættende ånd er helbredende for personen. Sådan "vanvid" kan kureres af en spiritualist; mange medier har allerede gjort det.

Den tredje type vanvid er organisk, forårsaget af sygdom; dette er den vanskeligste af alle at kurere. Arvet vanvid kan kureres ved at omvende den beboende ånd, det andet tilfælde ved at omvende den fremmede ånd, gennem medier; det tredje tilfælde er som ethvert andet.

Forestil dig et sanatorium for sindssyge, hvor rene, gode medier fungerer som healere og omvender; sandelig, det ville være en guddommelig ting! Men som det er, famler læger ofte rundt i mørket og plager patienter uden at kunne helbrede dem. *De leder kun efter lidelsen i kroppen, når den normalt ligger i sindet, hvor helbredelse kun kan opnås gennem åndelige midler.*

Sandhed.

Fornuft og forståelse bringer erkendelse af sandheden. Den eneste sandhed er hos Gud; Han er sandheden; den, der vender sig bort fra Ham, distancerer sig også længere og længere fra sandheden.

O venner, vær sandfærdige i alt og på enhver måde. Mine små; tal aldrig en usandhed, ikke engang i spøg; tillad jer ikke små løgne, men vær hellere tavse.

Sandheden er enkel og kræver få ord. Deri ligger dens storhed. Bed Gud om erkendelse af sandheden - den kommer fra Ham.

Visdom.

Hvem er vis? Den, der tror på Gud og udødelighed, den, der lever her på jorden, som om han skulle bringes ned til Gud hver dag; den, der lever et fromt og dydigt liv og bruger sin fornuft til at hjælpe Gud. *Den fromme person er vis, men ikke altid den lærde, der har studeret mange bøger og alligevel tvivler på Gud. Den vise person er ydmyg; han taler ikke meget, men hans handlinger er retfærdige; - sand forståelse er kun stor og perfekt med denne visdom. Den vise person er ikke en højtråbende, men han skænker sandhed; Han er ikke skriftlærd, men han ved alt, for han har ydmyghed, kærlighed og tillid til Gud. Tro – gaver, der værdsættes af Gud. eksisterer.*

Genindlemmelse.

Genindlemmelse er den teori, som spiritismen og buddhismen forkynder, er blevet genstand for voldsomme angreb fra både kirker og spiritister. Det er mærkeligt, at selv de ånder, der åbenbarer sig, er delte i denne teori; nogle bekræfter genindlemmelse, andre benægter den. Dette burde ikke overraske dig. Ligesom alle mennesker ikke har én tro eller mening, er ånder der også, **fordi deres viden er begrænset**. De ånder, der ikke vil have noget med genindlemmelse at gøre, åbenbarer sig for dem, der også benægter den, og omvendt.

— Her bekræfter vi genindlemmelse som en stor sandhed, som en lov for fremskridt, som et middel til Guds nåde; vi har selv uophørligt oplevet det. Genindlemmelse er forsoning, straf, belønning, mission — det er enten en befaling eller fri vilje, ofte også egenvilje. Det er forsoning og straf for dem, der har noget at rette op på Jorden, belønning for ånder, der stadig er jordbundne, som elsker Jorden og stadig søger deres lykke der — en mission for høje ånder, der, efter den guddommelige befaling, har en stor opgave at udføre på Jorden til Guds ære. Det er en befaling for faldne ånder, der klamrer sig til jordiske ting; Det er fri vilje i missionen og personlig vilje i den viljefulde, uforbederlige ånd. Den faldne, sanselige ånd, som ikke har nogen forståelse af åndelig kærlighed, den der kun klamrer sig til materien, bliver til en vis grad forstærket og forbedret ved genindlemmelse. Den åndelige person, der kender åndelig kærlighed og dyd, har intet behov for genindlemmelse; for dem er eksistenser som rejser, hvor de lærer og smeder venskabsbånd og øger kredsen af deres kære.

— Om du får brug for genindlemmelse eller ej, afhænger alene af dig, af din dyd, din åndelige fremgang. Mange mysterier, såsom ulighed i velsignelser og menneskers position, forklares af den forsoning og straf, der er forbundet med genindlemmelse. Det er en sandhed, nåde og kærlighed fra Gud.

Genforening.

Spiritualisme er den sande lære om genforening efter døden.

—Fortvivl ikke over dine kæres kiste; lad jorden få sin del; den bedste del, ånden, er din. Det, der synes som adskillelse, er blot farvel; Jeres forvandlede rejser fremad, I følger. Dette er ikke illusion, det er sandhed.

Millioner af ånder forkynder det og siger: Der er ingen død, vi er her, vi lever, vi vil finde hinanden igen! - Dette er spiritismens herlige trøst. Lad, o mennesker, se denne guddommelige trøst trænge ind i jeres hjerter, tørre jeres tårer og se hen til Jesus. Han vendte også tilbage efter sin død; han viste sig også for sine disciple og havde fællesskab med dem. Tro som apostlene, og guddommelig trøst er jeres. Guds vilje. Den, der undersøger og forstår Guds vilje, vil også gribe den. Den, der lever i Guds vilje, er på rette vej, og ingen modsatrettet vilje kan have magt over ham.

Det er nytteløst at gøre oprør mod Guds vilje; I må underkaste jer den. I kan ikke lære at forstå den gennem forskning, men det kan I gennem bøn og kontemplation. Hvis I ønsker at komme nærmere Gud, at være i fællesskab med ham, så bed og tal til Gud. Muml aldrig! Betragt alt som Guds vilje; stol ikke på visdom, o menneske, lær at sige i fast tro: Herre, din vilje ske!

Viljestyrke.

Øv viljestyrke grundigt; med den kan du opnå alt, hvad et menneske kan – frem for alt kan du forbedre dig selv. Gud gav dig viljen, så udøv den i overensstemmelse med guddommelig lov. Alt drejer sig om menneskers forskellige viljer. Den gode vilje gør én hellig, perfekt, lykkelig og stor;

den onde vilje gør derimod én ulykkelig og elendig. En person uden vilje er som et dyr; de går til deres egen undergang ligesom den stædige, egenrådige person. *Viljestyrke skal bo i ånden; den skal begære det gode og ædle; den skal hvile i Gud. Dette er den vilje, som ethvert menneske bør stræbe efter, viljen der er ét med Gud, og som overvinder og dominerer alt, fordi den er grundlagt i Gud.*

dette var side 222.

Det er ikke kødets kraft, men åndens. Selvkontrol er det første skridt til viljestyrke: du skal være herre over din krop, dine sanser og dine lidenskaber; først da har du en fast vilje. Hvis din fysiske krop følger din ånd, vil andre følge dig; Hvis du kan kontrollere dig selv, kan du også kontrollere andre. Frem for alt, følg Guds vilje.

Videnskab.

Når videnskaben går hånd i hånd med tro på Gud, er den en velgører og opdrager for menneskeheden – men den sår uro og splid, når den går imod Gud, og benægter udødelighed. En fragmentarisk viden – der ikke ønsker at vide noget om Gud og ignorerer Ilm, Skaberen. Hvad godt er fremskridt i viden, kunst og flid for mennesket, hvis det glemmer Gud og sin sjæl i processen? Hvis det går tilbage i åndelig viden, moral og dyd? – Et sandt Babel, forfald og ødelæggelse opstår heraf. Således falder de smukkeste værker fra hinanden, for tro, moral og dyd holder, helheden sammen. Årtusinderne lærer dig dette.

Vi ser faldne folk med al deres kunst, al deres viden. Hvorfor? Fordi de var faldet i umoral, i vantro; de havde bygget på sand. Menneskelige værker forgå, hvor smukke og tilsyneladende perfekte de end måtte være i deres bedste alder; men Guds værk overlever alle tidsaldre, al ødelæggelse. Det åndelige og det gode består gennem al ødelæggelse. Derfor er den bedste videnskab: at tro på Gud, at kende og at gøre det gode. Vi ser med afsky på videnskab, der lærer om at omstyrte troen, at fornægte Gud og udødelighed; i den ligger tilbagegang, umoral; Det fordærver god moral og hindrer intellektuel fremgang. Og hvor vaklende er ikke de lærdes hypoteser! *Hvad én person hævder i dag, omstøder en anden i morgen.* Den lærde bør ydmygt indrømme, at han aldrig holder op med at lære; *han bør ikke benægte ting, han ikke ved eller forstår, for det er uvidenskabeligt at benægte, hvad man ikke ved, hvad der synes utroligt.* Sådan forskning er ond: et simpelt barn, der fromt beder til Gud og stoler på Ham, er klogere.

Begær.

Der er mennesker, der aldrig holder op med at begære; så snart de har opnået én ting, ønsker de noget andet. De er for det meste utilfredse, ulykkelige - de kunne være de heldigste mennesker i verden, men deres begær ville aldrig ende. At stræbe efter det, man ikke kan opnå, er uklogt og uforberedt. Gellert siger:

Nyd det, der er givet dig, undvær med glæde det, du ikke har. Hver livsstand har sin fred, hver livsstand har sin byrde.

Lidenskabeligt begær efter uopnåelige ting kan gøre én til synder og kriminel – forvis derfor alle jordiske ønsker fra dit hjerte, og hav kun ét ønske: at behage Gud, at tjene Ham alene.

Tid.

Tiden er hos Gud; tid og evighed er ét; tiden er evig, den slutter aldrig, men hvert minut af livet er dyrebart. Hvis du elsker nogen af dit hjertes bund, sørger du over hvert minut, du må tilbringe væk fra dem. – Se, sådan skal det være med Gud: hvert minut, tøv ikke; – skynd dig! Hvorfor spille tid på forbedring? Det kan ikke indhentes og forbliver lige så meget dårlig tid. Forbedring, og selv perfektion, opnås ikke let. Du skaber selv gode eller dårlige tider, afhængigt af om du følger Guds befalinger. Det er ikke en tom sætning, at tid er dyrebar. Tro dette, menneskebarn, og få mest muligt ud af den.

Vrede.

Et vredt sind bør praktisere selvkontrol og viljestyrke; kun på denne måde kan man overvinde denne fejl. Hold dig selv i skak, selv når det raser indeni, uanset hvor svært det end måtte være. Tal og gør intet i vrede; du kan fortryde det bittert senere. Lyt ikke til de onde ånder, der opildner dig til vrede, bliv ikke deres instrument. I øjeblikke af ophidselse, sig: "Gud, hjælp mig!" og du vil se, hvordan Herren står ved din side.

Fremtid.

Læg din fremtid tillidsfuldt i Guds hænder; håb ikke på bjerge af guld. De, der sætter deres ønsker i Gud, vil aldrig blive knust af bekymring for fremtiden; de, der sætter deres forventninger for højt, vil blive skuffede, og *de, der forventer lidt, vil blive henrykte*. Lev på en sådan måde, at din fortid er god, vær tilfreds i nutiden, lad Gud sørge for fremtiden: dette er de vises vej.

Tvivl.

Tvivl er en fjende, der sniger sig uventet ind. Tvivl angriber ethvert tænkende menneske; derfor skal intellektuelle fremskridt kæmpes, skridt for skridt. Dyr tænker ikke; de tvivler ikke. Den person, der tænker lidt, lever også videre ligegyldigt, uden tvivl, uden fast tro. Men hvor hjerte, fornuft og intellekt taler til hinanden, opstår tvivl som en ond ånd, der vil underminere Guds ord. *Modstå tvivl med tro på Gud, med overbærenhed; den vil altid måtte vige. Lad den ikke slå rod i dit hjerte; konfronter den modigt, og sejren er din, og i den, Guds fred.*

Jul.

Kristne fejrer Jesu fødsel til jul. Fejr denne tid i velsignet taknemmelighed, hvor Gud sendte dig Frelseren; syng dit Halleluja! Han, Forløseren, som ikke praktiserede andet end kærlighed, tilgivelse og forsoning, er blevet åbenbaret. Tak, pris Ham! Knæl ved Jesu krybbe; bed, bed Ham om at lære jer ydmyghed og kærlighed. Se, hvor stor og ophøjet Han er, trods sin fattigdom og nød. Således lærer Han jer med glæde at være udadtil fattige og ydmyge, hvis blot I er indvendigt gode og hellige.

– Ligesom hyrderne, kongerne og folket kom til Ham – således kommer I alle til Ham; I er alle lige kære for Ham, for Han døde for alle. Fejr jul i kærlighed og med hengivenhed. Lad jeres hjerter blive varme for den gudssendte Frelser, for Ham, der gav jer et guddommeligt eksempel og lærte jer guddommelige ting.

– Juleaften, Kristusbarnets fest, er det nu skik at glæde børn med gaver. Ja, gør dette: klæd de fattige børn, giv dem mad og drikke, forfrisk og glæd dem, idet I husker Kristusbarnet i krybben; stræb efter at være lige så fromme som de børn, som Frelseren lod komme til sig selv. Fryd dig, o kristenhed, Frelseren er født.

Folk skelner mellem det gamle og det nye år, og alligevel er intet gammelt og intet nyt for Gud og i evigheden; alt er det samme. For os må der være tidsperioder, hvilket er grunden til, at årets slutning og begyndelse gør alle så alvorlige. For de åndeligt sindede burde tiden være evigheden; for dem forsvinder barndom, ungdom og alderdom; for dem er disse blot faser og stadier på vejen til det evige liv, som gennem klog brug og velsignede handlinger burde fuldkommengøre dem i deres åndelige udvikling.

Sørg derfor ikke over ungdommen og fortiden, og frygt ikke fremtiden; sørg kun over den tid, der er spildt og dårligt brugt. **Tid brugt i lidelse og smerte var ikke spildt; for det er gennem prøvelser, at du lærer.** Vi taler om et "afgående" år, og alligevel forsvinder den tid, du kalder fortid, ikke; den lever videre i dine gerninger; det er den også - evigheden. *Lær af dette, at intet dør, og intet forgår - ikke engang denne time - at alt lever i Gud og i evigheden.*

Påske.

Påske – udødelighedens fest, forløsningens fest! Der er ingen større fest på jorden. Kun den kristne religion har en opstandelsesfest. Kristus døde for dig, og han opstod igen for dig. På ordene "Herren er opstanden" er hele kristendommen grundlagt. Da han er opstanden, vil alle opstå fra de døde: dette er udødelighed. Oplev påskeugen med sand hengivenhed og fromhed, leds Jesus på hans lidelsesvej, fordyb jer dybt i denne tid, lid med ham, græd over al hans smerte – og glæd jer derefter med ham i opstandelsen. Historien om enhver kristen er indeholdt i påskeugen: først et liv med arbejde, offer og kærlighed til næsten; derefter forfølgelse, lidelse, død – derefter opstandelse, velsignelse! *Glæd dig, o kristenhed, Herren er opstanden!*

Pinse.

Bed Gud om Helligånden, og den vil blive givet til dig. Udtrykket "Helligånd" omfatter helheden af alle de velsignede, hellige ånder, der er blevet ét. Pinsedagen er en stor, åndelig begivenhed, det vil sige en åndelig, guddommelig manifestation. Hvad Gud gav disciplene dengang, kan han også give dig i dag: bare bed med rette. Pinsefesten viser os den intime forbindelse, de første kristne havde med den åndelige verden, og den styrke, de hentede fra den. Mennesker, I er simpelthen for dovne og ligeglade! Hvis I bare ville bede inderligt og oprigtigt - det ville blive givet til jer, og Guds rene ånder ville vejlede, lede og inspirere jer, ligesom de vejledte de første kristne. Så det er op til jer. Bed, og Helligånden vil blive givet til jer.

Husk de døde.

Husk de døde - dem, der er gået forud for jer ind i efterlivet; bed for dem. Lad ikke de døde være døde og glemte. Erindring, bøn og fællesskab med jer gør dem godt. Foragt ikke midlerne og måderne til fællesskab. I hjælper de levende, så hjælp også de døde. Alle sjælesdag* er bestemt en fest for mange døde, der blev glemt, og som nu huskes på jorden. Se, så mange, der stadig klamrer sig til jorden, dør, hvor mange ånder forbliver derfor knyttet til jorden; menneskers tanker og bønner er derfor meget gode for sådanne ånder. Derfor beder vi jer: husk ikke kun mennesker, giv dem ikke kun almisser, men husk også ånderne, bed for dem. Amen.

* **Allesjæledag** (eller Alle sjælers dag) er en fast kristen minnedag som fejres 2. november.

Dagen har en lang tradition, specielt i Den katolske kirke, og handler om å minnes og be for alle avdøde slektninger og troende.

Her er et par ting som skiller den fra andre lignende dager:

- **Ikke det samme som Allehelgensdag:** Allehelgensdag (som i Den norske kirke markeres første søndag i november) var opprinnelig forbeholdt helgener, men i protestantiske land ble disse to dagene slått sammen til én. Den katolske kirke holder derimot markeringene av Allehelgensdag (1. nov) og Allesjeldersdag (2. nov) adskilt.
- **Tradisjoner:** Dagen markeres ofte ved at man besøker kirkegårder, tenner lys på gravene til avdøde, og ber for dem.

Afsluttende ord.

Og nu, adskilt fra Gud, elskede menneskehedens børn, modtag kærligt vores ord. — Givet med kærlighed, i overensstemmelse med vores viden og erfaring. Lad os forblive ét, venner! I kæmper på jorden som i åndernes verden for Gud og vores kærlighed.

Adelmas signatur.

slut.

Oversigt over onlinebøger, jeg fandt om Adelma, vinter 2026:

<https://zahodni-ezotericizem.info/knjige/adelma-von-vay/>